

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια: ἴδε σελ. 52]

Ἡ κηδεία ἐπέρασε μικρὸν μόνοπάτιον μεταξὺ τῶν τάφων καὶ ἔφθασε χωρὶς νὰ βραδύνη τὸ βῆμά της εἰς τὸν τάφον καὶ ἐκεῖ ἐστάθη. Τότε αἱ ψαλμῳδαὶ ἔπαυσαν καὶ τὸ πτωμά το ἐπῆραν εἰς μικρὸν οἰκίσκον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ νεκροταφείου νὰ το πλύνουν μὲ μύρα καὶ μὲ ἀρώματα. Ἡ πλύσις τοῦ πτώματος μόλις διήρκεσεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καὶ ἐπειτὰ το ἔφεραν πάλιν εἰς τὸν τάφον, ὅπου το ἐπερίμενον οἱ ἀκολουθήσαντες τὴν κηδεῖαν, καὶ εὐθὺς ἤρχισαν αἱ ψαλμῳδαί.

Τότε δύο ἄνθρωποι ἔλαβον τὸν νεκρὸν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ τον κατεβίβασαν εἰς τὸν τάφον, ὅπου ἦσαν ἄλλοι δύο, οἱ ὁποῖοι τον ἐπῆραν καὶ τον ἐπλάγιασαν ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα, διὰ νὰ ἀσκηθῆ εὐκολώτερον ὅταν σαλπίσῃ ἡ σάλπιγξ τῆς Δευτέρας Παραουσίας.

Ἐπειτα γέρων τις σεβάσμιος ἐπῆρε μὲ τὰς χεῖράς του χῶμα τρεῖς φορές καὶ το ἔρριψεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τάφου. Καὶ τὴν μὲν πρώτην φοράν εἶπεν: «Ἐπλάσθη ἀπὸ τὴν γῆν», τὴν δὲ δευτέραν: «Πάλιν σ' ἐφέραμεν εἰς τὴν γῆν», τὴν δὲ τρίτην φοράν: «Ὅθ' σε ἐκβάλωμεν πάλιν ἀπὸ τὴν γῆν».

Ἐπειτα ἕκαστος τῶν παρόντων ἐπῆρεν ὀλίγον χῶμα καὶ το ἔρριψεν εἰς τὸν τάφον, καὶ ἅφ' οὐ ἐσκέπασαν τὸν τάφον, ἔθεσαν ἐπάνω τέσσαρας πλάκας καὶ τὰς ἐσκέπασαν καὶ αὐτὰς μὲ χῶμα.

Μετὰ ταῦτα ἀπεχώρησαν πάντες χωριστὰ καὶ χωρὶς καμμίαν τάξιν. Ἄλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν διεσκορπίζοντο οἱ

ἄνθρωποι, ἐφάνησαν δύο νέοι, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν σάκκον γεμάτον δίπυρα καὶ σῦκα ξηρὰ καὶ τὰ ἐμοίρασαν εἰς τοὺς παρόντας ἀδιακρίτως, συγγενεῖς, φίλους, ἀπλοὺς περιέργους θεατάς, ἐπαίτας πάσης ἡλικίας. Δὲν ἔλαβον μερίδιον μόνον οἱ τρεῖς μικροὶ φίλοι μας καὶ ἄλλοι δύο Εὐρωπαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν ἐκ περιεργίας.

Τὰ παιδιὰ ἐστάθησαν ἕως ὅτου ἀπεχώρησε καὶ ὁ τελευταῖος Ἀραψ. Τότε τὰ μικρὰ πτηνὰ, τὰ ὁποῖα εἶχον φοβηθῆ ὅτε εἶδον τὴν κηδεῖαν καὶ εἶχον πετὰξ μακρὰν, ἤρχισαν νὰ ἐπανέρχωνται ἀνὰ ἕν καὶ τὸ γλυκὺ κελάδημά των ἠκούσθη πάλιν ἐκεῖ, ὅπου πρὸ ὀλίγης ὥρας ἠκούοντο αἱ πένθιμοι ψαλμῳδαί.

Ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου εἶχεν ἀπομεινῆ εἰς μόνος νέος Ἀραψ ἕως εἴκοσιν ἔτην, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἔμεινε κατὰ μέ-

ρος, καὶ τότε ἦλθεν εἰς τὸν τάφον καὶ ἐγονάτισεν. Ἐκίνει τὸ σῶμά του ἐμπροσθεν καὶ ὅπισθεν καὶ ἔλεγε ῥητὰ τοῦ Κορανίου: δὲν ἦτο δύσκολον νὰ καταλάβῃ τις ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο υἱὸς τοῦ ἀποθανόντος, διότι τὸ βουρνούζιον του ἦτο κατατρυπημένον καὶ εἶχε βίψῃ χῶμα εἰς τὸ πρόσωπόν του· ταῦτα δὲ τὰ δύο εἶνε τὰ κυριώτατα σημεῖα, διὰ τῶν ὁποίων φανερώνει ὁ Ἀραψ τὸ βαρῦτατον πένθος, δηλαδὴ τοῦ πατρὸς, διότι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κορανίου, οἱ Ἀραβες δὲν κρατοῦν πένθος οὔτε διὰ τὴν γυναῖκα οὔτε διὰ τὰ τέκνα των.

Τότε τὰ παιδιὰ ἀπεμακρύνθησαν μὲ πολὺ σέβας καὶ προσοχὴν μήπως κάμουν θόρυβον τὰ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΡΥΦΗΣ ΤΟΥ ΚΑΣΕΜΠΑΧ Ο ΛΟΧΙΑΣ ΜΟΥΛΙΚΑΕ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ.

βήματά των. Ἐν τούτοις δ' Ἰωάννης δὲν εἶχε κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ μάθῃ πού εἶνε ὁ θεὸς του ἢ τί ἀπέγεινε. Ἡμέραν τινα ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς στρατῶνας ἴσως εὖρη παλαιόν τινα συστρατιώτην τοῦ θεοῦ του νὰ τον ἐρωτήσῃ. Ἄλλ' ἡ ἐργασία ὅμως αὕτη δὲν ἦτο μικρά, διότι ὀλίγα πόλεις ἔχουν τόσον πολλοὺς στρατῶνας, ὅσους τὸ Ἀλγέριον, ἔχον δέκα περίπου.

Ὁ Ἰωάννης ἤρχισε φυσικὰ ἀπὸ τοῦ στρατῶνος τῶν Ζουάβων, διότι ὁ θεὸς του Θωμᾶς ἦτο εἰς τὸ σῶμα τῶν Ζουάβων. Ἠρώτησεν Ἀραβὰ τινα, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε πού εἶνε ὁ στρατῶν καὶ ποῖαν ὁδὸν πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ διὰ νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ Κασμπάχ, τὸ ὑψιστον μέρος τῆς πόλεως.

Παρέλαθε λοιπὸν τὸν Φραγκίσκον καὶ τὸν Μιχαλάκην καὶ τὸν Ἀλῆν καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβῆ τὸς στενοὺς καὶ δυσβάτους δρομίσκους τῆς παλαιᾶς πόλεως τοῦ Ἀραβικοῦ Ἀλγερίου. Ἐχουν πλάτος μόλις ἑνὸς μέτρου καὶ τὰ ὀνόματά των εἶνε πολὺ περίεργα, παραδείγματός χάριν ὁδὸς Καμήλου, ὁδὸς Βάμβας, ὁδὸς Ἀρκτου, ὁδὸς Σφιγγός καὶ τὰ τοιαῦτα. Τόσον δὲ δυσβάτοι εἶνε, ὥστε μόνον ὁ Ἀραψ δύναται νὰ τοὺς ἀναβῇ μὲ τοὺς γυμνοὺς πόδας του, διότι ἄλλαι μὲν ἔχουν βαθυῖδας ἀνωμάλους, ἄλλαι δὲ λείας καὶ ὀλισθηράς, καὶ δὲν εἶνε πολὺ εὐκολονὰ τὰς ἀναβῆ τις ὅταν φορῇ ὑποδήματα.

Κατὰ τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας του ἔδωκεν ὁ Ἀραψ, ἐξεκίνησεν ὁ Ἰωάννης καὶ μετὰ πολλὴν ὥραν ἐφθάσεν εἰς μικρὰν πλατείαν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας ἦτο κρήνη μαρμαρινὴ λευκοτάτη. Τέσσαρες στενοὶ δρομίσκοι ἐσχηματίζον σταυροδρόμιον. Ἐκ τούτων οἱ τρεῖς ἔφερον εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη τῆς πόλεως. Ἀλλὰ εἰς ποῖον δρομίσκον νὰ προχωρήσῃ ὁ Ἰωάννης; Καὶ αὐτὸς δὲν εἰζευρε καὶ ἦτο εἰς μεγάλην ἀπορίαν. Ἐκεῖ δὲ βλέπει γέροντα Ζουάβον λοχιάν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἐπάνω εἰς τὴν ὥραν ὡς νὰ τον ἔστειλεν ὁ Θεός:

— Μπάρμπα, σὲ παρακαλῶ, ἀπὸ πού ἴπῃς εἰς τὸ Κασμπάχ; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Τὸ Κασμπάχ; Ἔλα, φίλε μου, μαζί μου. Ἐν τῷ Κασμπάχ πηγαίνω καὶ ἐγώ. Μά, γὰρ νῆλωμε καὶ καλὸ ῥῶτῆμα, τί θέλετε νὰ ἴπῃτε κεῖ ἄνω καὶ οἱ τρεῖς σας;

Ὁ Ἰωάννης ἐξήγησεν εἰς τὸν λοχιάν ὅτι ἤλπιζε νὰ εὖρη εἰς τὸν στρατῶνα τῶν Ζουά-

βων παλαιούς συστρατιώτας τοῦ θεοῦ του:

— Γὰρ σταθῆτε μὰ στιγμῇ, εἶπεν ὁ Ζουάβος, ἴσως καὶ ἐγὼ ἴμωρῶ νὰ σας δώσω πληροφορίας. . . Καὶ πῶς τον λῖνε τὸ θεοῦ σου;

— Καστέρα, Θωμᾶ Καστέρα.

— Καστέρας! Καστέρας! Μοῦ φαίνεται πῶς ἄκουσα ἓνα τέτοιο πρᾶγμα.

— Καὶ τον ἐγνωρίσατε τὸν θεοῦ μας; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης μετὰ χαρᾶς.

— Δὲν ἦτον ἓνας κοντούτσικος μελαχρινός, μὲ μακρὸ ὑπογένειο καὶ σκολαρικάνια μαλαματένια;

— Μὰ δὲν τον εἶδαμε ποτέ μας!

— Μὰ γὰρ στάσου, τώρα συλλογίζομαι καὶ θαρρῶ πῶς θυμοῦμαι. τώρα δά, αὐτὸς ὁ κοντούτσικος, ὁ μελαχρινός, τὸν ἔλεγαν Τουβινῶ. Μὰ εἶσαι βέβαιος πῶς τὸ θεοῦ σου αὐτὸν τὸν ἔλεγαν Καστέρα;

— Μὰ βέβαια, ἔτσι τον ἔλεγαν καὶ τὸν ἀδελφὸ του, τὸν πατέρα μου.

— Ἀδιάφορο, εἶπεν ὁ λοχιᾶς, αὐτὰ θὰ τὰ ξεδιαλύνωμε τώρα ἔς ὀλίγο. Ἐγὼ ἔχω μόνον τρεῖς ἑβδομάδες ἔς τὸ τάγμα. Ἠλθα ἀπὸ τὸ Βουσαιδά, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῆς Κωνσταντίας, ἔτσι δά καθὼς μὲ βλέπετε. Τὸ κατάλαβες λοιπὸν; δὲν ἴμωρῶ νὰ γνωρίσω ἐδῶ πολλούς. Εἶνε ὅμως ἐδῶ σύντροφοι, πού ἔχουν χρόνια καὶ χρόνια ἔς τὸ Ἀλγέρι, καὶ θὰ εἶνε πολὺ παραξένο νὰ μὴ βρεθοῦν δύο τρεῖς πού νὰ γνωρίζουν τὸν θεοῦ σου τὸν Τουβινῶ.

— Ὅχι Τουβινῶ Καστέρα, Θωμᾶ Καστέρα.

— Ἄ, ναι ναι, καλὰ λές, τὸ θεοῦ σου τὸν Καστέρα.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ τρία παιδιὰ καὶ ὁ ἀρειμάνιος ὁδηγός των ἦσαν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τῆς Νίκης, τὴν ὁποῖαν χωρίζει ἀπὸ τὸ Κασμπάχ ὁ ναὸς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο παλαιὸν τζαμίον, τὸ *Τζαμὰ ἐλ Κασμπὰ Βερρανί*.

Ἡ παλαιὰ πύλη τοῦ Κασμπάχ σφίζεται ἀκόμη εἶνε θελωτὴ καὶ σιδηρόφρακτος μὲ μέγαν καρφίαν. Τὸ Κασμπάχ, ἡ παλαιὰ κατοικία τῶν ἰσχυρῶν βέυδων τῆς Ἀλγερίας, εἶνε σήμερον στρατῶν τοῦ συντάγματος τοῦ πυροβολικοῦ. Πού νὰ ἦτο ἀπὸ ἓν μέρος ὁ κακόμοιρος ὁ τελευταῖος βέυς νὰ ἴδῃ τὰς στρατιωτικὰς κλῖνας ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν, ὅπου ἄλλοτε ἐκάθηντο αἱ γυναῖκες του, καὶ τὴν λαμπρὰν αὐλὴν

καὶ τὸν κῆπον ὅπου ἔτρεχον καὶ ἔπαιζον τὰ παιδιὰ του ἐν τῷ μέσῳ σπανίων δένδρων καὶ φυτῶν, νὰ τον ἔβλεπε μεταμορφωμένον εἰς γραφεῖα στρατιωτικά, εἰς ἀποθήκας, εἰς φυλακεία καὶ ἄλλα παρόμοια!

Οἱ τρεῖς παῖδες δὲν εἰζευρον βέβαια τί πρᾶγμα ἦτο τὸ Κασμπάχ, καὶ χωρὶς τὴν παραμυθρὰν συγκίνησιν ἐπέρασαν ὅλον τὸ κτήριον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὸν στρατῶνα τῶν Ζουάβων.

Ὁ στρατιωτικὸς φίλος καὶ ὁδηγός των, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Μουλινᾶς, τοὺς ὠδήγησεν εἰς τοὺς λόχους τοῦ τάγματος. Παντοῦ τοὺς ὑπεδέχθησαν ἐγκαρδίας, ἀλλὰ οὐδεὶς εἶχε γνωρίσῃ τὸν θεοῦ των. Καὶ οἱ γεροντότεροι Ζουάβοι οὐδὲ κἂν ἐνθυμοῦντο τὸ ὄνομά του. Εἶνε ὅμως ἀληθές ὅτι τὸ δεύτερον τοῦτο τάγμα τῶν Ζουάβων μόλις ἔξ μηνῶν εἶχεν εἰς τὸν στρατῶνα τοῦτον.

— Εἶδες ἔς τὸ καπηλειό, λοχιᾶ; ἠρώτησε γέρον ὑπαξιωματικὸς. Ἄν αὐτὸς ὅπου ζητεῖς ἐμεινέ ποτε ἐδῶ, ἔξ ἀπαντός θὰ τον ἐξέρῃ ἡ κυρὰ Περισσὴ καὶ αὕτη ἴμωρῶ νὰ σε πληροφορήσῃ.

Ἡ γνώμη τοῦ γέροντος ὑπαξιωματικοῦ ἐφάνη καλὴ εἰς τὸν λοχιᾶν Μουλινᾶν, καὶ εὐθὺς ἐπῆγεν εἰς τὸ καπηλειὸν νὰ την εὖρη.

Ὅρα καλὴ, κυρὰ Περισσὴ! ἐφώνασεν ὁ λοχιᾶς.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ, κῦρ λοχιᾶ, εἶπε στρατιώτης τις, κατέθηκε κατῶ ἔς τὴ χώρα γὰρ ὑπηρεσία καὶ θὰ γυρίσῃ ὕστερ ἀπὸ μίαν ὥραν.

— Τὸ λοιπὸν γυρίζομε μετὰ μίαν ὥραν. Νὰ της εἴπῃς ὅτι τὴν ἠθέλεν ὁ λοχιᾶς Μουλινᾶς.

— Καὶ τώρα, παιδιὰ μου, τί νὰ σας κάμω, ὡς νὰ περάσῃ ἡ ὥρα; Ἄν βαστοῦν τὰ γόνατά σας, πάμε νὰ ἴδῃτε τὸ Κασμπάχ. Εἶνε πολὺ περίεργο.

Τὰ παιδιὰ μετὰ χαρᾶς ἠκολούθησαν τὸν λοχιᾶν, ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ τα ὠδήγησεν εἰς διάφορα μεγάλα δωμάτια καὶ διαδρόμους μικροὺς καὶ μεγάλους, τὰ ἀνεβίβασεν εἰς τὸν ὑψηλὸν πύργον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Κασμπάχ. Ἐκ τοῦ ὕψους ἐκείνου τὸ θέαμα εἶνε λαμπρότατον καὶ ἀπερίγραπτον. Ἀντικρὺ κατ' εὐθείαν βλέπετε τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ὅσον φθάνει τὸ βλέμμα σου. Εἰς τοὺς πόδας σου φαίνεται ὁ λιμὴν καὶ ἡ πόλις ὀλόκληρος, δεξιὰ, ἀριστερά, ὀπισθεν, εἶνε διεσκορπισμένοι λόφοι καταπράσινοι καὶ περικυκλώνουν τὴν πόλιν,

καὶ ἐπάνω ἐξέχουν ὡς λευκὰ στίγματα αἱ οἰκίαι τῆς ἐσοχῆς.

Ὁ λοχιᾶς Μουλινᾶς ἔβλεπε μετὰ χαρᾶς τὸν θαυμασμὸν τῶν παιδιῶν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὰ:

— Ἀμ' δὲν ἔξερετε, παιδιὰ μου, καὶ ἓνα ἄλλο πρᾶγμα! Δὲν με ῥωτᾶτε καὶ πῶς ἔπιεσε ἔς τὰ χέρια μας αὕτη ἡ ὁμορφὴ χώρα πού βλέπετε τριγύρω μας;

— Τὰ παιδιὰ τον παρετήρουν μὲ ἀπορίαν.

— Μαθὲς δὲ σας εἶπαν πῶς τὰ στρατεύματά μας ἐμπῆκαν ἔς τὸ Ἀλγέρι ἔς τὰ χίλια ὀκτακόσια τριάντα. Μὰ καθὼς βλέπω δὲν σας τα εἶπε κανεὶς αὐτὰ, τὸ ἐλησμώνησαν, φαίνεται. Σταθῆτε νὰ σας τα εἰπῶ ἐγώ, παιδιὰ μου. Ἐγὼ δὲν ἤμουν τότε, ἀλλὰ εἶνε τὸ ἴδιο σῶν νὰ ἤμουν; διότι πρέπει νὰ ἔξερετε ὅτι ὁ μακαίριτος ὁ πατέρας μου, Χριστοφόρος Μουλινᾶς, μοῦ τα ἐξιστόρησε χίλιες φορές. Ἦταν ἀξιωματικὸς ἐκεῖνον τὸν καιρὸ. Οἱ Ἀλγερῖνοι εἶχαν τότε ἓνα κάποιον Χουσεῖν μπεῦ σῶν νὰ ποῦμε βασιλεῖα, καὶ βασιλεῖα μὴν φορά, καθὼς θὰ ἴδῃτε παρακάτω. Τὸ λοιπὸν μίαν ἡμέρα δὲν ἦτον ἔς τὰ καλά του, ποῖος τὴν ἔξερε τὴν αἰτία, καὶ ἔτυχε νὰ πάγῃ ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας νὰ του κάμῃ ἐπίσκεψιν, καὶ δὲν τον ἐδέχθηκε καθὼς του ἔπρεπε, ὁ πρόξενος μουρμουρίζει, ὁ μπεῦς θυμῶνει ἔς τὰ καλά, βρίζει τὸν πρόξενον, τὸν βρίζει κ' ἐκεῖνος, ἐκεῖ που ὑβρίζει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, σηκώνει ὁ μπεῦς τὸ ξεμυγιστῆρι ποῦχε ἔς τὸ χεῖρ καὶ του καταφέρνει μὴν τοῦ κῦρ προξένου, καὶ ἀπὸ δῶ ἴπῃν κ' ἄλλοι! φεύγει καὶ κρύβεται.

Τώρα σεῖς θὰ ἔξερετε, ἢ ἂν δὲν το ἔξερετε μάθετέ το, ὅτι ὁ πρόξενος εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπος ὅλου τοῦ ἔθνους, καὶ λοιπὸν ἦταν τὸ ἴδιο σῶν νὰ την ἐφαγαν ὅλοι οἱ Γάλλοι τὴν κατακεφαλιά που ἐφαγεν ὁ πρόξενός των. Ὁ πρόξενος εὐθὺς γράφει ἔς τὴν Κυβέρνησι του καὶ ἐκεῖνη του ἀπαντᾷ μὲ πρῶτο νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πρᾶγματά του καὶ νὰ φύγῃ ἔς τὴ στιγμῇ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες νὰ σου κ' ἐρχεται ἓνα θεοκάραβο νὰ ζητήσῃ ἱκανοποιήσῃ ἀπὸ τὸν μπεῦ, μὰ αὐτός, παιδιὰ μου, καρφὶ δὲν του κάμει, οὔτε συμπάθειο ἐζήτησε οὔτε τίποτα. Μάλιστα ἐδῶ κε διαταγὴν ἔς τὰ φρούρια καὶ ἔς τὰ πυροβολοστάσια τοῦ Ἀλγερίου νὰ ρίξουν καταπάνω τοῦ Γαλλικοῦ καραβιοῦ. Καὶ ὅλα τα ἔκαμε, διότι οἱ αὐλοκόλακες του τοῦ ἔλεγαν ὅτι εἶνε

των αδυνάτων να του κάμουν το παραμικρό κακό οι Γάλλοι, όταν αυτός είνε κλεισμένος μέσα 'ς το Κασμπάχ με τις δέκα χιλιάδες ιππικό και τα παλαιά κανόνια, όπου βλέπετε εκεί δά πέρα.

Αλλά δενέβαστηξε πολύ το χρυσό του όνειρο! Ένα πρωί άφ' ού έπτε τον καφέ του και έπαιρνε δροσιά 'ς το παράθυρό του, βλέπει από μακριά 'ς το πέλαγος ένα καράβι, έπειτα ένα άλλο, έπειτα άλλα δέκα, έπειτα άλλα είκοσι, έπειτα εκατό, ένα ολόκληρο στόλο. Η θάλασσα ήταν σκεπασμένη από καράβια.

«— Μωρέ τείν' αυτά εκεί πέρα ;

«— Πολυχρονεμένη μου βασιλέα, είπεν ένας άξιωματικός, θα είνε οι σκυλόφραγκοι και έρχονται να μας κτυπήσουν.

«— Νά μας κτυπήσουν! Νά κτυπήσουν το Άλγέρι;» είπεν ο μπέυς και χά, χά, χά ! έγέλασε με περιφρόνησι.

Φυσικά όλοι οι αύλοκόλακες του μπέυ έ-

λεινολογοϋσαν τους σκυλόφραγκους γιατί τους έπιασεν ή τρέλα να τα βάλουν με τον άνικητο μπέυ τους.

— Άχ! μωρέ, μόνο να μήν αλλάξουν γνώμη την ώρα που θα βγούν από τα καράβια τους να μας πατήσουν, είπεν ο άρχιστρατήγος Ίμπραχίμ άγας, μόνον να μή μετανοιώσουν, κ' εγώ να τους δείξω τί εστι Άλγερίνικο τουφεκι, ένας δέ θα μείνη ζωντανός !»

«— Ίσα ίσα εκείνη δά τή στιγμή μονομιάς γίνεται μεγάλη συννεφιά, σηκώνεται μεγάλη τρικυμία, και ο καλός σου Γαλλικός στόλος, μία φορά, εκατόν έπτά καράβια μεγάλα και κάμποσα μικρότερα, σκορπίζονται άλλ' από δώ και άλλ' από κεί. Φαντάσου το Χουσεΐμ μπέυ επέταξεν από τή χαρά του όταν είδε σκόρπιους τους έχθρούς του χωρίς να βίξη μία τουφεκιά.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατά τή γαλλικόν του AD. BADIN)

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 43)

— "Όταν ήμουν εΐς τήν ήλικίαν σου εφύλαγα γΐδια εΐς τή χωριό μου. Έκείνον τόν καιρόν, και τώρα ακόμη, εΐς τή μακρινά χωριά οι άνθρωποι δέν εφρόντιζαν να μαθαΐνουν γράμματα εΐς τή παιδιά τους.

Έμεγάλωσα χωρίς να ξέρω τίποτε. Η μητέρα μου εΐχεν άποθάνη ο πατέρας μου εΐδουλευε με τή μεροκάματο και με δυσκολία έβγαζε τή φωνή τής ήμέρας και γι' αυτό μ' έβαλε 'ς τόν τσομπάνο να τού φυλάγω τή γΐδια του.

Τόν χειμώνα έμάζευα ξηρά ξύλα από τή βουνό.

Ήμουν ως δεκαεπτά χρόνων όταν άπέθανεν ο πατέρας μου, αυτός μονάχα 'ς τόν κόσμο εδει-

ξε πώς κάπως μ' άγάπουσε, αυτός μονάχα μού εΐχεν εΐπη ένα καλό λόγο. Έλυπήθηκα κατάκαρδα για τόν θάνατόν του και από τήν λύπη μου θέλησα να πάγω 'ς άλλο μέρος για να δουλεύσω.

Έμεινα 'ς ένα τουφεκί ήμουν δυνατός, εΐχα καλή καρδιά, και εΐς τήν αρχήν τή αφεντικό εφάνη ευχαριστημένον· άλλα εΐχα συνηθιση να χαζεύω από τή πρωΐ ως τή βράδυ όταν εφύλαγα τή γΐδια και ή δουλειά μού φαινότανε βαριά.

Έφυγα άπ' εκεί, έπήγα 'ς άλλο μέρος, μ' άποθενά δέν έρρίζωσα.

Μία ήμέρα, πού δέν εΐχα να φάγω, άπλωσα

τή χέρι μου κ' εζήτησα ελεημοσύνην από τή πλείον ήρχισα να διακουεύω.

Άλλ' όσοι μ' έβλεπον δυνατό και γερό μού εκλειαν τής πόρτες και μού έγυρνούσαν τήν πλάτη και μ' εφώναζαν: ακαμάτη!

Για να κάμω τους ανθρώπους να με συμπονοϋν έκαμώθηκα πώς έχω σπασμένο τή χέρι μου και εΐδιακόνευα πάλιν και ή δουλειά 'πήγαινε καλά.

Ένα άπομεσήμερο εκαθόμουν κοντά 'ς τή γωνιά ενός χανιού και έτρωγα κάτι πού μού εΐχαν δώση τότε έμβηκε εΐς τή χάνι ένας ταξειδιώτης και εκάθισε και έφαγεν.

Έπήγαινε εΐς ένα χωριό, πού ήτο έως πέντε ώρας μακριά από τή χάνι, και δέν ήξευρε τή δρόμο· έρώτησε αυτόν πού εΐχε τή χάνι, τόν Κύρ Γιαννιό, αν εΐμποροϋσε να υπάγη μαζί του και να τού γίνη οδηγός.

— Δέν μπορώ να περάσουν άνθρωποι και πρέπει ναμει εδώ.

— Κρίμα! άπεκριθη ο ταξειδιώτης· θα σ' επλήρωνα καλά δια τόν κόπον σου.

— Έγώ έρχομαι μαζί σου, άφεντικό, τού εΐπα κ' εσηκώθηκα επάνω.

— Σΐ είπεν ο ταξειδιώτης, και ελοζοκϋτταξε. Εΐνε καλός και πιστός αυτός ο κακομοΐρης, είπεν ο Κύρ Γιαννιός, μή τόν βλέπεις έτσι κουρελιάρη, τόν γνωρίζω· πάρε τον και μή σ' νοιάζει.

— Ψεύρεις τόν δρόμον; ήρώτησεν ο ταξειδιώτης.

— Άκούς εκεί; με κλειστά μάτια.

— Τότε πιε ένα κρασάκι 'ς τήν υγεία μου και ως ξεκινήσωμε, διότι βιάζομαι.

Και έρριψε μίαν λίραν επάνω εΐς τή τραπέζι και τή βόστα τή έβαλε μέσα σΐ πέτσινο πουγγί πού εΐχε εΐς τήν μέση του.

Έπήρα τή βραδί μου κ' εξεκινήσαμεν. Τās πρώτας δύο ώρας επεριπατήσαμεν πολύ γρήγορα. Ο ταξειδιώτης μ' έρωτοϋσε τή ονόματα τών χωριών, πού εβλέπαμεν από μακριά

Έγώ έλεγα όλίγα λόγια, διότι εΐς τή μυαλό μου μού ήρθε μία κακή ιδέα. Ήρχισε να νυκτόνη και εΐχαμε να περάσωμεν ένα πικρόν δάσος.

— Άν τού πάρω τή πουγγί του, έλεγα με τόν νοϋν μου, δέν θα μπορέση ν' άντισταθή, κανείς δέν θα με ιδή, και θα προφθάσω να φυγω πριν φθάση εΐς τή χωριό και δώση καταγγελία.

Πραγματικώς όταν εφθάσαμεν εΐς ένα μέρος, πού εστριβε ο δρόμος, τού εΐπα εξαφνα με άγριο πρόσωπο:

— Δόσε μου τή λεπτά σου!

Αυτός εγύρισε και με είδε με φρίκην.

Τή μάτι μου θα εδειχνε πώς εΐχα κακό σκοπό, γιατί αυτός έβγαλε άμέσως ένα μαχαΐρι. Τότε εσήκωσα τή χονδρό βραδί μου, και θα τόν εσκότονα, ήμουν σαν τρελός· δέν ήξευρα τί έκαμνα, μ' ά ταξειδιώτης μού έρριψε τή πουγγί του και έφυγε τρέχοντας.

Έχύθηκα επάνω εΐς τή χρήματα· και έμεινα εκεί, τρομαγμένος για τήν πράξιν, πού έκαμα.

Έκαθόμουν εκεί παραλασιμένος, όταν εξαφνα ήκουσα πατήματα άλλογού· ήλθη 'ς τόν εαυτό μου και έτρεξα να κρυφθώ εΐς τή δάσος γιατί ενόμιζα πώς μ' εκυνηγούσαν οι χωροφύλακες.

Άφ' ού έτρεξα εδώ κ' εκεί μέσα 'ς αύλάκια και μέσα σΐ θάμνους, εϋρέθηκα 'ς τόν άμαξωτό δρόμο· έπήγα εΐς τή χωριό όταν άρχισε να ημερώνη· τή χωριό ήτο παραθαλάσσιον· ένα τρεχαντήρι έφευγε τή πρωΐ, έμβηκα και εγώ μέσα και ήλθα 'ς τόν Πειραιά. Έκει ενοίκιασα μία κάμαρα και εζούσα ήσυχος, χωρίς να μ' έρωτά κανείς τί κάμνω.

Τή πουγγί τού ταξειδιώτου εΐχε μέσα πεντακοσίας δραχμάς· και μού εφθασαν να ζήσω δύο-τρεις μήνας. Άλλά δέν εΐμποροϋσα να εύρω ήσυχία. Κάθε στιγμή εβλεπα εμπρός μου τόν ταξειδιώτην, πού τού εΐχα κλέψη τή χρήματα του. Τήν ήμέραν κάθε διαβάτη, πού ά-

ΤΟ ΠΑΚΕΝΑΥΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΓΙΝΕ ΤΙ ΜΙΟΣ ΒΕΓΑΤΗΣ. (Σελ. 70)

• ΕΐΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ ! • (Σελ. 70)

παντούσα εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἐπαίρνα γιὰ ἐκείνον τὴν νύκτα τὸν ἐβλεπα εἰς τὸν ὕπνον μου, ὠνειρευόμενον πῶς μ' ἐκυνηγοῦσαν, πῶς μ' ἐπίασαν, πῶς μ' ἔρριψαν εἰς τὰς φυλακάς.

Διὰ τὴν ἡσυχάσω ἀπὸ τὰς ἀνησυχίας μου ἤρχισα νὰ πίνω· ἀλλὰ ἐφοβούμην μήπως ἐπάνω εἰς τὴν μέθη μου εἰπῶ τίποτε καὶ φανερωθῶ καὶ ἐκλειδονόμουν εἰς τὴν κάμαρά μου.

Ἀφ' οὗ ἐξώδευσα τὰ χρήματα, ἔπρεπε νὰ εὔρω τρόπον νὰ ζήσω καὶ ἤρχισα πάλιν νὰ διακονεῖω ἔς τοὺς δρόμους, κ' ἐκαμώθηκα πάλιν τὸν κουλοχέρη, ὅπως τότε πού ἤμουν εἰς τὸ χάνι.

Ἐνα βράδυ ἐδιακόνευσά εἰς τὴν πόρτα ἐνὸς μεγάλου καφενεῖου· ἔξαφνα ἀπὸ τὸ καφενεῖο βγαίνει ὁ ταξειδιώτης, μὲ κυττάζει καλά, μὲ γνωρίζει, μὲ πιάνει ἀπὸ τὸ λαιμό, φωνάζει δυὸ κλητῆρας, πού ἦσαν ἐκεῖ, καὶ μὲ πηγαίνουν ἔς τὴν ἀστυνομία.

Ἦλθεν ὁ ἀνακριτής, ἔπειτα ὁ εἰσαγγελέας καὶ μ' ἔστειλαν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Ἐγὼ ἔλεγα πῶς δὲν ἔκαμα τίποτε· ἀλλὰ ὁ κύριος Γιαννιός, πού τὸν κλητεύσανε γιὰ μάρτυρα, μ' ἐγνώρισε καὶ εἶπε πῶς ἐγὼ ἤμουν.

Μὲ κατεδίκασαν δέκα χρόνια εἰρκτή.

Ἡ τιμωρία μού ἐφάνη βαρειά, ἀλλὰ τὴν ὑπέφερα μὲ ὑπομονήν μ' ἔτυπτεν ἡ συνείδησίς μου, ἐλυπούμην πού δὲν ἤμουν τίμιος ἄνθρωπος.

Ὅταν ἐβγήκα ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἠθέλησα νὰ πιάσω καμμιά δουλειά, ἀλλὰ δυστυχία ἔς ἐκείνον, πού δὲν ἔμαθε μία τέχνη ἀπὸ μικρός! Δὲν ἤξευρα τίποτε.

Τί νὰ κάνω σὲ τέτοια ἡλικία; εἰς τὰ γηρατεία νὰ μάθω τέχνη; ἀπλώσα πάλιν μ' ἐντροπή τὸ χέρι μου καὶ ἤρχισα νὰ διακονεῖω. Ἄ! παιδί μου, παιδί μου, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ νὰ γίνῃς σὰν ἐμένα· κῦττα νὰ μὴ ζήσης τέτοια ζωὴ σὰν τὴν δικήν μου!

Ὁ γέρον ἀπεμακρύνθη βραδέως. Τὸ δὲ παιδίον ἔμεινε συγκινημένον ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ γέροντος.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδυσκολεύθη πολὺ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐγγέλων μαζί του, διότι ἕνα τὸσον μεγάλο παιδί ἤρχισεν ἀπὸ τὸ Ἄλφα Βῆτα. Ἄλλ' ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας καὶ μαθηταὶ καὶ διδάσκαλος τὸν ἐξετίμων διὰ τὴν φιλομάθειάν του.

Ἄλλ' ὅταν τὸ βράδυ μετὰ τὸ μάθημα ἐξῆρχετο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐδιακόνευσεν, ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του. Διὰ τοῦτο μίαν ἡμέραν ἐπαρουσιάσθη μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν διδάσκαλόν του καὶ εἶπε τὴν ἱστορίαν του.

— Ὡ, δὲν εἰμπορῶ νὰ ζητιανεύω θαρρῶ πῶς θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου, εἶπε τέλος μὲ λυγμούς.

Ὁ διδάσκαλός του ἦτο καλὸς ἄνθρωπος καὶ συνεπάθησε πολὺ εἰς τὸ παιδίον· συνεκινήθη ἀπὸ τὴν λύπην του καὶ τὸ ἐσύστησεν εἰς ἕνα ἰσχυρὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον.

Τὸ παιδίον ἀφ' οὗ ἔμαθεν ἀκόμη καὶ ἄλλα γράμματα ἔμαθε καὶ τέχνην μέσα εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον, καὶ ἔγινε βυλουργός, λαμπρὸς τεχνίτης, τὸν ὁποῖον ζητοῦν τὰ καλλίτερα κατὰστήματα καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θ' ἀνοίξῃ ἰδικόν του κατάστημα.

Ὁ μικρὸς ἐπαίτης εἶνε τώρα νέος, φορεῖ καθαρά καὶ κομψὰ ἐνδύματα τὰς Κυριακάς. Συλλογιζόμενος τί θὰ ἦτο ἂν δὲν τὸν συνεβούλευεν ὁ γέρον ἐπαίτης, ἠθέλησε νὰ τὸν γηροκομήσῃ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην· ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρεν ὁ γέρον εἶχεν ἀποθάνῃ ἐλεεινὸς καὶ δυστυχής. Δὲν ἔζησε νὰ ἴδῃ τί τόπον ἐπίασαν αἱ συμβουλαὶ του καὶ πῶς τὸ μικρὸν βρακένδυτον παιδίον, ἔγινε τίμιος ἐργάτης, τὸν ὁποῖον ὅλοι τιμοῦν καὶ ὑπολήπτονται.

(Παράφρασις.)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Η ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ

Μίαν ἡμέραν ἡ ἄρκτος καὶ ὁ λύκος περιεφέροντο εἰς τὸ δάσος. Ἡ ἄρκτος ἤκουσε τὸ κλάδημα ἐνὸς πτηνοῦ.

— Λύκο μου, ἠρώτησεν ἡ ἄρκτος, ποῖος εἶνε αὐτός, πού τραγωδεῖ τὸσον καλά;

— Εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, ἀπεκρίθη ὁ λύκος, πρέπει νὰ τὸν χαιρετίσωμεν.

Ἦτο πραγματικῶς ὁ βασιλίσκος.

Ἄνεῖνε ἔτσι, εἶπεν ἡ ἄρκτος, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης πρέπει νὰ ἔχη ἀνάκτορον· δεῖξέ μου το.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸσον εὐκολόν, ὅσον νομίζεις, ἀπήντησεν ὁ λύκος· πρέπει νὰ περιμένωμεν νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ βασίλισσα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασε καὶ ἡ βασίλισσα καὶ αἱ δύο ἐκράτουν εἰς τὸ βέμφορ, τῶν σκόληκας διὰ νὰ θρέψου τὰ μικρὰ τῶν.

Ἡ ἄρκτος θὰ τοὺς παρηκολούθει προθύμως, ἀλλ' ὁ λύκος τὴν ἐκράτησε λέγων:

— Ὅχι, ἄς περιμένωμεν νὰ ξαναβγουν.

Παρητήρησαν μόνον τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ φωλεά, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τῶν.

Ἄλλ' ἡ ἄρκτος ἠθέλε καὶ καλά νὰ ἴδῃ τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλίσκου μετ' ὀλίγον λοιπὸν ἐπιστρέψεν.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἔλειπον ἔρριψεν ἐν βλέμμα καὶ εἶδε πέντε ἐξ νεοσσῶν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνάκτορον; ἀνέκραξε· τί μελαγχολικὸν ἀνάκτορον! Ἄ, μᾶ! σεις δὲν εἴσθε βασιλόπουλα, ἀλλ' ἐλεεινὰ ὄντα.

Οἱ μικροὶ βασιλίσκοι ἐθύμωσαν πολὺ· ἀμὰ ἤκουσαν τὴν ὕβριν ταύτην καὶ ἐφώναζαν:

— Ὅχι, ἀρκούδα, δὲν εἴμεθα ἐλεεινὰ ὄντα· οἱ γονεῖς μας εἶνε εὐγενεῖς· πολὺ ἀκριβὰ θὰ πληρώσῃς αὐτὴν τὴν ὕβριν.

Ἡ ἄρκτος καὶ ὁ λύκος, φοβηθέντες ἀπὸ τὴν ἀπειλήν ταύτην κατέφυγαν εἰς τὰς φωλεᾶς τῶν.

Ἄλλ' οἱ μικροὶ βασιλίσκοι ἐξηκολούθησαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ θορυβοῦν· εἶπον εἰς τοὺς γονεῖς τῶν, οἱ ὁποῖοι τοῖς ἔφεραν τροφήν:

— Ἡ ἄρκτος ἦλθε καὶ μᾶς ὕβρισε· δὲν θὰ κινηθῶμεν ἀπ' ἐδῶ, οὔτε θὰ βάλωμεν μπουκιά εἰς τὸ στόμα μας, ἂν δὲν τὴν κάμετε νὰ ζήτησῃ συγχώρησιν.

— Μὴ σᾶς μέλει, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· θὰ ἐκαιοποιηθῆτε.

Καὶ ἐπέταξε μέχρι τῆς φωλεᾶς τῆς ἄρκτου καὶ εἶπε:

— Κακογλωσσού, διατί ὕβρισε τὰ παιδιὰ μου; Θὰ μετανοήσης; θὰ σοὺ κηρύξω πόλεμον.

Ὁ πόλεμος ἐκρηύχθη ἡ ἄρκτος ἐκάλεσεν εἰς βοήθειάν της ὅλα τὰ τετράποδα, τὸν βουῦν, τὴν ἀγελάδα, τὸν ὄνον, τὴν ἔλαφον, τὸν λαγόν καὶ τὰ ἄλλα.

Ὁ βασιλίσκος ἐπροσκάλεσεν ὅλα ὅσα πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα, ὄχι μόνον τὰ πτηνὰ, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀλλὰ καὶ τὰ πτερωτὰ ἔντομα, τὰς μύϊας, τοὺς κώνωπας, τὰς μελίσσας καὶ τοὺς σφήκας.

Ὅταν ἐπλησίασεν ἡ ἡμέρα τῆς μάχης, ὁ βασιλίσκος ἔστειλε κατασκόπους διὰ νὰ μάθουν ποῖος ἦτο ὁ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ. Ὁ κώνωψ ἦτο ὁ πανουργότερος ὄλων· ἐπέταξεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον συναθροισθῆ οἱ ἐχθροὶ καὶ ἐκρύφθη ὑποκάτω ἀπὸ τὰ φύλλα ἐνὸς δένδρου, πλησίον τοῦ ὁποῖου συνεσκέπτοντο.

Ἡ ἄρκτος ἐπροσκάλεσε τὴν ἀλώπηκα, καὶ εἶπε:

— Συμπεθέρα, σὺ εἶσαι ἡ πλέον πονηρὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ζῷα· σὺ θὰ γίνῃς στρατηγὸς μας.

— Εὐχαριστῶς, ἀπεκρίθη ἡ ἀλώπηξ, ἀλλὰ μὲ ποῖον σύνθημα θὰ συνεννοηθῶμεν;

Οὐδεὶς ἀπήντησεν.

— Ἀκούσατε τί θὰ εἰπῶ, εἶπε τότε ἡ ἀλώπηξ· ἔχω οὐρὰ μακρὰ καὶ φουντωτὴ ὡσάν λοφίον στρατηγοῦ· ὅσον θὰ τὴν ἔχω ὑψηλά, τὰ πράγματα θὰ πηγαίνουν καλά καὶ νὰ προχωρήσετε· ἀλλ' ἂν τὴν χαμηλώσω, αὐτὸ θὰ εἶνε σύνθημα ὅτι πρέπει νὰ τὸ κόψετε λάσπη τὸ γρηγορώτερον.

Ὁ κώνωψ, ὅστις τὰ ἤκουσεν ὅλα, ἦλθε καὶ τὰ διηγήθη εἰς τὸν βασιλίσκον.

Τὴν αὐγὴν τὰ τετράποδα ἔτρεξαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης καλπάζοντα δυνατά, ὥστε ἡ γῆ ἔτρεμεν.

Ὁ βασιλίσκος ἐφάνη εἰς τὸν ἀέρα μὲ στρατόν, ὁ ὁποῖος ἐβόμβει, ἐφώναζεν, ἐπίτα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὥστε ὅστις τὴν ἐβλεπε παρεζαλίετο.

Ἡ μάχη ἤρχισε λυσσώδης.

Ἄλλ' ὁ βασιλίσκος διέταξε τὸν σφήκα νὰ ὑπάγῃ νὰ κρυφθῇ κάτω ἀπὸ τὴν οὐρὰν τῆς ἀλώπηκος καὶ νὰ τὴν ταμπᾶ ὅσον εἰμπορεῖ περισσότερον.

Είς τὸ πρῶτον τοῖσμπημα ἡ κλώπηξ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸν πόνον, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ κρατῆ ὑψηλὰ τὴν οὐρὰν τῆς· εἰς τὸ δευτέρον τὴν κατεβίβασεν ὀλίγον· εἰς τὸ τρίτον δὲν ἐκρατῆθη πλέον, ἀλλὰ τὴν ἐχαμήλωσεν ὀλοσχερῶς καὶ τὴν ἐσφιγξε μεταξύ τῶν κνημῶν τῆς ἐκβάλλουσα ὀξείας κραυγὰς.

Τὰ τετράποδα τότε ἐνόμισαν ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς σωτηρίας καὶ ἤρχισαν νὰ τρέπονται εἰς φυγὴν καὶ νὰ κρύπτονται εἰς τὰς φωλεὰς τῶν. Καὶ οὕτω τὰ πτηνὰ ἐκέρδησαν τὴν μάχην καὶ ἀνεφάνησαν νικηταί.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἐπέταξαν παρευθὺς εἰς τὴν φωλεὰν τῶν καὶ ἐφώναξαν:

Εἰς τὴν Κούνια

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Μιμῆς εἶνε πολὺ, πολὺ ζωηρὸς. Νομίζει ὅτι τὸ ξύλον τῆς σκάλας εἶνε καμωμένον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὸ ἰππεύουν τὰ μικρά, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰ δένδρα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σκαρφαλόνουν τὰ παιδιὰ καὶ νὰ κάθωνται ἐπάνω ὅπως τὰ πουλιὰ.

Δὲν ἤξεύρει ἀκόμη ὅτι ὅσα παιδιὰ ἀναβαίνουν εἰς τὸ ξύλον τῆς σκάλας καταβαίνουν πολὺ γρηγορώτερα ἀφ' ὅ,τι θέλουν, καὶ ὅτι ὅσα σκαρφαλόνουν εἰς τὰ δένδρα πίπτουν καὶ κρημνίζονται καὶ κτυποῦν καὶ κλαίου.

Ὁ Μιμῆς ἀγαπᾷ πολὺ τὴν κούνια· ἐπειδὴ θέλει καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι κάμνουν οἱ μεγάλοι, τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ σταθῇ ὀρθὰς ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα τῆς κούνιας, ὅπως ὁ θεὸς τοῦ Πέτρος.

Δι' αὐτὸ ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὴν κούνιαν, ὅπου ἐκάθητο ἡ ἀδελφή του Φιφῆ.

Βάζει τὰ πόδια του ἐκεῖ, ὅπου ἀκουμποῦσαν τὰ χέρια τῆς Φιφῆς, πιάνει τὸ χονδρὸ σχοινὶ εἰς τὰ χέρια καὶ παίρνει φόρα.

Ἄλλὰ τὰ χερᾶκια τοῦ Μιμῆ εἶνε πολὺ μικρά καὶ τὸ σχοινὶ τῆς κούνιας πολὺ χονδρὸ καὶ πολὺ σκληρὸ.

Ὁ Μιμῆς πονεῖ, πονεῖ... καὶ τόσο πολὺ, ὥστε χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ παραιτεῖ καὶ...

Πούφ! πίπτει χάμου.

Τί καλὰ πού ἐφρόντισε ὁ πάππος καὶ ἐστρωσε λεπτὴ ἄμμο κάτω ἀπὸ τὴν κούνιαν.

Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Μιμῆς ἐκτύπησε καὶ τὸ μέτωπόν του ἐφούσκωσε καὶ τὸ γονατὸν του ἐγδάρθη.

Ἄλλὰ ἤξεύρετε τί ἤμποροῦσε νὰ πάθῃ; ἤμποροῦσε νὰ σπάσῃ τὸ χέρι του, τὸ πόδι του, καὶ νὰ μείνῃ μὲ σπασμένον χέρι ἢ πόδι εἰς ἄλην τὴν ζωὴν του, καὶ τότε θὰ ἦτο δυστυχὴς ὁ καίμενος ὁ Μιμῆς.

—Ἐίμεθα νικηταί, παιδιὰ, φάγετε καὶ πίετε μὲ χαρὰν.

—Ὅχι, εἶπον τὰ παιδιὰ, πρέπει ἡ ἄρκτος νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν εἶμεθα ἐλεεινὰ ὄντα.

Ὁ βασιλεὺς ἐπέταξεν εἰς τὴν φωλεὰν τῆς ἄρκτου καὶ εἶπε:

—Γρηὰ κακογλωσσού, ἔλα νὰ ζητήσῃς συγγνώμην ἀπὸ τὰ παιδιὰ μου καὶ νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν εἶνε ἐλεεινὰ ὄντα· εἰ δὲ μὴ, ἄσχημα τὴν ἔχεις!

Ἡ ἄρκτος, φοβηθεῖσα, ἦλθεν ἐρπυσα καὶ ἐζήτησε συγγνώμην. Τότε ἠσύχασαν ἐπὶ τέλους οἱ μικροὶ βασιλίσκοι, καὶ ἔφαγον μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 56.]

Ἡ νύξ ἐφάνη ἀτελειώτος εἰς τὸν ἀνυπόμονον Καλίφην. Τέλος ἐξημέρωσε, παρευθὺς δὲ, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν σκλάβων του, ὁ Χασιδ ὤρμησεν ἀπὸ τὴν κλίνην του. Ἐπρογευμάτισε καὶ ἐνεδύθη κατεσκευασμένως, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπαρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ, ὅπως εἶχε προσταχθῆ, ὁ μέγας Βεζύρης του διὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐκδρομὴν του.

Ὁ Καλίφης τότε ἐκρυψεν εἰς τὴν πλατεῖαν ζώνην του τὴν μαγικὴν ταμβακοθήκην καὶ ἀφ' οὗ διέταξε τὴν ἀκολουθίαν του νὰ μείνῃ ὀπίσω, ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ πιστοῦ τοῦ Μανζούρ.

Κατ' ἀρχὰς περιεπάτησαν εἰς τὸν ἀπέραντον κῆπον τῶν ἀνακτόρων, ἀλλὰ ματαίως, διότι δὲν συνήτησαν κανέν ὃν ὅπως δοκιμάσουν τὴν μαγείαν τῆς κόνεως. Ἐπὶ τέλους ὁ μέγας Βεζύρης ἐπρότεινε νὰ προχωρήσουν περαιτέρω, μέχρι τῆς λίμνης, ὅπου εἶχεν ἰδὴ πολλὰκις πολλὰ πτηνὰ εἰδῶν-εἰδῶν καὶ πρὸ πάντων πελαργούς, τῶν ὁποίων τὸ σοβαρὸν βᾶδισμα καὶ τὰ παράδοξα ῥαμφοκυττήματα εἶχον ἐλύση τὴν προσοχὴν του.

Ὁ Καλίφης ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασιν τοῦ Βεζύρη του καὶ διετυθύνθη ἀμέσως μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν λίμνην. Μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν ὄχθην αὐτῆς οἱ δύο φίλοι μας διέκριναν γηραιὸν πελαργόν, ὁ ὁποῖος περιεπάτει ἐπάνω κάτω φερεῖων βατράχους μὲ τὸ ῥάμφος του, σχεδὸν δὲ ταυτοχρόνως ἀνεκάλυψαν εἰς τὸν ἄερα, πολὺ ὑψηλὰ, ἓνα ἄλλον πελαργόν, ὁ ὁποῖος ἐπέτα πρὸς τὸ μέρος τῶν.

—Στοιχηματίζω τὰ γένηα μου, γαληνότατα αὐθέντα, εἶπεν ὁ Βεζύρης, ὅτι αὐτὰ τὰ δύο πτηνὰ θ' ἀρχίσουν συνομιλίαν μετ' ὀλίγον. Τί λέγει ἡ Ὑψηλότης σου; Μεταμορφονόμαθα εἰς πελαργούς;

—Ἄς εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Καλίφης· ἀλλὰ πρὸ τούτου ἄς ἐντυπώσωμεν καλὰ εἰς τὸν νοῦν μας πῶς εἰμποροῦμεν νὰ ξαναγίνωμεν ἄνθρωποι.

—Τίποτε εὐκολώτερον, εἶπεν ὁ Βεζύρης· κῦπτομεν τρεῖς φορές πρὸς ἀνατολὰς καὶ λέγομεν Μουτὰμπορ.

—Καὶ γίνομαι πάλιν Καλίφης καὶ σὺ Βεζύρης, ἐξηκολούθησεν ὁ Χασιδ· πολὺ καλὰ. Ἄλλὰ κῦτταξε μὴ γελᾷσης, διὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰ δὲ μὴ, εἶμεθα χαμένοι.

Ἐν ᾧ ὁ Καλίφης ἔλεγε ταῦτα, εἶδε καταβαίνοντα ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὴν γῆν, τὸν πελαργόν, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς τοῖς εἶχε φανῆ ὡς μικρὸν μαῦρον σημεῖον εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ.

Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ νικήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς ζώνης του τὴν ταμβακοθήκην, ἔλαβε διὰ τῶν δακτύλων του μίαν δραγμίδα (πρέζαν) κόνεως καὶ ἐρρόφησεν αὐτήν, ἔπειτα δὲ προσέφερε τὴν ταμβακοθήκην εἰς τὸν Βεζύρη, ἀμφότεροι δὲ ἐφώναξαν: Μουτὰμπορ.

Μόλις ἐπρόφερον τὴν μαγικὴν λέξιν αἱ κημαὶ τῶν ἀμέσως ἐγίναν ἰσχναὶ καὶ κόκκιναι· ταυτοχρόνως τὰ ὠραῖα κίτρινα πέδιλα τοῦ Καλίφου καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ του ἐγίναν ἄφαντα, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐφάνησαν φρικώδεις πό-

« ΣΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΦΡΑΙΟΤΕΡΑ ΝΑ ΒΙΒΑΣ ΠΕΛΑΡΓΟΣ ΠΑΡΑ ΚΑΛΙΦΗΣ » (Σελ. 74)

δες πελαργῶν· οἱ βραχιόνες των μετεβλήθησαν εἰς πτέρυγας, ὁ τράχηλος των ἐτινάχθη ἕνα πῆχυν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὄμους των, τέλος, καὶ ὅπως συμπληρωθῆ ἡ μεταμόρφωσις, ἡ γενεὴ τῶν ἐξηφανίσθη καὶ ὅλον τὸ σῶμά των ἐκαλύφθη μὲ μαλακὰ πτίλα.

— Ὁραῖον ῥάμφος ἔχεις! ἀγαπητέ μου Βεζύρης, ἀνέκραξεν ὁ Καλῖφης κατὰ πλῆκτος. Μὰ τὸ γένειον τοῦ Προφήτου, ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν εἶδα ὅμοιον πρᾶγμα.

— Εὐχαριστῶ θερμάτατα, ἀπήντησεν ὁ μέγας Βεζύρης, λυγίζων τὸν μακρὸν λαϊμόν του, ἀλλὰ λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ εἶπω εἰς τὴν ὕψηλότητά σου ὅτι σοῦ πηγαίνει ἀκόμη ὠραιότερα νὰ ἴσῃ πελαργός, παρὰ Καλῖφης.

— Κόλαξ! εἶπεν ὁ Καλῖφης· ἡ μεταμόρφωσις δὲν σὲ ἥλλαξεν.

— Ὅχι, σὲ βεβαιῶ, εἶπεν ὁ Βεζύρης σοβαρῶς, εἶπα τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἄς ὑπάγωμεν δὴ πρὸς τὸ μέρος τῶν συναδέλφων μας καὶ ἄς ἰδῶμεν ἂν πραγματικῶς ἤξεύρωμεν νὰ ἠμελῶμεν πελαργικῶς.

Ἐν ᾧ συνδιελέγοντο τοιοῦτοτρόπως, ὁ πελαργὸς κατέβη εἰς τὸ ἔδαφος. Ἀπ' οὗ ἔξυσε φιλαρέσκως τοὺς πόδας του καὶ διηυθέτησε τὰ πτερὰ του μὲ τὸ ῥάμφος του διηυθύνθη πρὸς τὸν γέροντα πελαργόν, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ ψαρεύη βατράχους. Ὁ Καλῖφης καὶ ὁ Βεζύρης ἐπροχώρησαν πρὸς αὐτούς, καὶ σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν ὅτε ἤκουσαν τὸν διάλογον τοῦτον:

— Καλημέρα, Μακροπόδη! τόσοσ πρῶτ εἰς τὸ λιβάδι!

— Καλὴ σοῦ ἡμέρα, Εὐμορφολαίμα! τί νὰ κάμω; ἦλθα νὰ ψαρεύσω ἕνα μικρὸ πρόγευμα. ἂν θέλετε νὰ συμπάγωμεν, θὰ τὸ θεωρήσω μεγάλην τιμὴν μου. Ἐνα τέταρτον σαύρας, ὁ μηρὸς ἑνὸς βατράχου σὰς φθάνουν πιστεύω.

— Σὰς εὐχαριστῶ δὲν ἔχω ὄρεξιν· δι' ἄλλην αἰτίαν ἦλθα εἰς τὸ λιβάδι· ἀπόψε πρέπει νὰ χορεύσω ἐν νέον εἶδος χοροῦ εἰς τὴν ἐσπερίδα, ποῦ θὰ δώσῃ ὁ πατήρ μου, καὶ θέλω νὰ κάμω μερικὰς δοκιμὰς μόνῃ μου.

Ἡ νεαρὰ πελαργὸς ἐν ᾧ ὠμίλει ἤρχισε νὰ πηδᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, διαγράφουσα εἰς τὸ λιβάδιον παραδοξότατα σχήματα. Ὁ Καλῖφης καὶ ὁ μέγας Βεζύρης του παρετήρουν τὰς κινήσεις ἐκείνας μὲ ὀφθαλμούς γουρλωμένους, μὲ ῥάμφος

ἀνοικτὸν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθωσιν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν των.

Ἄλλ' ὅταν ἡ νεαρὰ χορεύτρια ἐστάθη ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποδὸς τῆς καὶ ἐκλινεν ἔμπρὸς τῆς κτυποῦσα τὰ πτερὰ τῆς, οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος ἠδυνήθησαν νὰ κρατηθῶσιν. Δυνατὸς γέλως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μακρὸν ῥάμφος των, τόσοσ δυνατὸς, τόσοσ ἀκατανίκητος, ὥστα ἀρκετὴν ὥραν ἐγέλων μὴ δυνάμενοι νὰ παύσωσι.

Πρῶτος ὁ Καλῖφης συνῆλθεν.

— Μὰ τὸν Θεόν, ἀνέκραξε, ποτὲ μου δὲν εἶδα τόσον ἀστείον θέαμα. Τὸ δυσάρεστον εἶνε μόνον ὅτι τὰ ἀγότητ' αὐτὰ πτηνὰ ἐφοβήθησαν ἀπὸ τοὺς γέλωτάς μας· εἰ δὲ μὴ χωρὶς ἄλλο θὰ ἤρχιζαν καὶ νὰ τραγοῦδον.

Τότε ὁμως ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Βεζύρη ὅτι ὁ γέλως ἀπηγορεύετο κατὰ τὸ διάστημα τῆς μεταμορφώσεώς των, εἰ δὲ μὴ, θὰ ἔμενον διὰ παντὸς ὅπως εἶχον μεταμορφωθῆ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ ἀπεδίωξεν ἀμέσως τὴν εὐθυμίαν του· ἐξέφρασε δὲ εἰς τὸν Καλῖφην τὴν ἀνησυχίαν του.

— Ὁ, διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Καλῖφης, κακὴ ἀστείότης θὰ ἦτο ἂν ἐπρόκειτο νὰ μείνω διὰ παντὸς πελαργός· ἀλλὰ ἐνθ' ἡμέσου δὴ ὀλίγον τί πρέπει νὰ κάμωμεν διὰ νὰ ξαναγίνωμεν ἄνθρωποι· ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε πλέον.

— Πρέπει νὰ κῦψωμεν τρεῖς φορές πρὸς ἀνατολὰς, εἶπεν ὁ Βεζύρης, καὶ νὰ προφέρωμεν συγχρόνως Μου... Μου... Μου... ἀναθεματισμένη λέξις, μου ἐξέφυγεν!.. Ἄς προσπαθῆσωμεν μὲλα ταῦτα, πιθανόν νὰ τὴν ἐνθυμηθῶμεν.

Οἱ δύο πελαργοὶ ἐχαίρθησαν ἀμέσως τὸν ἥλιον, καὶ τόσοσ πολὺ ἔκυπτον ὥστε τὸ ῥάμφος των ἐσκαπτε τὸ ἔδαφος. Ἄλλ' ὃ δυστυχία! ἡ μαγικὴ λέξις εἶχε φύγη ἐκ τῆς μνήμης των! Ματαίως ὁ Καλῖφης ἐκυπτε καὶ προσεκύνει· ματαίως ὁ Μάνζουρ ἐφώναζε Μοῦ... Μοῦ... Μοῦ... Καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος εἶχον καθ' ὀλοκληρίαν λησμονήσῃ τὰς τελευταίας συλλαβὰς.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ δυστυχὴς Χασιδ καὶ ὁ ἄμοιρος Βεζύρης του μεταμορφώθησαν εἰς πελαργὸς καὶ ἔμειναν πτερωτοὶ πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον ἤθελον.

Γ'

Ὁ Καλῖφης καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς του περιεπλάνωντο θλιβερῶς εἰς τὴν πεδιάδα προσπαθοῦντες

νὰ εὐρωσι μέσον τι ὅπως διαλύσωσι τὴν μαγίαν ἣτις τοὺς εἶχε μεταμορφώσῃ εἰς πτηνὰ καὶ μὴ κατορθώνοντες τίποτε. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς ν' ἀφῆσσι τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ πελαργοῦ, νὰ λάβωσι πάλιν ἀνθρωπίνην μορφήν.

Ἐνίστη τοῖς ἤρχετο σκέψις νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ δεῖξωσι διὰ παντὸς μέσου ποῖος ἦσαν. Ἄλλ' αἰτοῖν ἠδύνατο νὰ πείσωσιν ὅτι ὁ ἐλευθέρου ἐκείνου πελαργὸς ἦτο ὁ μεγαλοπρεπέστατος Καλῖφης Χασιδ; Πλὴν τούτου δὲ, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ τοὺς ἐπίστευον, θὰ συγκατετίθεντο ἄρα γε οἱ κάτοικοι τοῦ Βαγδατίου νὰ κυβερνῶνται ἀπὸ ἡγεμόνα ἔχοντα τόσοσ παράδοξον μορφήν;

Περιεπλανήθησαν ἀκόμη πολλὰς ἡμέρας τρώγοντες ἀγρίους καρπούς, τοὺς ὁποίους μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατέπινον ἐξ αἰτίας τοῦ μακροῦ ῥάμφους των. Αἱ σαῦραι καὶ οἱ βάτραχοι, τοὺς ὁποίους μὲ τόσην ὄρεξιν κατεβρόχθηζον οἱ ἄλλοι πελαργοὶ, τοῖς ἐνέπνεον ἀηδίαν.

Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τοὺς εὐχαρίσται ἐν μέσῳ τῆς φρικτῆς λύπης των, ἦτο ὅτι ἠδύνατο νὰ πετῶν συχνὰ λοιπὸν ἐπέτων πρὸς τὰς ὑψηλὰς στέγας τοῦ Βαγδατίου ὅπως ἰδῶσι τί συνέβαινε ἐν τῇ πόλει.

Τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν μετέβησαν, εἶδον τὸ πλῆθος ἐσκορπισμένον εἰς τὰς ὁδοὺς· ἐφαίνετο ἀνήσυχον καὶ λυπημένον. Ἡ καρδιά τοῦ δυστυχοῦς Βεζύρη ἐραγίζετο ἀπὸ τὴν λύπην. Ἄλλ' ἡ τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν μεταμόρφωσίν των, οἱ δύο πελαργοὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν στέγην τῶν ἀνακτόρων τοῦ Καλῖφου, καὶ ἐκεῖθεν εἶδον μεγαλοπρεπῆ παρατάξιν διατρέγουσαν τοὺς δρόμους τῆς πόλεως μὲ φιδροὺς ἤχους αὐλῶν καὶ τυμπάνων.

Ἀνθρωπὸς τις φορῶν κόκκινόν μανδύαν χρυσοκέντητον καὶ ἵππευόν ὠραιότατον ἵππον μὲ χρυσὰ φάλαρα, τὸν ὁποῖον ὁ Χασιδ ἔγνωρῖσεν ὅτι ἦτο ὁ ἀγαπητὸς του ἵππος, προῦχρει ἐν θριάμβῳ, περικυκλωμένος ἀπὸ φρουράν, φοροῦσαν ἐνδύματα ἀστράπτοντα· τὸ ἥμισυ τοῦ Βαγδατίου ἐσκίρτα μὲ χαρὰν τριγύρω του καὶ ἐκραύαζε:

— Ζήτω ὁ Μίζρας! Ζήτω ὁ αὐθέντης τοῦ Βαγδατίου!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ δύο πελαργοὶ παρετήρησαν ἀλλήλους καὶ ὁ Χασιδ εἶπεν:

— Ἐνωεῖς τώρα, Βεζύρη μου, πῶθεν προ-

έρχεται ἡ μεταμόρφωσις μας; Αὐτὸς ὁ Μίζρας εἶνε υἱὸς τοῦ θανασίμου ἰχθυοῦ μου, τοῦ φοβεροῦ μάγου Κασούρ, ὁ ὁποῖος ὠρκίσθη κατ' ἐμοῦ ἀδιάλλακτον μῖσος. Ἄλλ' ἂν ἔχασα ἀκόμη πᾶσαν ἐλπίδα. Ἀκολουθεῖ μοι· θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν τόπον τοῦ Προφήτου, καὶ ἔσως οἱ Ἅγιοι Τόποι κατορθώσουσι νὰ μᾶς ἐπαναφέρουσι εἰς τὴν προτέραν μας κατάστασιν.

Οἱ δύο πελαργοὶ ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν στέγην τῶν ἀνακτόρων καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Μεδίαν.

Τὰ δυστυχῆ πτηνὰ προσεπάθουν νὰ πετῶσι μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο εὐκολόν, ὁμοίως δὲν ἦσαν ἐξησκημένα εἰς τὸ νὰ πετῶσιν.

— Ὑψηλότατε, εἶπεν ἀναστενάξας ὁ μέγας Βεζύρης μετὰ τινὰς ὥρας, συγχώρησέ με, ἀλλὰ ἀπέκαμα πλέον· πετᾷς πολὺ ὀργήγορα· δὲν σὲ φθάνω· καὶ ἔπειτα εἶνε ἄργα, καὶ πρέπει νὰ εὐρωμεν ἐν καταφύγιον διὰ νὰ περάσωμεν τὴν νύκτα.

Ὁ Χασιδ ἦτο καλὸς ἡγεμὼν, ἤκουσε μὲ συμπαθῆς οὖς τὴν παράκλησιν τοῦ Βεζύρου του καὶ εὐθὺς διηυθύνθη πρὸς ἐρείπιόν τι, τὸ ὁποῖον ἐφάνετο εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος.

Τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον κατέβησαν τὰ δύο πτηνὰ, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἄλλοτε εὐρὺ μέγαρον. Ὑψηλοὶ καὶ μαρμαρίνοι στύλοι ὑψοῦμενοι ἐν μέσῳ σωροῦ ἐρείπιων, καὶ πολλαὶ αἰθούσαι εἰς ἀρκετὰ καλὴν κατάστασιν ἀκόμη, ἀπεδείκνυον τὴν ἀρχαίαν μεγαλοπρέπειαν τοῦ μεγάρου ἐκείνου.

Ὁ Χασιδ καὶ ὁ Βεζύρης του περιεφέροντο εἰς τοὺς περιπλόκους καὶ ἀπεράντους διαδρόμους του, ζητοῦντες μέρος κατάλληλον ν' ἀναπαυθῶσιν ὅτε ἐξαφῆ ὁ πελαργὸς Μανζούρ ἐστὶ μάτησε περιτρομος.

— Αὐθέντα, ἐψιθύρισε ὁ Βεζύρης μὲ ἐσθεσμένην φωνήν, εἶνε μωρία ἕνας μέγας Βεζύρης, καὶ πρὸ πάντων ἕνας πελαργός, νὰ φοβῆται τὰ φαντάσματα καὶ ὁμως ὁμολογᾷ ὅτι εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην παραχρῆν· ἤκουσα στεναγμούς ἐδῶ πλησίον.

Ὁ Καλῖφης ἐσταμάτησε διὰ ν' ἀκούσῃ καλλιτέρον, ἤκουσε δὲ ἀσθενῆ λυγμέν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο προερχόμενος ἀπὸ ἀνθρώπον μᾶλλον παρὰ ἀπὸ ζῶον. Πλήρης ἀγωνίας ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐξήρχοντο οἱ

θρηνώδεις εκείνοι ήχοι· ἀλλ' ὁ φρόνιμος Βεζύρης, ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τὴν πτέρυγα, τὸν ἐξώρκεισε νὰ μὴ ἐκτεθῆ εἰς νέους καὶ ἀγνώστους κινδύνους. Ἄλλ' εἰς μάτην! ὁ Χασιδ, ὅστις ὑπὸ τὰ πτερά τοῦ πελαργοῦ ἔφερε γενναίαν καρδίαν, χωρὶς νὰ διστασθῆ ὤρμησεν εἰς σκοτεινὸν τινα διάδρομον.

Μετ' ὀλίγον διέκρινε μίαν θύραν κεκλεισμένην, ὅπισθεν τῆς ἧκούοντο καθαρώτερα οἱ στεναγμοὶ καὶ οἱ θρήνοι. Ὁ Χασιδ προὔχωρησε καὶ ὤθησε τὴν θύραν· αὕτη ἡμίανοίχθη· τὸσην δ' ἐπληξεν ἡσθάνθη ὁ Καλιφης, ὥστε ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος.

Εἰς ἓν κατρηπειωμένον δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζε πενιχρῶς μικρὸν κινκιδιωτὸν παράθυρον, εἶδε μίαν πελωρίαν Γλαῦκα. Ἄφθονα δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν κιτρίνων ὀφθαλμῶν της, καὶ λυγμοὶ πνιγόμενοι ἐξήρχοντο τοῦ ἀγκυλωτοῦ ῥάμφους της.

Ἐν τούτοις ὅσον βαρεῖα καὶ ἂν ἦτο ἡ λύπη της, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν χαρᾶς· ἀμα εἶδε τὸν Καλιφην καὶ τὸν σύντροφόν του. Ἄπέμαξεν, ὄχι χωρὶς χάριν, διὰ τῶν μελανοστίκτων πτερόγων της τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐπλήρουσαν τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἀνέκραξεν ἀραβιστί:

— Καλῶς ἤλθατε! ἀγαπητὰ πτηνά· εἰσθε

καλὸς οἰωνὸς ὅτι θὰ ἐλευθερωθῶ μετ' ὀλίγον· διότι μοῦ ἔχουν προείπη ὅτι οἱ πελαργοὶ θὰ μοῦ φέρουν μεγάλην εὐτυχίαν.

Φαντάζεσθε τὴν βαθειάν κατάπληξιν τοῦ Χασιδ καὶ τοῦ Μανζούρ!

Ὅτε συνῆλθεν ὁ Καλιφης ἀπὸ τὴν κατάπληξιν ἐκείνην ἔκαμε φιλόφρονος· ὑπόκλισιν μὲ τὸν δόγμαυρον τράχηλόν του καὶ σταθεὶς ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν ποδῶν του ἦτον καλλίτερον ἠδύνατο, ἀπεκρίθη:

— Κυρία Γλαῦξ, ἀπὸ τοὺς λόγους σας συμπεραίω ὅτι καὶ σεῖς ἦσθε ἀνθρώπινον πλάσμα, τοῦ ὁποῖου αἱ δυστυχίαι ἔχουν μεγάλην ἡμοιότητα μὲ τὰς ἰδικὰς μας. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ ἐλπίς, τὴν ὁποίαν ἔχετε ὅτι δι' ἡμῶν θ' ἀπελευθερωθῆτε, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ πραγματοποιηθῆ, καὶ θὰ ἐννοήσητε καὶ σεῖς παρευθὺς πόσον εἴμεθα ἀνίσχυροι καὶ ἐγκαταλειμμένοι, ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνην ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν μας.

Ἡ Γλαῦξ παρεκάλεσε τὸν Χασιδ εὐγενῶς νὰ τῆ διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν του, ὁ δὲ Καλιφης, ὅστις ἐξεφράζετο μὲ πολλὴν χάριν, διηγήθη λεπτομερῶς τὸ δυστύχημά του, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν ἤδη.

(Ἔπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΘ | ΔΙΜΙΛΙΟΥΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΥΣ

ΔΙΑΤΙ;

Τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ΑΝΘΟΥΛΑΣ καὶ τῆς ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ θέλει ἐξακολουθήσει τὸ ὑπὸ τὸν παράδοξον τούτον τίτλον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἠρξίσαιμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἐν τῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῃ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ » τοῦ 1888.

Τὸ ΔΙΑΤΙ; εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν διάφορον τῶν δύο ὠριωτάτων προεκδοθέντων ἔργων· ἔχει τὸ θέλημα τὸ πρῶτον εἶνε διήγημα καὶ δὲν εἶνε· εἶνε βιβλίον θετικῶν γνώσεων καὶ δὲν εἶνε· εἶνε κρᾶμα μυθιστορήματος καὶ πραγματογνωσίας, ἀλλὰ κρᾶμα θελκτικόν, γοητευτικόν.

Οἱ παῖδες ὡς καὶ οἱ μεγάλοι ὅσον καὶ ἂν θέλγωνται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὠραίων ἔργων τῆς φαντασίας, ὅσην τέρψιν καὶ ἀνευρίσκωσιν ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ μεταβαίνοντας νοερῶς εἰς ἀπομακρυσμένας χώρας ὅπου παρακολουθοῦσι μετὰ συγκινήσεως τὰς περιπετείας καὶ τὰ κατορθώματα γενναίων καὶ τολμηρῶν ἀνδρῶν, αἰσθάνονται ἐπίσης τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξετάσωσι τὰ περίε αὐτῶν, τὰ πρὸ αὐτῶν, τὰ ἐγγύς αὐτῶν. Ὅλη ἡ φύσις, ὅλα τὰ

φαινόμενα καρίστανται ὡς πρόβλημα εἰς τοὺς περιέργους ὀφθαλμούς των, πρόβλημα περιμένον λύσιν.

— Διατί αὐτὸ εἶνε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; ἐρωτῶσι τοὺς γονεῖς των.

— Διατί τὸ ἄλλο εἶνε τοιοῦτοτρόπως καὶ ὄχι διαφορετικῶς;

Τὴν παιδικὴν ταύτην περιέργειαν, τὴν ἀκούραστον, τὴν ἀγρυπνον, ἣν ἐκπροσωπεῖ ἐν τῷ ΔΙΑΤΙ χαριστάτη καὶ εὐφραστάτη κόρη, ἣτις δὲν ἀφίνει τίποτε νὰ τῆ διαφύγῃ ἣτις ἐννοεῖ πᾶν ὅτι προσπίπτει εἰς τὰς ἀσθήσεις της νὰ τὸ μάθῃ, νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ, ἣτις εἶνε ζωντανὸν ἐρωτηματικόν.

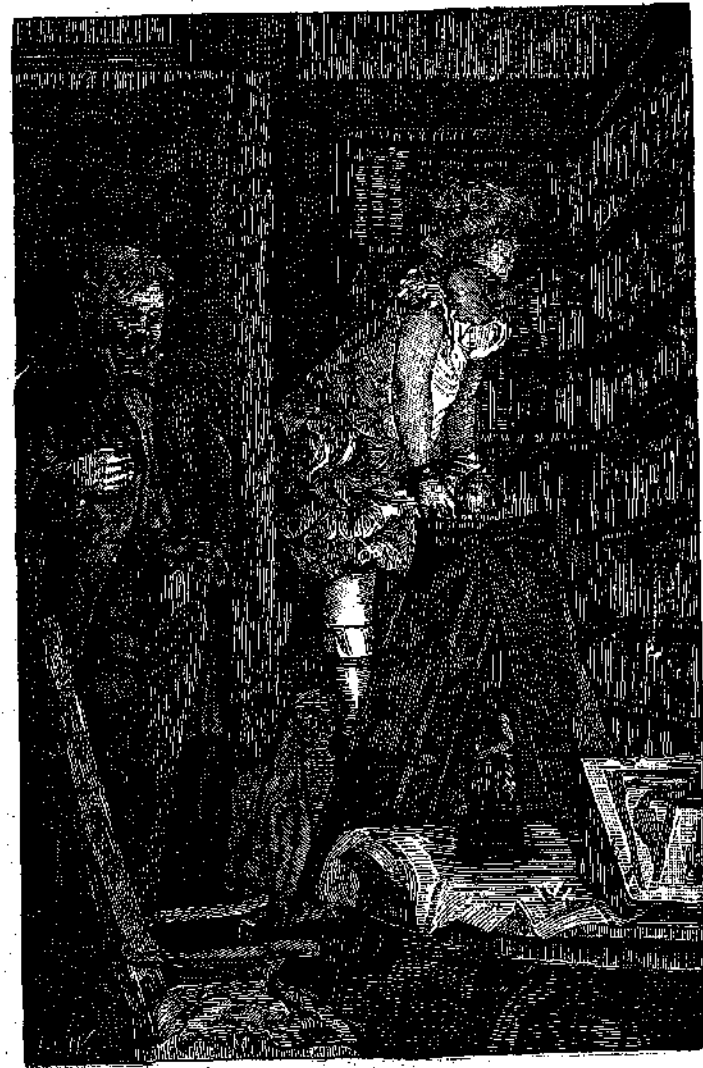
Πόσα πράγματα θὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης ἐκ τοῦ περιεργωτάτου τούτου βιβλίου! θὰ μάθῃ τὸ ΔΙΑΤΙ τῶν πλείστων ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων, τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος, ὀλίγην ἀστρονομίαν, θὰ μάθῃ περὶ ἀεροστάτων, περὶ τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους, περὶ ἐκλείψεων, περὶ τῶσιν, τῶσιν ἄλλων, πάντα δὲ ταῦτα κατὰ τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας.

Ὅχι δὲ μόνον ἐπαγωγῶς, διαλεκτικῶς, λύονται αἱ

ἀλλεπάλληλοι ἐκείναι ἀπορίαι συνδεόμεναι πρὸς ἐπεισοδίον τι οἰκογενειακὸν ἢ πρὸς χρονολογίαν τινα, ἀλλὰ διὰ μέσον ὧν αὐτῶν ἐξαλίσκεται κατ' ὀλίγον ἐν διήγημα ὑψίστου ἐνδιαφέροντος, δραματικώτατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ χαριστάτη μικρὰ ἡρώς τοῦ

Τὸ ΔΙΑΤΙ; θὰ καταλάβῃ βεβαίως ἰδιάζουσαν θέσιν ἐν τῇ ὁσημέρῃ καταρτιζομένῃ παρ' ἡμῖν παιδικῇ φιλολογίᾳ.

Τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι δύο τινα, πρῶτον ὅτι εἰς τὸ γαλλικὸν πρωτότυπον ἔγραψε

Εἶκον ἐκ τοῦ « ΔΙΑΤΙ; »

ΔΙΑΤΙ; Σοφία μολοντί δὲν πρόκειται περὶ τῆσάυ ἀμέσως, ἀναδεικνύεται τὸ κύριον πρόσωπον διὰ τῆς εὐφύας της καὶ τῆς εὐγενούς καρδίας της, ἐπιφέρουσα λύσιν εὐχάριστον κατ' ἣν στιγμὴν τὰ πάντα θεωροῦνται κατεστραμμένα, καθιστώσα εὐτυχῆς προσφιλέστατον τῆς πρόσωπον.

πρόλογον ὁ περιφανὴς ἀκαδημαϊκὸς Ἐαδιέ Μαρμιέ καὶ δεύτερον ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ Αἰμιλίου Δεβῶ, τοῦ συγγραφέως τῶν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ δημοσιευθέντων τῶ 1885. ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ὁποῖων κατεγοητεύθησαν τότε μικροὶ καὶ μεγάλοι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουφιοκεφαλάκης εισέρχεται εις κουρείον διά να κουρευθή. Άφου έτελείωσε την εργασίαν ο κουρέυς, τό έρωτά: — Είνε καλά τόσον κοντά τά μαλλιά σου; — Ο Κουφιοκεφαλάκης άφου παρέτήρησεν εις τόν καθρέπτην: — Όχι, λέγει, τά θέλω λίγο παιδ μακρύτερ. Έστάλη υπό τού Μεγάλου Ναυαρίνου Βουκαρέτου.

Ο μικρός Ιωάννης έχει χιονίστρας και τού πονούν και φωνάζει την μητέρα του. — Ο μήτηρ τού λέγει: — Μά τι να σου κάμω, παιδί μου; άφ' ου σου πονούν! — Ο Ιωάννης σφογγίζων τά δάκρυά του: — Νά μου κάμης μία πέττα. Έστάλη υπό τού Άρτομήτου Αχίλλεου.

— Ποιος έπηρε την επιστολήν την όποιαν είχα άφψη επί τής τραπέζης; έρωτά τόν Κωσάαχην ο πατήρ του.

— Έγώ, πατέρα, την έπηρε και την έρριφα εις τήν αυχονομίαν, άπαντή ο Κωσάαχης περιχαρής, αναμένων και έπαινον διά τήν πρωθυμίαν του. — Άλλ' αυτή δεν είχεν έπιγραφήν, παιδί μου. — Τό ξέρω, πατέρα, και διά τούτο την έρριφα, διότι ένόμισα ότι δεν θέλετε να μάθουν πρós ποίον έγράψατε. Έστάλη υπό τού Άνδρία Η. Θαυάρη.

Ο Άντωνίος έρωτά τόν έπιστολήν αδελφόν του Μιχαλάκην: — Μιχαλάκη, ποίαν εκ των δύο άγαπάς περισσότερο, την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ή την Ζάχαρη; — Ο Μιχαλάκης μετά μικράν σκέψιν άπαντά: — Την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ! — Η μικρά Τιτή άκούσασα ταύτα: — Βέβαια! άναφανεί μετά λύπης, διότι δεν άφηκες άλλη Ζάχαρη μέσα στο κουτί! Έστάλη υπό τού Λαυριτίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Πώς να μήν είμαι εύτυχής όταν λαμβάνω τάσας ένδειξεις άγάπης; ο Φοβίας Αδόλλωρ έγέμισεν ένα γράμμα με εύχρησασμόν ύπερ της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ και της ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ και μοί τό έστειλεν. «Ολόκληρον αιώνα και άν έκδίδεται ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (όπερ και εύχομαι) δεν θ' άπέκαμνον ν' αναγινώσκω και να θαυμάζω τό χαρμέν και γλαυρόν ύφος κελ... — Μά αυτή ή ΜΑΡΟΥΣΙΑ τί έργον είχε!... Δέν είδούρις πόσον με καταχάρησες! αυεθ τό βελίον όχι 2,50 μόνον, αλλά και 5 φρ. άν έκαμνς θά τό ήγάρατα.» Πολλήν, πολλήν εύχαριστίαν θά μου προσένης άν μου γράψης, άφ' ου είσαι τόσον πιστή φίλη μου, από τό πρώτον έτος της εκδόσεώς μου, Μαγαθησία Νουσοεις, τό ψευδώνυμόν σου είχε ποιητικόν, αλλά άλλον μελαγχολικόν διατί όχι άνθηρά, αλλά μαρανθίνια.

μήν και όχι διά να δημοσιευθή τό όνομά σου: άν ή σιγή εις πολλάς περιστάσεις εις εκ χρυσού, πρò πάντων πολυτιμότες εις εις την ή άγοροβρίαν» όταν ή χειρ εύρηγέτ, ός σιωπή τό στόμα» άλλ' εις άόχην νά δημοσιεύονται τά όνοματα ή τό ψευδώνυμα των προσφερόντων δια να γνωρίσκον όλοι τι προσφέρονται διά τήν Τραπέζην των Άπόρων» προσέτι δε να γίνεται γνωστόν ότι δεν εις όλοι ευχαρισταί, ύφόνουτες τόν τοίχον μεταξύ τής καρδίας των και των άλλων, αλλά και ευαίσθητα και συμπαθή παιδιά. Ευχαριστώ, Στρατηγέ Άσσάνδρε, δι' όσα καλά μου γράψεις. Άνθηρόν και εύώδες εις τό ψευδώνυμόν σου, Μοσχολόλορ Έαρ» όσα ζητείς, θά σοι στείλω, όπως και εις τόν φίλον σου.

Βεβαίως δύνασαι να λάβης μέρος εις τόν διαγωνισμόν από τό παρόν φυλλάδιον, άγαπητή μου Άριάδη Μικρούλη. Σχεδιάσεις να βραβεύθης εις κανένα διεγωνισμόν, φίλε μου Θ. Θεοδοιάδη, και ίπειτα να παραιτηθής ώ; μεγαλόσας πλουν. Ός πρòς τό βραβεΐον δέν άμφιβάλλω, άρκεί να θέλγης ώ; πρòς την παρήτησιν άμφιβάλλω» πολύ δυσκόλως παρατίουν την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ οι φίλοι της. Τι να είπω δια τόν ένθουσιασμόν τού μικρού σου άδελφού, ή όποιο; φωνάζει όλην την ήμέραν. «Ζήτω ή Έλλάς, ζήτω ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ζήτω ή π. Ποκαδόπουλος!»

«Πο άδύνατον να μη λάβης μέρος εις τήν Τραπέζην των Άπόρων», Πολυμυχαρε Έθυσσεύ» γνωρίζω πόσον εύχίσθησάν και καλόν παιδίον είσαι. «Όλοι όμαρμόνος, φίλε Νηρατζά, εις ένθουσιασμένοι με την ΕΛΠΙΔΑ και ΧΑΡΙΤΑ και καταταγευμένοι με τόν ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΙΣΤΡΑΝ.» Έχόρτασες πλέον αφ, μικρή μου χρυσοκόμη Νάουρισε, από ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ και ΒΙΒΛΙΟΕΚΚΗΝ» ιδιάθασες; και τά καλά φυλλάδια, ιδιάθασες; και τά νέα σου άρέσει και ή ΜΑΡΟΥΣΙΑ και τό ΔΙΑΤΙ σου ήρσε και ή «Έλις και Χάρις» και ή «πριγκίπι Ουλερίος» και ή μικρός Μουσειός» και τό «Κερβίνιον» και κοντά' αυτά να εις και αποκρής και μακαράδες... Άν πλέον πάργς και καλούς βιβλους, θά είσαι καθ' όλα εύτυχής.

Άφ' ου τόσον εύχαριστημένος είσαι διότι έγγιναν φίλοι, Άνθηρέ Κήπε (άρκετά όρλιον ψευδώνυμον), έπισημά να είμωθα δια παντός. Δι πνευματικά άσκήσεις θά δημοσιευθώ με την σειράν των, άν εις καλά, έννοείται. Γράφας Γαλαταιαν λοιπόν σέ όνομάς, άγαπητή μου Ρ. Σ. Ζ., αλλά πώς έδιπλήθη πού δεν έμελιτήσες χάρη μου τό Γερμανικόν σου μάθημα! και τούτο ποιείτ κακώτερο μη άφίεναι. Μ' έρωτάς άν εις ώραϊον τά ψευδώνυμόν σου, Έλλάς» εις ώραϊότατον, φίλη μου, ναί ώραϊότατον. Ουδέμω άμφιβάλλω έχω, Νίκη, δι' μόνον δια να φνής εύρίλιμος εις τά πτωχά παιδιά έστειλες μίαν άρα-

μήν και όχι διά να δημοσιευθή τό όνομά σου: άν ή σιγή εις πολλάς περιστάσεις εις εκ χρυσού, πρò πάντων πολυτιμότες εις εις την ή άγοροβρίαν» όταν ή χειρ εύρηγέτ, ός σιωπή τό στόμα» άλλ' εις άόχην νά δημοσιεύονται τά όνοματα ή τό ψευδώνυμα των προσφερόντων δια να γνωρίσκον όλοι τι προσφέρονται διά τήν Τραπέζην των Άπόρων» προσέτι δε να γίνεται γνωστόν ότι δεν εις όλοι ευχαρισταί, ύφόνουτες τόν τοίχον μεταξύ τής καρδίας των και των άλλων, αλλά και ευαίσθητα και συμπαθή παιδιά. Ευχαριστώ, Στρατηγέ Άσσάνδρε, δι' όσα καλά μου γράψεις. Άνθηρόν και εύώδες εις τό ψευδώνυμόν σου, Μοσχολόλορ Έαρ» όσα ζητείς, θά σοι στείλω, όπως και εις τόν φίλον σου.

Όλιγον, μόνον όλιγον, πολύ, πολύ όλιγον μέ-ον Ηθά-σος Άμπελοδέσσα, να σε βοηθή ή πατήρ σου εις τάς πνευματικές άσκήσεις, όσον πρωτόπειρος και άν είσαι και τούτο μόνον προσωρινώς, πολύ, πολύ προσωρινώς» ώστε τό πολύ όλιγον άφ' ένας και τό πολύ προσωρινώς άφ' έτέρου να κάμουν καθ' όλοκληρίαν ιδιόκας σου, τάς πνευματικές σου άσκήσεις.

Μετά τάς χειμερινάς σου έξετάσεις λοιπόν, Κ. Χ Κουσορρόδη, έπίλω ότι θά είσαι τακτικός εις τάς έπιστολάς σου.

Άχ! αυταί αι χειμερινάί έξετάσεις! αυταί αι χειμερινάί έξετάσεις! πολλά φίλας μου έκαμαν να με λησμονήσουν αφ, Τεζίκα!

Τόσον όλιγα, φίλε μου Α. Μάστρακα! Γράφει μου δια, καίμω, τίκατε από την ήρωικήν νησόν σας!... Παιδί μου Κωνσταν. ΆΔ. Σταυρίδη, θά σε έπιπλήσω» συνδρομητάς τινος της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τούς άποκαλες «άνασχόντους, βλάκας, κόλακας, άγενείς» και διατί όλον αυτό τό ύβρεολόγιον, διότι ύποθέτες ότι συνδρομηταί τινος περιμένουν να εκδοθή τό φυλλάδιον και ίπειτα να στείλουν τάς λύσεις των, δια να τάς διορθώσουν. Δοκίμω μάθε ότι ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τάς λύσεις, αι όποιάς τή στέλλονται μετά την δημοσίευσιν των ιδιόκων της λύσεων, δεν τάς λαμβάνει υπ' όφιν. Πού άπομύνουν λοιπόν αφ τραυλάται έκφράσεις σου κατά παιδίον, τά έκπία δέν γνωρίζεις, και τά όποία έχουν την άξίωσιν ότι εις ή ήκιδ όπως συ και χωρίς μάλλιστα να ύβρίζουν;

Αί, φίλε μου Α. Γ. Κεζισμάκη, χωρίς κόπο, τίποτε δέν γίνεται εκφύρις τι είπεν εις σοφός πρόγονός μας, ο Ήσόδος;

Την μέν γάρ κακότηα και λαθόν έστιν έλεσθαι ρηθίαις; ληϊ μέν όδος, μάλα δ' έγγυθι ναίεις, Τη; δ' άρετής ιδρώτα θεός προπάρησεν έθηκεν άθανάτος» μακρός δε και όρθος οίμος; έ; αυτήν και τρυχός τό πρώτον; ίκηθ δ' εις άκρο, ίκηαι ρηθίαι θά έπειτα κάλες, χιλισή περ τόσα.

Άν ήμπορέσες, στείλε μου μετάρρασιν των όρειοτάτων τούτων σίτην» τό ίδιον λέγω και εις όλους τους φίλους μου» άν μου στείλγ κανείς καρμύλαν όρλιαν έμμετρον, θά την δημοσιεύσω.

Όταν βλέπω έπιστολάς με καταμαυρον τριγύρ ο περιθώριον, ή καρδία μου κτυπά όδυνηρώς. Ά! κανένας θάντων πάλιν θά έδω! σκέπτομαι, ός ότου βεβαιωθώ ότι αι ύπόνοιαι μου δέν εις αληθείς, δέν δύναμαι να ήσυχάσω. Φεύ! ή ιδιαι σου έπιστολή, άγαπητή μου Βασίλισσα των Άρθών, έρερον αληθές πένιος, βαρύ, βαρύ πένθος» μοί άνήγγελλε τόν θάνατον της μητρός σου» μοί αναγγέλλεις ότι είσαι όρρανή... Δέν πιστεύεις άκόμη τους όφθαλμούς σου, μοί γράφεις, δέν δύνασαι να κλείσης τους όφθαλμούς σου εν ώ δέν αισθάνεσαι τό γλυκύ μητρικόν φίλημα επί των παρειών σου. — Και ή ιδιαι σου μήτηρ άπέθανε, Βασίλισσα της Νουκίης, και σύ όρρανή. Ύπαρχουσιν κήρυμοι τινες, τους όποιους κρίνεις να έδω τις δια να δυνηθή να εκτιμήσθ τό άμέτερον βάθος των, ύπαρχουσι και δυστυχημάκά τινα, τό όποια κρέκει να ύποσέτθ δια να έννοήσθ τό φοβερόν των μέγεθος. Να τό αυτο εις αληθείς, άλλ εις αληθές έπίσης ότι οι ισχυροί χαρακτήρες φαίνονται εις τάς δυσχερές περιστάσεις; ως οι γεννίσις ναυπηγοί φαίνονται εις τάς τρικυμίας. Φεύ! αυτή εις ή κοινή μου ρά μας» ο μέγας Γκαίτε τό είπα:

Ζώμεν δια να βλέπωμεν πως δηήσκουσιν οι άλλοι. Σά; συνιστώ καρεσίαν, ός εύχομαι παρηγορίαν εκ βάθου της καρδίας μου, άταχείς μου φίλοι.

Γίνεσαι θεκτόν τό νέον σου ψευδώνυμον, Άρτεμις της

Άλδιώδας. Άσκησμούς δι' έλλαιψιν χάρου δέν δημοσιεύω επί τού παρόντος, ως βλέπεις; βραδύτερον βλέπομεν. Δι τάς χιονίστρας σου, φίλτατε Παί τού Παναχαικού, να μεταχειρισθής βάμμα Ιωδιού. Όχι άλλο θέλεις έχον σχέαν με την γυναικίαν ήμμορραί; μά μ' έρωτάς και συ, όποι; και πώς άλλος φίλος σου.

Ήσυχασες λοιπόν, Παρθενική Καρδία, άφ' ου έβεδαιώθη; ότι δέν μοί έστάλη ή έπιστολή σου; Είμαι εύχαριστημένη εξ όσον μου γράφεις, όχι όμως και από τό ψευδώνυμόν σου, φίλε μου Λαβύρινθε... Και άλλας και άλλας έπιστολάς στείλε μου, άγαπητή μου Τηλέμαχη; όσας μου έστειλες τάς έλασθον και είμαι πολύ εύχαριστημένη.

Άκουσατε, άκουσατε τί γράφει ο Όρφέυς: «Να είεύρατε, άγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, εις τό σχολείον τί γίνεται! Άμα λάβω τό φυλλάδιον τό ηγαίωον εις τό σχολείον και συμμίζονόμεθα όλοι και τούς άναγινώσκω την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Δέν είδούριτε ποια συγκίνησις με κατέχει όταν βλέπω ότι όλοι οι συμπαθηταί μου κατανοουσιάζονται και έραθον οι κύριοι τώρα και περιμένουν τόν μήνα και άμα παράσ χαμμά ήμέρα άρχίζουσι.» Όρφέυ, ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ τί γίνεται;... — Νά παράσ ήμέρα; και άφίνω έγώ να παράσ πλέον ήμέρα;

Τό βραβεΐον σοι έστάλη, Μεγάλη Δούκισσα. Πολλοί άνιευοφίσθησαν ως συ, Άτρόμητη Αχιλλεύ, διότι τά τρία παιδιά οι άδελφοί Καίστερα, εύρον προτάτην εις την μακρινήν και έτηνη χώραν όπου ήσαν μόνα.

Δέν δύναμαι, φίλε μου Άσσε των χιονοσκαπέτων έρεών, ν' άπαντώ εις την άλληλογραφίαν εν εις όρβαί αι λύσεις; σου ή άν εις καλά αι πνευματικά άσκήσεις σου» να ήξευρες πόσον μου ζητούν τό ίδιον! αλλά πού καιρός! και πού θέσις!

Τώρα ναί, τώρα μάλλιστα, Άθώα Περιστέρα! ώραϊον ψευδώνυμον» έτος δά!

Ω τόν φίλατον Πάτριον! όρσιτε, όρσιτε, κύριε Πάτριε, καθήσασε ός παρκαλώ» να είμωθα τόσον παλαιοί φίλοι και να μη λάβω ποτέ έπιστολήν σου! Δοκίμω τώρα όποι αι μικροί σοι τώσσις άναπτυχθέντων, ως μου γράφεις, να γράφης τακτικά... Συμφωνοί; Συμφωνοί! Περιμένω, λοιπόν!

Μού άρέσει τό ψευδώνυμόν σου, Στέφανε Μυρσίνη, διότι ενθυμίζει τούς άγώνας και τά βραβεΐα των μεγάλων έκείνων άρχαίων προγόνων μας.

Έπίσης και τό ίδιον σου, Τρίχουρον Ίον, και τό ίδιον σου, Ανατολική Φρουρά; μου άρέσει.

Τό όνομα της ΒΙΒΛΙΟΕΚΚΗΣ της 1888 εις κάπως (διεόροπον, φίλε μου Κόμη Μόρτε Χρηστέ (μέτριον ψευδώνυμον) τό όνομα τούτο εις ΔΙΑΤΙ και έξεδούθησεν ήδη δυο τεύχη, μετά τινος δε ήμέρας εκδίδεται και τό τρίτον.

Όχι, παιδί μου Κεραυνοδόλε Ζεθ, όδικίς την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ύποθέτων ότι παρερήψ; τάς έπιστολάς σου διότι δέν ήσαν κωλογραμμέναί και ότι μάλλιστα έγέλασε με αυτάς. Όχι αύτό δέν εις δυνατόν. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ή όποια συνιστά εις τούς φίλους της να εις καλόν δέν δύναται να εις κακή. Και άν εις αληθές ότι δέν γράφεις καλά—τό όποιο δέν εις αληθές, διότι γράφεις όπως και πολλοί άλλος—εις σφάλμα τούτο; μήπως όλοι δέν έγραρον άσχημα κατ' άρχάς; μήπως και οι καλλίτεροι συγγραφεύς δέν ύπέρησαν ποτε παιδιά μεταχειριζόμενα με άπειρίαν την γραφίδα;

Περί τού καλού έκείνου Δημητράκη ο όποιος δέν άφησε τόν Μανώλην τού δημάρχου να πάρη την φωλεάν τού δυστυχούς πτηνού θά ζητήσω πληροφορίας και θά γράψω, Τόσον τού Φοβίου, αλλά πώς τόν ένθυμήςης ίπειτα από τόσα έτη;

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΑ ΛΕΞΙΣ

Στίχοι Ιωάννου Πολεμή.

Μελωδία Γαλλική.

Μετρίως γοργόν

Κα - θέ - νας μας γνω - ρί - ζει Μιά

λέ - ξι γα - ρο - πῆ, Πού μό - λης συλ - λα - βί - ζει Μὲ πό - θο θά τὴν

πῆ, Πού μό - λης συλ - λα - βί - ζει Μὲ πό - θο θά τὴν πῆ.

Καθίνας με γνωρίζει
Μιά λέξι χαροπῆ
Πού μόλις συλλαβίζει
Μὲ πόθο θά τὴν πῆ.

Τὴ λέξι ἀγαπημένη,
Τὶ ὄνομα γλυκὺ,
Τὰ χεῖλη μας γλυκαίνει
Καθὼς προβάλλη ἐκεῖ.

Τὴ λέξι αὐτὴ θά π'οὔνε
Μὲ γέλια τὰ παιδιὰ
Κ' οἱ γέροι τὴν ἀκοῦνε
Μὲ πόνο 'ς τὴν καρδιά.

Στὴ λύπη μας ἀκόμα
Ἡ λέξι αὐτὴ μ'πορεῖ
Σὰν ἔρχεται 'στὸ στόμα
Νὰ μὰς παρηγορῇ.

Ποιὰ λέξι γλυκύτερα
Καὶ πλέον χαροπῆ
Ἀπ' τὸνομα μητέρα
Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ;

Συμφωνῶ μαζί σου, ἀγαπητή μου Ἑσπερία Ἀθῆρα, δεῖ ὅπως ἀνακαίψεται ὁ νοῦς καὶ φανερώνεται ἡ καρδιά εἶνε ἀναγκαῖα κἄποτε αἰ διασκεδάσεις; καὶ ὁσάκις μὲ γράφουν οἱ φίλοι μου δεῖ διεσκεδάσαν αἰσθάνομαι τὴν ἴδιαν εὐχαρίστησιν ὡς νὰ διεσκεδάσα καὶ ἐγὼ μαζί των· ἐκ τούτου ἐνοεῖς μὲ πόσῃ εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα πῶς διεσκεδάσας τὰς Ἀπόκρισας.

Τόπον διὰ τὸν Καλλιμαχίτησον! κάμετε τόπον νὰ περάσῃ καὶ μὴ τὸν φοβήσῃ· δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τοὺς γνωστοὺς ἐκείνους καλλιμαχίτηρους οἱ ὅποιοι καταβαλὺν ἀπὸ τὰς καπνοδόχους· εἶνε τούτωντιον πολὺ ἀξιαγάπητον παιδάκι.

Ἀπὸ τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολὴν καταλαμβάνω δεῖ εἶσαι πολὺ καλὸ παιδί, φίλε μου Α. Ι. Σ. καὶ δὲν σοῦ ταιριάζει καθόλου νὰ ὀνομάξῃσαι Πηθουδιάρης. Περιμένω τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ψευδώνυμου σου.

Μὴν ὀμνιβάλλῃς δεῖ θὰ ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, φίλε μου Α. Ζ. Ζαφειράτε ἄρχει νὰ περιέχουν τι ἄξιον ἀπαντήσεως.

Διαβίθασε πρὸς τὴν οἰκογενειάν σου, Ρυαξ τοῦ Νηίδου, τὰς εὐχαριστήσεις μου διὰ τὴν καλὴν περὶ ἐμοῦ ἴδιαν της.

Τὸ ὄρος τοῦ Λυκαίου Διός ἠδύνατο νὰ εἶνε κἄπως ἄδρῳτερον· δὲν εἶχε δικαίον ν' ἀπορῆ διατὶ ἀπεσάλλησαν τὰ φύλλα τοῦ νιου εἰνως πρὸ τῶν καλαϊτῶν. Ἄρ' οὐ τούτο ἔγινε γνωστὸν διὰ τὸσον καθαρὰς δηλώσεως. Ἐπίκειν δεῖ τῶρα, δεῖ ἐκ τῶν καθυστερούντων φυλλαδίων ἔλαθι τὴ ἡμίση καὶ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς θὰ λάβῃ καὶ τὰ ὑπόλοιπα, θὰ καταβῆ ὀλίγους τόνους ἢ φωνῆ του.

Ἐρωτοστάτη εἶνε ἡ ἐπιστολή σου, Ἡρωϊκὴ Πάρρα, ἢ

ἐπιλόγος της δὲ ἀμ'μητος. Ὅταν, ἀγαπητή μου, γράσῃς καὶ φθάσῃς εἰς τὸ 100 εἰς σκοπεῖω νὰ προειπῶ εἰς ἑλα τὰ ἐγγονιά σου νὰ ἔρχονται εἰς Ἀθήνας κάθε χειμῶνα νὰ σὲ ζεσταίνουν καὶ νὰ σὲ κερπαιοῦνται, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ εἶνε ἡσυχία καὶ νὰ μὴ σὲ ζαλλίζουσι. — Καλὰ τὸ ἐσκέφθη!

Γράφε μου πολλὰ, πολλὰ ἂν ἔχῃς θέμα, Κοκρόπεπλος Ἡὸς· ποτὲ δὲν ὑποθέτω δεῖ θὰ μοῦ γράψῃς φλυαρίας εἰς τὸν βρόνον!

Ναί, ναί καὶ αἰνίγματα καὶ δεῖ, ἄλλο εἶδος πνευματικῶν ἀσκήσεων θέλεις σέλλε μου ἐλευθέρως, φίλε Ν. Γ. Καταρτζῆ.

Προτιμῶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, Βοσπόρειος Ἀκτῆ, ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ ὅποιον συμφωνεῖ μὲ ἄλλῃς φίλης μου. Θέλει κ' ἐρωτήματα δεῖ θέλω νὰ μοῦ γράψῃς.

Πολὺ καλὰ, Ἰουδαίθ, εἰς τὸν ἄλλον διαγωνισμὸν ἀφεύκτως πλέον νὰ λάβῃς μέρος.

Βεβαίωτάτα, Ἰλακαθῆσις Ἀθηνῶν, εἰμπορεῖ καὶ ὁ ἄδελφός σου νὰ λάβῃ ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράψῃ.

Ὅ, εἰ εἶνε καλὸν δημοσιεύεται, φίλε μου Μιμήκο Μέτη.

Καὶ τὸ ἔτικόν σου ψευδώνυμον μοὶ ἀρέσκει, Φάρε τῆς Ὀσσης, καὶ τὸ τῆς ἀδελφῆς σου Ἡ. Λαπάτης. Κῦρταζε ὅμως νὰ μὴν παύρῃς ἀπουσίας.

Νὰ εἴπῃς Ἀσπρὸ Γάτε εἰς τὸν στενὸν σου φίλον Χ. Ι. Σ. νὰ μὴν ἔχῃ παράπονον διὰ τὴν δὲν τῶ ἀνήγησῃ· ἴσως δὲν θὰ εἶχε τι δεῖ ἀπάτησιν ἡ ἐπιστολή του· ἂς μοῦ ἐκπαγράψῃ καὶ θὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ἄς εἶνε βέλβιας.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ληρθεῖσας μετὰ τὴν 10ην Μαρτίου θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ΔΙΑΠΑΛΕΙΣ πρὸςεχῶς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων πρέπει νὰ τηρῶσιν ἀκριβῶς ὅλους τοὺς ὄρους τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ δημοσιευθέντος ἐν σελ. 15 τοῦ φυλλαδίου τῆς 15ης Ἰανουαρίου.]

67. Συλλαβόγριφος.

* Ἄρθρον εἶνε τὸ πρῶτον μου, τὸ δεύτερον δὲ νῆσος,
Τὸ σύνολόν μου οὐκ ἔμα. Τὶ λέξ; θὰ μ' εὐρῆς ἴσως;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄδου.

68. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, γράμμα τὸ δεύτερον μου.
Καὶ ζῶν κατοικίδιον εἶνε τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πολυτοῦ Ἀστέρου.

69. Λεξιγριφος.

Τὶ ῥῆμα μὲ δύο ἀρθροῦς, φίλε θὰ σχηματίσῃς
Ποῦ χρησιμεύει τὸ πρῶτ' εὐδὸς μόλις ἔμπησῃς;
Ἐστὴν ὑπὸ Κανίνας· Βοαῖά.

70. Στοιχειόγριφος.

Μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου ἐὰν ἀποκεραλίσῃς,
Τότε εἰς τὸς παραλίας πῆγαίνε νὰ τὴν ζητήσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀθροικεῖου Ἀδου.

71. Στοιχειόγριφος.

* Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς, ἐνα μῆνα θ' ἀπαντήσῃς
Ἄν ἐν γράμμα μ' ἀποβίλῃς, στρατηγὸν θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ Γουρῆ· Κλ. Διοτιδου.

72. Στοιχειόγριφος.

Μόριον ἐρωτήσεως εἰς τὰ βιβλία κέμαι.
Τετράκις μου τὴν κεφαλὴν ν' ἀλλάξῃς ἂν θελήσῃς
Ἀμέσως χάνω τὴν μορφήν καὶ νῆσος πρῶτον εἶμαι,
Κατόπιν δὲ ἀρπακτικὸν κ' ἐπίρρημα ἐπίσης
Καὶ μὲ τὴν ὑστερὴν φορὰν τὸν κόσμον θὰ φωτίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Πάρρας.

73. Στοιχειόγριφος.

Ζῶν εἶμαι καὶ μὲ τρώγεις ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς.
Ὅταν τὸν λαϊκὸν μου κῆφῃς ποταμὸν θὰ ν' ἀπαντήσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βδύρης.

74. Τρίγωνον

1. Στάς ναοὺς προπάντων κέμαι.
2. Ἄνθος τι εὐώδες εἶμαι.
3. Πρῶτ' ἔργα τῶν πλασματῶν.
4. Εἶμαι ἐν ἐκ τῶν γραμμάτων.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γαληναίας Θελάσης.

75. Κυβόλεξον.

1. Νεκρὸς βίπτω εἰς τὸ χῶμα καὶ τὴν δόξαν ἱτοιμάζω.
2. Ἐχω σχέσιν μὲ τὸ πρῶτον κ' εἶμαι τέκνον τοῦ Διός.
3. Ἐγὼ εἶμαι μαυροφύρα καὶ λυπούμαι καὶ στενάζω.
4. Ἐγὼ εἶμαι εἰς ἔβρατος καὶ τοῦ Ἡσαῖα υἱός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἑλλαντος.

76. Ἄνεγμα.

Εἶμαι πόλις, ἐὰν ὅμως ποῖα εἶμαι δὲν εἰξεύρῃς
Εἰς τὸ σῶμα σου ἐπάνω ζήτησε με καὶ θὰ μ' εὐρῆς.
Ἐνώσε τοῦ ἀλφαθήτου δύο ψηφία ἂν θελήσῃς,
Καὶ ἔμπρὸς σου θὰ προβάλλω δίχως κἂν νὰ μὲ ζητήσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ Θ. Θεοδοσιάδου.

77. Ἄνεγμα.

Εἶμαι ἐν ὄν ἀόρατον καὶ βρασιὶν δὲν ἔχω.
Ἐγὼ καὶ δόξαν καὶ τιμὰς εἰς τοὺς θνητοὺς παρέχω.
Ἐν ἰδικόν μου ῥάπισμα κράτη ἀναστατῶνει,
Καὶ ἡ ὑψούνητα στέμματα ἡ καταπίπτου θρόνοι,
Σπείρω ἡ λύπην ἡ χαρὰν, ἀγάπην εἰς μέσος...
Ἐγὼ μὲν γυρνεύει νὰ μ' εὐρῆς, ἐγὼ δὲ λέγω: ἴσως!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γουρῆ Ἀστέρου.

78. Λογοπαλίντρον.

Ποῖος ποταμὸς τῆς Εὐρώπης εἶνε κριτής τοῦ Ἄδου;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διονομάχου.

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 73.]

Ὅτε ὁ Καλῖφης ἐτελείωσε τὴν διήγησιν τῶν παθημάτων του, ἡ γλαυὺς τὸν νύχαριστήσε διὰ τὴν εὐγένειάν του καὶ τῷ εἶπε :

— Ἀκούσατε τώρα καὶ τὴν ἱστορίαν μου καὶ κρίνατε ἂν τὸ δυστύχημά μου δὲν εἴνε ὅμοιον μὲ τὸ ἰδικόν σας.

« Ὁ πατήρ μου εἴνε εἰς τῶν ἰσχυρῶν βασιλέων τῶν Ἰνδιῶν, ἐγὼ δὲ εἶμαι μοναχοκόρη του· ἐκεῖ μὲ ἀπεκάλουν βασιλοπούλαν Λουζαν.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος μέγας Κασνούρ, ὁ ὅποιος μετεμόρφωσε σὰς τοὺς δύο, εἴνε καὶ τῆς ἰδικῆς μου δυστυχίας ὁ αἴτιος. Γνωρίζων ποῖον τρόπον ἐμπνέει ἡ διαβολικὴ του ἐπιστήμη ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῆ ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν αὐλήν τοῦ πατρός μου καὶ νὰ μὲ ζητήσῃ σύζυγον διὰ τὸν υἱόν του Μιζραν. Ὁ πατήρ μου, ἀγανακτῆσας διὰ τὴν πρωτοφανῆ θρασύτητα τοῦ ταχυδακτυλοουργοῦ ἐκείνου, προσέταξε νὰ τον κρημνίσωσιν ἀπὸ τὰς κλίμακας τῶν ἀνακτόρων. Ὁ Κασνούρ ἀπεμακρύνθη ἀλλ' ὠρκίσθη νὰ ἐκδικηθῆ.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ἔχων τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ μεταβάλλῃ τὴν μορφήν του κατ' ἀρέσκειαν, κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ ἀπαρτήρητος μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἀνακτόρων. Ἐσπέραν τινὰ περιδιαβάζουσα εἰς τὸν κήπον εἶπον ὅτι ἤθελον νὰ πῶ ἐν δροσιστικόν· οὗτος κρυπτόμενος ὑπὸ ἔνδυμα σκλάβου μοι ἔδωκε νὰ πῶ ποτόν τι, τὸ ὅποιον ἐπέφερε τὴν τρομερὰν ταύτην μεταμόρφωσιν.

Εἶχα λιποθυμήσῃ· ὅτε δ' ἐξύπνησα εὐρέθην εἰς τὸ ἐρείπιον τοῦτο, καὶ ἤκουσα τὴν φρικώδη φωνὴν τοῦ μάγου νὰ μοι λέγῃ :

— Θὰ μὲνεις ἐδῶ ἕως τέλος τῆς ζωῆς σου, ἀσχημὰ καὶ συχαμερῆ, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ζῶα θὰ σὲ ἀποστρέφονται· ἐκτός μόνον ἂν εὐρεθῆ ὄν τι τὸ ὅποιον ἐλευθέρως καὶ μὲ ὄλον τὸ εἰδεχθῆς σου ἐξωτερικὸν ἀποφασίῃ νὰ σὲ συζευχθῆ. Τοιοῦτοτρόπως ἐκδικιούμαι καὶ σὲ καὶ τὸν ἀλαζόνα πατέρα σου.

Πολλοὶ μῆνες παρήλθον ἔκτοτε· ἐγὼ δὲ ἐλεεινὸν θῦμα τοῦ ἀσυνειδήτου ἐκείνου μάγου ζῶ εἰς τὰ ἐρημικὰ ταῦτα ἐρείπια καὶ ὅλα τὰ ὄντα, ζῶα καὶ πτηνά, μὲ ἀποστρέφονται. Ἄν ἠδυνάμην τούλάχιστον ν' ἀπαλάσω τὸ θέαμα

τῆς ὠραίας φύσεως· ἀλλ' εἶμαι τυφλὴ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ μόνον ὅταν ἡ σελήνη διαχέῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ὠχρόν της φῶς, ἀφαιρεῖται ὁ πέπλος ὅστις καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς μου ».

Ἡ γλαυὺς ἐτελείωσε τὴν διήγησιν της καὶ ἐσπόγγιζε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς της μὲ τὴν ἄκραν τῶν πτερυγῶν της.

Ἐν ᾧ ὠρῖλει ἡ βασιλοπούλα ὁ Καλῖφης ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς συλλογισμούς.

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, εἶπε, μεγάλην ὁμοιότητα ἔχει καὶ τῶν δύο μας ἡ δυστυχία· ἀλλὰ πῶς νὰ εὐρωμέν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου ;

— Τὸ ἴδιον ἐσκεπτόμην κ' ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ γλαυὺς. Σὰς εἶπα ἤδη ὅτι μία μάγισσα μοῦ προφήτευσε ὅτε ἤμην μικρὰ κόρη ὅτι ἕνας πελαργὸς θὰ μοῦ φέρῃ μεγάλην εὐτυχίαν μίαν ἡμέραν. Λοιπὸν, μοῦ φαίνεται ὅτι κρατῶ τὸν μίτον ὅστις θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ἐξέλθωμιν ἀπὸ τὸν καταχθόνιον αὐτὸν λαβύρινθον.

— Τί ἐννοεῖτε ; ἀνέκραξεν ὁ Καλῖφης μετ' ἀγωνίας.

— Ὁ μάγος ὅστις μᾶς ἔκαμε τόσον δυστυχεῖς ἔρχεται μίαν φορὰν τὸν μῆνα εἰς τὰ ἐρείπια ταῦτα. Ὅχι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ εἴνε μία μεγάλη αἰθουσα, ὅπου συνέρχονται αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του καὶ μεθοκοποῦν τὴν νύκτα. Πολλὰκις τοὺς παρεμόνευσα. Ὁ εἰς διηγῆται εἰς τὸν ἄλλον τὰ καταρθώματά του. Ἐσκεπτόμην λοιπὸν πρὸ ὀλίγου ὅτι εἴνε δυνατόν, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ὁ Κασνούρ νὰ ἐκστομήσῃ τὴν λέξιν τὴν ὁποίαν ἐλησημονήσατε !

— Ὡς προσφιλεστάτη μου βασιλοπούλα, ἀνέκραξεν ὁ Καλῖφης, εἰπέτε μου γρήγορα πότεν ἔρχεται ; Ποῦ εἴνε ἡ αἰθουσα αὐτή ;

Ἡ γλαυὺς ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἐξηκολούθησε.

— Νὰ μὴ σὰς καзоφανῆ, ἐκλαμπρότατε, ἀλλὰ πρὶν σὰς βοηθήσω ν' ἀπελευθερωθῆτε, εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ θέσω ἕνα ὄρον.

— Λέγα, λέγε, γρήγορα, ἀνέκραξεν ὁ ἀνυπόμονος Χασίδ. Πρόσταξε, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐκτελέσω τὰ πάντα.

— Δύναμαι νὰ ἐλευθερωθῶ ἀμέσως, εἶπε μὲ

ἀναστεναγμὴν ἡ γλαυὺς, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαίτεται, προσεῖπε χαμηλόνουσα μετ' αἰδοῦς τοὺς κίτρινους ὀφθαλμούς της, νὰ μὲ νυμφευθῆ εἰς ἐξ ὡρῶν.

— Ἡ πρότασις αὕτη ἀπεστόμωσε τοὺς δύο πελαργούς· ὁ δὲ Καλῖφης ὠθήσας μὲ τὴν πτέρυγάν του τὸν μέγαν Βεζύρη, τὸν εἴλκυσε παράμερα.

— Βεζύρη μου, τῷ εἶπε· ἤκουσε τὸν ἀνόητον αὐτὸν ὄρον τῆς γλαυκῆς· ἐλπίζω ὅτι μὲ τὴν ἀφοσιώσιν σου θὰ σώσης καὶ τοὺς δύο μας.

— Μάλιστα ! ἀπήντησεν ὁ Μανζούρ, νὰ τραβήξω τὸν διάβολό μου ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου ὅταν ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔπειτα ἐγὼ εἶμαι γέρων· σεις ὅμως, αὐθέντα, ὁ ὅποιος εἰσθε νέος καὶ ἄγαμος ταιριάζετε περισσότερο νὰ πάρετε μίαν νέαν καὶ ὠραίαν βασιλοπούλαν.

— Καὶ ποῦ τὸ εἰξεύρεις ὅτι εἴνε νεα καὶ ὠραία ; ἠρώτησεν ὁ Καλῖφης· πρέπει νὰ τὴν πάρωμιν εἰς τὰ τυφλά καὶ ὅ,τι βγάλλῃ ἡ τύχη.

Συνεζήτησαν ἀκόμη ἀρκετὴν ὄραν· ἐπὶ τέλος ὅτε ὁ Καλῖφης εἶδεν ὅτι ὁ Βεζύρης του ἐπροτίμα νὰ μείνῃ αἰωνίως πελαργὸς παρὰ νὰ νυμφευθῆ τὴν γλαυκὰ ἀπεφάσισε νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὸς τὴν ἀπαιτησίαν της.

Ἡ γλαυὺς ἠσθάνθη τότε ἀνέκφραστον χαράν, εἶπε δὲ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐλθωσιν εἰς καταλληλοτέραν εὐκαιρίαν, διότι κατὰ πάσαν πιθανότητα ὁ μάγος καὶ οἱ φίλοι του θὰ ἤρχοντο ἐκείνην τὴν ἰδίαν νύκτα· ἀφήσασα δὲ ἀμέσως τὸ καταφύγιόν της ὠδήγησε τοὺς δύο πελαργούς εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου ἐμελλε ν' ἀποφασισθῆ ἡ τύχη των.

Ἀφ' οὗ διήλθον σκοτεινὸν διάδρομον διέκρινον ἔξαφνα δυνατόν φῶς διὰ μέσου ῥωγμῆς τοῦ τοίχου. Ἡ γλαυὺς συνεβούλευσε τότε τοὺς δύο πελαργούς νὰ μὴ προξενήσωσι τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἐξηκολούθησαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς νὰ προχωρῶσι μετὰ προφυλάξεως μέχρι τῆς ῥωγμῆς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήρχετο τὸ φῶς ἦτο δὲ αὕτη ἀρκετὰ πλατεῖα ὥστε τοῖς ἐπέτρεπε νὰ βλέπωσι τι συνέβαινεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἐν μέσῳ εὐρείας αἰθούσης κάπως ὀλιγώτερον κατηρειπιωμένης τοῦ λοιποῦ μεγάρου καὶ φωτιζομένης ὑπὸ πελωρίου πολυελαίου, ὑψοῦτο μεγάλη στρογγυλὴ τράπεζα καμπτομένη ἀπὸ τὸ βάρος τῶν φηγητῶν καὶ τῶν οἴνων. Ὅκτω

ἄνθρωποι παράδοξον στολὴν φοροῦντες ἦσαν ἐξηπλωμένοι ἐπὶ πλουσιῶν σοφάδων, περὶ τὴν τράπεζαν ἐκείνην, ἡ δὲ καρδιά τῶν δύο πελαργῶν ἐκτύπησε σφοδρῶς ὅτε ἀνεγνώρισαν μεταξὺ αὐτῶν τὸν ἔμπορον ὅστις τοῖς εἶχε πώλησιν τὴν μαγικὴν οὐσίαν.

Τὸ συμπόσιον ἐξηκολούθει πρὸ πολλοῦ ἤδη ἡ νύξ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος της καὶ τὰ τρία δυστυχῆ πτηνά οὐδὲν εἶχον ἀκούσῃ ἀκόμη. Ἦρχισαν ν' ἀπελπίζωνται. Οἱ ἡμίσεις συμπόται εἶχον ἀποκοιμηθῆ, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ ἡμίσεις βεβαρυσμένην ἔχοντες τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν στόμαχον ἠτομαζόντο νὰ πράξωσι τὸ ἴδιον, ὅτε ὁ γείτων τοῦ ψευδοῦς ἐμπόρου, ὠθῶν αὐτὸν διὰ τοῦ ἀγκῶνος εἶπεν :

— Αἶ, Κασνούρ, εἰπέ μας δὰ τὰ τελευταῖα κατορθώματά σου, ἴσως ξενυστάξωμιν.

Ὁ Κασνούρ προθύμως ἤρχισε νὰ διηγῆται ὀλόκληρον σειρὰν βδελυρῶν πράξεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀνέφερον ἐπὶ τέλους τὴν ἱστορίαν τοῦ Καλῖφου καὶ τοῦ Βεζύρη του.

— Καὶ τί διαβολολέξιν τοῖς εἶπες, ἠρώτησεν τὸν μάγον ὁ παρ' αὐτῷ καθήμενος ἄλλος.

— Μίαν λατινικὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις δὲν εἴνε δύσκολον νὰ ἐνθυμηθῆ καθεὶς τὴν λέξιν Μουτάμπορ.

Ε'.

Παράφοροι ἀπὸ τὴν χαρὰν των διότι ἤκουσαν τὴν παντοδύναμον λέξιν οἱ πελαργοὶ ὤρμησαν ἐντὸς τοῦ ἐρείπιου μετὰ τσαούτης ταχύτητος ὥστε ἡ γλαυὺς μόλις κατώρθωνε νὰ τοὺς παρακολουθῆ. Ἐν τούτοις ὁ Καλῖφης στραφείς πρὸς αὐτὴν εἶπε μὲ συγχίνησιν :

— Ὡς σὺ, εἰς τὴν ὁποίαν χρεωστοῦμιν τὴν ἐλευθερίαν μας, λάβε τὴν χεῖρά μου ὡς ἐνδειξιν αἰωνίας εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαν σου.

Συγχρόνως δὲ ἐστράφησαν αὐτὸς τε καὶ ὁ Βεζύρης πρὸς ἀνατολάς.

Τρεῖς τὰ μακρὰ πελαργικὰ των ῥάμφη ἐκλιναν πρὸς τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτίνες ἤρχισαν νὰ κοκκινίζουσι τὴν κορυφὴν τῶν ὀρέων. Ἐπὶ τέλους τὸ περίφημον Μουτάμπορ ἐξῆλθε τοῦ ῥάμφους των καὶ μετεμορφώθησαν πάλιν εἰς ἀνθρώπους ὁ Καλῖφης καὶ ὁ Βεζύρης του. Παραζαλισμένοι ἐκ τῆς χαρᾶς, μὴ δυνάμενοι ν' ἀρθρώσωσι λέξιν, παρετήρουν ἀλλήλους ἄ-

φωναί και καταγοητευμένοι. Ἐδρμησαν δὲ εἰς τὰς ἀγάλας ἀλλήλων γελῶντες ἄρα και κλαίοντες.

Ἄλλὰ τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἐκπληξίν των ὅτε στρέφαντες πέριξ αὐτῶν τὸ βλέμμα εἶδον πλησίον των νεάνιδα φοροῦσαν πολυτελέστατα ἐνδύματα.

Αὕτη ἔπεινε μειδιάσα τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Καλίφην.

— Δὲν γνωρίζετε πλέον τὴν γλαῦκα; ἡρώτησε.

Τόσον δὲ ἀπήστραπτεν ἐκ καλλονῆς και νεότητος ὥστε ὁ Καλίφης ἰγонуπέτησε κραυγάζων ὅτι ἐθεώρει ὡς μεγαλειτέραν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς του τὸ ὅτι ἔγινε πελαργός, διότι ἢ μεταμόρφωσις ἐκείνη εἶχε γίνῃ αἰτία νὰ τὸν ἀναστήσει.

Ἐπειδὴ ὁ Καλίφης καὶ ἡ σύζυγός του ἔζησαν πολὺν καιρὸν εὐτυχεῖς· ἀλλ' αἱ φαιδρότεροι στιγμήαι τοῦ Καλίφου ἦσαν ἐκεῖναι καθ' ἃς ὁ μέγας Βεζύρης του ἤρχετο μετὰ μετημβρίαν και τὸν ἔβλεπε.

«ΠΑΡΕ ΜΙΑ ΠΡΕΖΑ!»

(Σελ. 84)

αἱ ἐνδείξεις τῆς ἀγάπης ἐξῆπτον ἐτι μᾶλλον τὸ μῖσος τοῦ Χασιδ καὶ τοῦ Βεζύρη του κατὰ τοῦ ἀπαταιώνου Κασνούρ. Διηυθύνθησαν λοιπὸν εἰς τὸ ἀνάκτορον και συνέλαβον αἰχμαλώτους τὸν γέροντα μάγον και τὸν υἱὸν του. Ὁ Καλίφης διέταξε νὰ μεταφέρωσι τὸν βδελυρὸν γέροντα εἰς αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ἐρείπια, ὅπου εἶχεν ἐξορίσῃ τὴν γλαῦκα και νὰ τὸν κρεμάσωσιν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου πύργου· τὸν σφετεριστὴν δὲ τοῦ θρόνου υἱὸν του, ὁ Καλίφης ἀφήκεν ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξῃ τὸν θάνατον ἢ τὴν μαγικὴν κόνιν.

— Παρε μία πρέζα! εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Βεζύρης κωμικώτατα προσφέρων τὴν ταμπακοθήκην, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἴστατο σκλάβος κρατῶν γυμνὴν σπάθην και ἔτοιμος νὰ πάρῃ τὴν κεφαλὴν του.

Ὁ Μίζρας ἔθεσεν ἐν σπουδῇ τοὺς δακτύλους του εἰς τὸ μαγικὸν κιβωτίδιον και ἔπειτα

ἐγέμισε τὴν φῖνά του. Μόλις ἐξεστόμισε τὸ Μουτάμπορ ἐν ἀκαρεῖ μετεβλήθη εἰς πελαργόν· τὸ δὲ ταλαίπωρον πτηνὸν κλεισθὲν εἰς εὐρὺ κλωθῖον μετεκομίσθη ἔπειτα εἰς τοὺς κήπους τοῦ Καλίφου, ὅπου ἐχρησίμωσε πολὺν καιρὸν πρὸς διασκέδασιν τῶν ἀργῶν τοῦ Βαγδατίου.

Ὁ Χασιδ και ἡ σύζυγός του ἔζησαν πολὺν καιρὸν εὐτυχεῖς· ἀλλ' αἱ φαιδρότεροι στιγμήαι τοῦ Καλίφου ἦσαν ἐκεῖναι καθ' ἃς ὁ μέγας Βεζύρης του ἤρχετο μετὰ μετημβρίαν και τὸν ἔβλεπε.

Συχνάκις τότε ἐνεθυμοῦντο τὴν παράδοξον μεταμόρφωσίν των και ὅτε ὁ Καλίφης εἶχε διαθέσει, πῆχρυστεῖτο ν' ἀπομιμηταί τὸν μέγαν Βεζύρην και νὰ παρωδῇ τὴν στάσιν του ὅτε ἦτο πελαργός. Μὲ τιταμένον τράχηλον, μὲ ἀκαμπτους κνήμας ἐβάδιζε σοβαρῶς διὰ μέσου τοῦ δωματίου, μιμούμενος τὸ κτύπημα τοῦ βράμφου· ἔπειτα ἀπεμμεῖτο ἐπὶ τὸ γελοιώτερον τὴν ἀ-

πελπιστικὴν προσπάθειαν τοῦ δυστυχῆ Βεζύρου ὅτε ἐστρέφετο ἀνωφελῶς πρὸς ἀνατολὰς και ἐφώναζε, ἐφώναζε: Μου... Μου...

Ἡ κωμωδία αὕτη διεσκέδαζε πολὺ τὴν σύζυγον τοῦ Καλίφου και τὰ τέκνα του. Τότε ὁ βεζύρης ἀστεειυόμενος ἠπεῖλει ὅτι θ' ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν βασίλισσαν τὴν φιλονεικίαν τὴν ὁποῖαν ἔκαμον ποῖος νὰ μὴ νυμφευθῇ τὴν Γλαῦκα.

Ὁ Καλίφης ἔπαυσεν ἀμέσως· ἀλλ' ἐξηκολούθει τὴν ἐπαύριον, μεθ' ὅλην τὴν ἀπειλὴν τοῦ Βεζύρου του, τὴν ὁποῖαν ἄλλως ποτε δὲν ἐπραγματοποίησεν αὐτός.

(Ἔπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΦ]

ΔΙΜΙΛΙΟΣ ΕΠΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΔΥΟ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἄν θέλετε νὰ γνωρίσετε δύο καλὰ παιδία θὰ σᾶς εἰπῶ τὸ ὄνομά των.

Εἶνε ὁ Σόλων και ἡ Σοφία.

Προχθὲς, ἐν ᾧ ἡ μητέρα των ἐπήγε νὰ κάμῃ ἐπίσκεψιν εἰς μίαν φίλην της τὰ δύο ἀδελφία τὰ ἔβαλαν νὰ καθήσουν εἰς ἓνα τραπέζι, σιμὰ εἰς τὸ παράθυρον, και τοῖς ἔδωσαν και ἐν βιβλίον μὲ εἰκόνας διὰ νὰ διασκεδάζωσιν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ὠραιότεραν εἰκόνα, ὁ Σόλων ἐτράβηξεν ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα, ἡ Σοφία ἀπ' ἐκεῖ, και κράξ, τὸ φύλλον ἐξεσχίσθη.

Ὁ Σόλων και ἡ Σοφία κατετρόμαξαν, πρῶτα πρῶτα ἐκοκκίνησαν ὡσάν παπαροῦνες και ἔπειτα ἐκύτταζεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Ἄ! δυστυχία μας! ἐφιθύρισαν· ἐσχίσθη τὸ βιβλίον τῆς μάμμης! τί θὰ κάμωμεν τώρα; τί θὰ γίνωμεν;

Μία κακὴ ὑπηρετρία, καθὼς εἶδε τόσον λυπημένα τὰ δύο παιδία, ἐπλησίασε και εἶπε.

— Κλείστε τὸ βιβλίον κανένας δὲν θὰ τὸ ἰδῇ· ἀργότερα θὰ εἰποῦν πῶς τὸ ἐσχίσε ἄλλος.

Ὁ Σόλων και ἡ Σοφία δὲν ἀπήντησαν τίποτε. Ἄφ' οὐ ἐσκέφθησαν ὀλίγον, εἶπον:

— Ὅχι, καλλίτερα νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπειτα ἐσηκώθησαν, ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὸ χεῖρ διὰ νὰ λάβουν θάρρος, ἐπήγαν εἰς τὴν μάμμην των και μὲ μᾶτια χαμηλωμένα, γεμάτα δάκρυα, εἶπον:

— Μάμμη, ἐξεσχίσαμε μίαν εἰκόνα!

Η ΑΣΥΛΛΟΓΙΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ

Μίαν φοράν ἦτο εἰς καλὸς γεωργός, ὁ ὁποῖος κατώκει μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του, εἰς ἓν λευκὸ σπιτάκι, εἰς τοὺς ἀγρούς. Ὁ γεωργὸς αὐτὸς ἦτο πολὺ πτωχός· ἡ σύζυγός του ἦτο πρό πολλοῦ ἀσθενής καὶ ἰναγκάστη νὰ πωλήσῃ ὅλα σχεδὸν τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας· του διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ἰατρὴν καὶ τὰ ἰατρικὰ. Μόνον δύο ἀγελάδες τοῖς ἔμενον, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὁ μόνος πλοῦτός των, μὲ τὸ γάλα των ἔκαμνον βούτυρον, τυρόν, καὶ τὰ ἐπώλουν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ ν' ἀγοράσωσι ψωμίον.

Ἄλλ' αἱ ἀγελάδες διὰ νὰ κάμνουν γάλα ἔπρεπε νὰ τρέφονται. Ὁ γεωργὸς ὄλην τὴν ἡμέραν εἰργάζετο εἰς τοὺς ἀγρούς ἢ δυστυχῆς γυναῖκά του δὲν ἠμπόρει πλέον νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν κλίνην· διὰ τοῦτο ὁ πατὴρ εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν θυγατέρα του:

— Γιαννοῦλά μου, βγάλε τὰς ἀγελάδας ἀπὸ τὸ στάβλο καὶ πήγαινε νὰ τὰς βοσκῆσῃς. εἶσαι μικρὰ ἀκόμη, κόρη μου, ἀλλὰ ἡ δυστυχία κάμνει τοὺς ἀνθρώπους γνωστικούς· πήγαινε νὰ βοσκῆσῃς τὰς ἀγελάδας μας καὶ προσέχε τὰς, γιατί δὲν ἔχομε πλέον τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτάς.

— Μείνε ἡσυχῶς, πατέρα, ἀπεκρίθη ἡ Γιαννοῦλα, θὰ κάμω ὅπως μοῦ λές καὶ θὰ μείνῃς εὐχαριστημένος.

— Καλὰ, κόρη μου, ἔχε τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ. Ὁ πατὴρ θέσας τὴν ἀξίνην εἰς τὸν ὠμόν του ἐφίλησε μὲ στοργὴν τὴν θυγατέρα του καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸν ἀγρόν.

Τότε ἡ Γιαννοῦλα ἔλαβε τὸ ἀδράκτι τῆς, ἔβηκε εἰς τὸ καλάθκι τῆς ἓνα κομμάτι ψωμιοῦ διὰ τὸ γεῦμα τῆς, ἐφίλησε τὴν δυστυχῆ τῆς μητέρα, καὶ ἐξεκίνησε μὲ τὰς ἀγελάδας τῆς διὰ νὰ τὰς ὑπάγῃ εἰς τὸ λιβάδι.

Δυστυχῶς ἡ Γιαννοῦλα εἶχεν ἓν ἐλάττωμα ἠθέλε νὰ διασκεδάξῃ μὲ ὅ,τι ἔβλεπε, καὶ ἐστέκετο συχνὰ εἰς τὸν δρόμον, διὰ τοῦτο πολλὰκις ἠγοπόρει. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἴσως τὸ νομίζετε μικρόν, ἀλλὰ δύναται νὰ προξενήσῃ πολὺ μεγάλα δυστυχήματα καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς.

Ἐπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τρεῖς δρόμους ἡ Γιαννοῦλα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ λιβάδι, ὅπου ἔβασκε τὰς ἀγελάδας· ὅτε ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν πρῶτον εἶδεν ἓν πτηνόν, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν κε-

φαλὴν μαύρην, τὴν κοιλίαν λευκὴν, καὶ τὰ πτερὰ στακτερά· τὸ μικρὸν πτηνὸν ἐπτεροῦριζε δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, ἐπεριπάτει, ἔκοπτε μὲ τὸ ῥάμφος του δροσερὸν χόρτον, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμνε μὲ πολλὴν ταχύτητα ὡς νὰ ἦτο βιαστικόν.

Τόσον εὐμορφὸν ἐφάνη εἰς τὴν Γιαννοῦλαν τὸ πτηνόν ὥστε τὴν κατέλαβεν ἐπιθυμία νὰ συνομιλήσῃ μὲ αὐτὸ.

— Εὐμορφο πουλάκι, πῶς ὀνομάζεσαι; εἶπε σταθεῖσα

— Σεισουράδα, ἀπήντησε τὸ πτηνόν χωρὶς νὰ σταματήσῃ

— Τί καλοκαμωμένη ποῦ εἶσαι, σεισουράδα μου, καὶ τί εὐμορφὸν ποῦ εἶνε τὸ χρῶμα τῶν πτερῶν σου· ποῖος λοιπὸν σ' ἔκαμε τόσον ὠραίαν;

— Ὁ Θεὸς μὲ ἔκαμεν ὅ,τι εἶμαι, ἀπήντησεν ἡ σεισουράδα ῥαμφίζουσα χόρτον.

— Σεισουράδα, πολὺ γρήγορα περιπατεῖς· τί κάμνεις;

— Τὴν ἐργασίαν ποῦ μοῦ ἔδωκε ὁ Θεός.

— Σεισουράδα, ποῦ κατοικεῖς;

— Δὲν τὸ λέγω κανενός, ἀπὸ φόβον μὴν τὸ ἀκούσουν αἱ γάτες.

— Χαριτωμένη σεισουράδα, ἔρχεσαι μαζί μου;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη τὸ πτηνόν, εἶμαι βιαστική· ἔχε ὑγίαν. Μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν σου.

Καὶ ἡ μικρὰ σεισουράδα ἐπέταξε καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τοὺς κλάδους μίας μηλείας.

Ἡ Γιαννοῦλα ἔλαβε πάλιν τὸ καλάθι τῆς καὶ ἐν ᾧ ἐπήγαγε ἐσυλλογίζετο τὴν συμβουλήν τῆς σεισουράδας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσε νὰ κτυπᾷ τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας, ἐμέτρησε τὰς ὥρας, μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ. Ὁκτὼ ὥραι! Πρὸ μίας ὥρας εἶχεν ἀναχωρήσῃ καὶ ἦτο ἀκόμη εἰς τὸν πρῶτον δρόμον. Ἐκοκκίνησε συλλογισθεῖσα τί εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν πατέρα τῆς καὶ ἔσπευσε διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον εἶχε χάσῃ· ἀλλ' ἄλλοιμονον ὁ χαμένος καιρὸς δὲν ἔρχεται ὀπίσω.

Ὅταν ἡ Γιαννοῦλα ἐφθασεν εἰς τὸν δεύτερον δρόμον ἦτο τόσον λαχανιασμένη ὥστε ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ καὶ πάλιν. Εἰς τὸν δευτέρου δρόμον ὑπῆρχον ἱα καὶ λευκανθέμα. Ἡ Γιαννοῦλα ἐλησμόνησεν ὅτι ἡ ὥρα εἶχε περάσῃ καὶ ἤρχισε νὰ μαζώνῃ ἄνθη. Ἐπὶ ἐνός λευκανθέμου

ἦτο μία πεταλοῦδα μὲ γαλάζια πτερὰ. Ἡ Γιαννοῦλα ἠθέλησε νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέτα ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος ἡ Γιαννοῦλα ἔχασε πολὺν καιρὸν τρέχουσα κατόπι τῆς. Εἰς κινήγος ἐπέρνα τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὲ τοὺς σκύλους του· ἡ πεταλοῦδα ἐφοβήθη· ἐπέταξεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν φραγὴν καὶ ἡ κόρη δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν πιάσῃ.

Ἐπῆρε πάλιν τὸ καλάθι τῆς διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς· ἀλλὰ τὸ καλάθι τῆς ἦτο ἀδειον· οἱ σκύλοι τοῦ κληροῦ ἐπειδὴ ἐπείνω, φαίνεται, ἔφαγον τὸ γεῦμα τῆς Γιαννοῦλας. Ἡ Γιαννοῦλα ἄμα εἶδεν ὅτι θὰ ἔμενε νηστική τὴν μεσημβρίαν ἐλυπήθη πολὺ καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κλαύσῃ.

— Ἐγὼ πταίω, εἶπεν εἶνε σφάλμα μου. Ἄν δὲν ἐσταματοῦσα νὰ κόψω λουλούδια...

Καὶ τὸ ὠρολόγιον ἐκτύπησε καὶ πάλιν μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἐννεά. Δύο ὥραι εἶχον περάσῃ ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησε καὶ εὐρίσκετο μόνον εἰς τὸν δεύτερον δρόμον.

Ἐν τούτοις αἱ ἀγελάδες ἐπείνω. Τὸ χόρτον τὸ ὁποῖον ἔτρωγον δὲν τὰς εὐχαρίστει καὶ ἐβιάζοντο νὰ φθάσουν εἰς τὸ λιβάδι· ἔτρωγον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κινδυνεύουσαι νὰ χαθοῦν.

Νὰ χαθοῦν! Αὐτὸ τὸ δυστύχημα πλέον ἔλειψεν εἰς τοὺς ταλαιπώρους γονεῖς τῆς Γιαννοῦλας!

— Ὁχι, ὄχι, εἶπε μὲ τὸν νοῦν τῆς ἡ κόρη, δὲν θὰ διασκεδάσω, θὰ γίνω φρόνιμη ὅπως τὸ ὑπεσχέθη εἰς τὸν πατέρα μου. Καὶ ἐκέντησε τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι ἐπροχώρησαν.

Ἐν τέταρτον ἐβάδισε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἔπειτα ἡ Γιαννοῦλα ἐφθασεν εἰς τὸν τρίτον δρόμον· ἐκεῖ ἀπήντησεν ἓν παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἓνα πθηκὸν ἐπάνω εἰς τὸν ὠμόν του καὶ ἓν βιβλίον εἰς τὰς χεῖράς του. Ἡ μαίμου ἐφαίνετο πολὺ ἐξυπνὴ, ἐφόρει βρακὶ κόκκινον, φόρεμα γαλάζιον, ἀσημένιας ἐπωμίδας καὶ πῖλον μὲ πτερὰ ὡς νὰ ἦτο στρατηγός.

— Τί εὐμορφὴ μαίμουδίτσα! εἶπεν ἡ Γιαννοῦλα· τί ἐξυπνὴ! Κάμε τὴν, σὲ παρακαλῶ, νὰ χορεύσῃ.

— Τί θὰ μοῦ δώσῃς; εἶπε τὸ παιδίον.

— Ἄλλοιμονον! εἶπεν ἡ Γιαννοῦλα, δὲν ἔχω τίποτε.

— Τότε λοιπὸν θὰ τὴν κάμω νὰ χορεύσῃ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, εἶπε τὸ παιδίον· καταβιβάσαν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τὸν ὠμόν του, τῆ εἶπε:

— Ἐλα, χαιρέτισε τὴν συντροφίαν μας καὶ χορεύσε μας.

Τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ παίξῃ τὸ βιολίον καὶ ἡ μαίμου ἤρχισε νὰ χορεύῃ, νὰ πηδᾷ νὰ κἀμνη παραδόξους τούμπας. Ἡ Γιαννοῦλα ἐξεκαρδίζετο εἰς τὰ γέλια. Ἐλησμόνησε τὰς ἀγελάδας τῆς καὶ παρεκάλεσε τὸ παιδίον νὰ παίξῃ ἓνα σκοπὸν διὰ νὰ χορεύσῃ.

— Καλὰ! προθύμως ἀπεκρίθη ὁ μουσικός.

Ἀμέσως ἡ Γιαννοῦλα ἀφίνει τὴν ῥόκαν τῆς καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ συμφώνως πρὸς τὸν ἦχον τοῦ βιολίου, μὲ τρόπον ἀστείον.

Ποτὲ ἕως τότε ἡ Γιαννοῦλα δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τέτοιαν χαρὰν ἔτραγώδει, ἐγέλα δτε ἔξαφνα τὸ παιδίον διέκοψε τὴν μουσικὴν του, καὶ εἶπε παρατηροῦν πράγμα τι ὑψηλά.

— ὦ, ὦ! κοράκια, ἄχ κλέπτηδες! Γιαννοῦλα, Γιαννοῦλα, παίρνουν τὸ βαμβάκι σου, θέλουν νὰ στρώσουν, μὲ αὐτὸ τὴν φωλιάν των.

Ἡ Γιαννοῦλα παρετήρησε πραγματικῶς καὶ εἶδε μεγάλον κόρακα, ὁ ὁποῖος ἐπέτα ὑψηλά, ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸ βαμβάκι τῆς ἀδράκτου.

— Τὸ βαμβάκι μου, τὸ βαμβάκι μου! ἀνέκραξεν ἡ δυστυχῆς κόρη.

Ἄλλ' ἡ κἀραξ̄ κάθε ἄλλο ἐσυλλογίζετο παρὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν Γιαννοῦλαν, καὶ ἐπέτα μακρὰν. Ἡ Γιαννοῦλα ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐξαφνα παρετήρησεν ὅτι αἱ ἀγελάδες τῆς δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ. «Αἱ ἀγελάδες μου ἐφώναζεν, αἱ ἀγελάδες μου! Θεέ μου, ποῦ νὰ εἶνε;

— Αἱ ἀγελάδες σου, εἶπεν ὁ μικρὸς βιολιστής, ἔχουν ὦραν ποῦ ἐφυγαν· καὶ ἂν τρέχουν ὅπως δταν ἐξεκίνησαν ἀπὸ δῶ θὰ εἶνε πολὺ μακριὰ τώρα.

— Δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἐξηκολούθησεν ἡ Γιαννοῦλα κλαίουσα τόσον πολὺ ὅσον ἐγέλα πρὸ ὀλίγου· ὅλο τὸ βίός μας ἦσαν αὐταὶ αἱ δύο ἀγελάδες· ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ τὰς προσέχω πολὺ· κακὸ ποῦ μ' εὐρήκε! τί θὰ γίνω;

Καὶ ἔτρεξεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπάνω καὶ κάτω, φωνάζουσα μὲ δυνατὰς φωνὰς τὰς ἀγελάδας τῆς, ἀλλὰ δὲν τὰς εὐρήκεν.

Ἐπειδὴ δὲν εἰξευρεν ἡ Γιαννοῦλα ποῖαν ἀξίαν ἔχει ὁ καιρὸς, ὁ σκύλος ἔφαγε τὸ φαγητὸν τῆς, ὁ κόραξ̄ ἤρπασε τὸ βαμβάκι τῆς καὶ αἱ δύο ἀγελάδες ἐχάθησαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια: Ὡς σελ. 65]

Ὁ στόλος δὲν ἐφάνετο, ἀλλὰ ἐπειτα ἀπὸ δεκατρεῖς ἡμέρας νὰ σου καὶ ξαναφαίνονται τὰ ἑκατὸν ἐπτὰ καράβια μας, ἔρχονται πάλιν μ' ἑσένα ἔς τὸ Ἀλγέρι, καὶ χωρὶς νὰ σταθοῦν

πλέον ἴσα κατὰ τὸ Σιδὶ Φερρούχ· ἰδιόλεξαν τὸ Σιδὶ Φερρούχ γιατί ἔχει μεγάλη ἀκρογιαλιά καὶ εἶνε εὐκολο νὰ βγοῦν οἱ στρατιῶται ἀπὸ τὰ καράβια. Τάχα θαρρεῖτε πῶς εἶνε πρᾶγμα εὐκολο νὰ βγοῦν χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα τριανταεπτὰ τριανταοκτὼ χιλιάδες ψυχές, κάπου τέσσαρες χιλιάδες ἄλογα καὶ ἑβδομηντα θεοκάνονα;

«Τὸ σχέδιο τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Πουρμόντη, ἦταν νὰ μὴ κτυπήσῃ τὸ Ἀλγέρι ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν στεριά, ὅπου δὲν εἶχε καμμια προετοιμασία ὁ Χουσεῖ μ' ἐπένε·

«Τὸν ἀπαντήσαμε τὸν ἐχθρὸ πρῶτη φορὰ ἔς τὸ Σταουλί καὶ τον ἐστρώσαμε μ' ἄμμοκα ὡς νὰ πῆς κύμινο. Ἔστερ' ἀπὸ πέντε μέρες ἐκάνουμε τὸ ἴδιο ἔς τὸ Σιδὶ Χαλίφ, καὶ ὑστερα ἀπὸ ἄλ-

λες πέντε, ἐστήσαμε τὸ λιμὲρ μας ἀπάνω ἔς τὸ Βουζαρεάχ, τὸ μεγάλο ἐκεῖνο βουνό που φαίνεται ἀπὸ ἄνω, κατὰ κείνο τὸ μέρος ἀριστερά. Ἀφ' οὗ εἶχαμε τὸ Βουζαρεάχ ἔς τὰ χερίά μας, ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἦταν τίποτα.

« Βλέπετ' ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω τὸ μεγάλο κτήριον ἔς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου; Τώρα εἶνε στρατιωτικὴ φυλακὴ τῶν ἀξιωματικῶν, ἀλλὰ τότε ἦταν φρούριό δυνατὸ καὶ το ἐνόμιζαν ἀπόρητο. Τὸ λοιπόν, Γιαννάκη μου, δὲν μου λές σάν πόσο ἐχρειάσθηκαν οἱ στρατιῶται μας νὰ το πάρουν; Πέντε ὥρες μοναχά!

«Ὅσο περήφανος ἐφάνη ἔς τὴν ἀρχὴν ὁ Χουσεῖ μ' ἐπένε, τόσο ἐκατέβασε ταῦτά του ὅταν εἶδε τὰ παλληκάρια μας νὰ ἀναποδογυρίζουν τὰ μπαρμπάτα του. Σάν εἶδε μάλιστα πῶς ἐπήραμε καὶ τὸ μεγάλο φρούριον τότε θὰ τὰ ἔχασε ὁ κακόμοιρος. Ὁ ἀρχιστρατήγος μας ἐμήνυσεν ὅτι αὐριο πρῶτ' ἔς τὰς πέντε ἡ ὥρα θὰ κἀν ἐφοδο. Ὁ κακόμοιρος ὁ μ' ἐπένε νὰ κούσῃ τέτοιο λόγο, τί τον ἤθελες! τὸν ἔκοψε κρῦος ἰδρώς, καὶ ἐπαραδόθηκε μονομιάς.

Τὸν ἀφήσαμεν ὁμοῦς νὰ φύγῃ ὅπου ἤθελε καὶ νὰ πάρῃ μαζί του ὅλα του τὰ πράγματα, καὶ μάλιστα τῆς πενήντα γυναϊκῆς του καὶ καμμιά δεκαριά ἐκατομμύρια φλουρὶ γιὰ χαρτζιλίκι.

«Ἀφ' οὗ, φίλε μου, ἐπήραμε τὸ φρούριον, εὐρήκαμε τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, εὐρήκαμε σκρανταοκτὼ ἐκατομμυριάκια μέσα εἰς τὸ περίφημον ταμείον τοῦ Κασμπάχ, ὄχι μόνο φλουριά καὶ τάλλαρα, ἀλλὰ καὶ κομμάτια μάλαμμα καὶ ἀσημι. Σὲ εἴκοσι μέρες ἐπῆρε τέλος ὅλη ὅλη ἡ ὑπάθεσις, τὸ πῆραμε τὸ Ἀλγέρι.

«Καὶ τώρα δὲ ἀφ' οὗ ἐκἀθες πῶς το πῆραμε τὸ Ἀλγέρι σάν νὰ ἦσαν καὶ σὺ ἐκεῖ παρών, πᾶμε ἔς τὸ καπηλεῖο νὰ ἰδοῦμε ἂν ἐγύρισεν ἡ κυρὰ Περισσὴν.

Πολὺ ἤρσεν εἰς τὰ παιδιὰ ἡ ἱστορία τῆς ἀ-

λώσεως τοῦ Ἀλγερίου καὶ ἡ διήγησις τοῦ γενναίου λοχίου καὶ πολὺ τὰ συνεκίνησεν ὥστε ἡ τελευταία του πρότασις τὰ ἔκαμε νὰ σκιρτήσουν, ὡς νὰ ἐξύπνησαν ἀπὸ βαθὺν ὕπνον, καὶ πρὸς ἐσηκώθησαν καὶ τον ἠκολούθησαν διὰ νὰ ἐπνέλθουν εἰς τὸν στρατῶνα τῶν ζουάβων, νὰ εὐρουν τὴν κυρὰ Περισσὴν.

Ἡ κυρὰ Περισσὴν ὅτι εἶχεν ἐπνέλθῃ ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ἐκάθητο καὶ ἐσπῶγγιζε τὸ κάθιδρον πρόσωπόν της, καὶ τὸν λαιμόν της τὸν χονδρὸν μὲ τὸ κίτρινον μαντήλιόν της. Τὸ σῶμά της ἦτο ὀλοστρογγυλὸν ὡς βαρέλλα, τὸ χρῶμά της ἦτο κατακόκκινον, εἶχε μύστακας ἀνδρῶς, καὶ τὸ ὄλον της ἦτο τραχὺ καὶ χονδρὸν.

Εὐθὺς καθὼς ὁ λοχίας Μουλιγὰς ἤνοιξε τὸ στόμα του, ἐκείνη τον ἐσταμάτησε καὶ μὲ φωνὴν βραγχυνὴν ἀνεφώνησεν:

« Ἄν τον ἐγνώρισα τὸν Θωμὰ Καστέρα! Θαρρῶ πῶς τον βλέπω ἀκόμη τὸν γερωμαῖ μου, τὸν γεροντάκο μου. Ἴδου καὶ τὸ δαίγμα, νὰ τὴν ἡ πῖπξ του κρεμασμένη ἔς τὸν τοῖχο. Μοῦ τὴν ἀφῆσε διὰ ἐνθύμισι ὅταν ἀφῆθηκε ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ χιλιάδες λίρες νὰ μου δώσουν δὲν τὴν δίνω. Μὰ γιὰ νὰ χῶμε καὶ καλὸ βῶτημα! δένμου λές τί μὲ ρωτᾶς, κύρ λοχία μου;

— Διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, νὰ θέλουν νὰ τον ἰδοῦν τὰ ἀνηψιδιά του.

— Τὰ ἀνηψιδιά του! Μὰ καὶ ἐγὼ τὰ γνωρίζω, τὸν ἔκουσα νὰ μου λῆ καθε ὥρα δι' αὐτά!

— Ἀλήθεια, σὰς ἔλεγε διὰ μᾶς; ἠρώτησαν τὰ παιδιὰ συγκεκνημένα.

— Μοῦ ἔλεγε, ἀμ' πῶς! Μοῦ ἔλεγε καὶ διὰ τὸν ἀδελφόν του τὸν κύρ Ἀντώνη, πού σκοτώθηκε ἔς τὸν πόλεμον, καὶ διὰ τὴν γυναῖκα του, καὶ διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ Θεοῦ καὶ καθὼς πρέπει.

— Ἦτον ἡ μητέρα μας! Ἀπέθανε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρως δακρῦων.

— Πῶς! ἀπέθανε; Ἀ! τὰ τσαμέναι! Μὰ καὶ διὰ μου, ἔπρεπε νὰ το γράφατε ἔς τὸν κύρωμα.

— Τοῦ το ἔγραψαν, κυρὰ.

— Μὰ τότε δὲν θὰ το ἔλαβε τὸ γράμμα. Εἰ δὲ μὴ, δὲν θὰ ἐπερίμενε νὰ ἔλθετε εἰς νὰ

« ΣΑΣ ΕΦΕΡΑΜΕΝ ΤΟΝ ΠΙΘΗΚΟΝ » (Σελ. 92.)

τον γυρεύετε, αὐτὸς μάλιστα θὰ ἔτρεχε νὰ σας εὐρῇ. Καὶ δὲ μου λέτε, ἔξερστε πού το ἔστειλαν τὸ γράμμα;

— Ἐδῶ, ἔς τὸ Ἀλγέρι.

— Κιλά! Ἐχει ἕνα ἔτος καὶ περιπλέον ὅπου ἀφῆθηκε ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σῆνταγμα, καὶ καταλάβατε, δὲν εἰμποροῦσε νὰ το λάβῃ τὸ γράμμα.

— Μὰ τότε, κυρὰ Περισσὴν, εἶπεν ὁ λοχίας,

μπορείς σύ να μας είπης πού εύρίσκεται τώρα ;
—Και ξέρω και δεν ξέρω. Το σωστό είνε πως πουθενά δεν κάθεται. Πότε τον βλέπεις εδώ και πότε εκεί ; διότι πρέπει να ξέρετε, καλά μου παιδιά, αφ' ότου έφυγε από το σύνταγμα άρχισε να κυνηγή τὰ λεοντάρια, ως να έλθη ό καιρός να αποφασίση αν θα γυρίση 'ς τήν πατρίδα του ή θα μείνη να αποκαταστηθῆ εδώ. Αυτό το κυνηγι τάκαμναν μόνον οι έντόπιοι, και καθώς είνε φιλότιμος άνθρωπος, του έκακοφαίνετο πώς να μή πηγαίνη και κανείς από τους δικούς μας τους πατριώτες. Δεν λέω ότι πρώτος αυτός έδειξε τόσην άνδρείαν, ήτον και δύο άλλοι πατριώτες μας ό Χασαίνης και ό Χαιρέτης, μα αφ' ου άπέθαναν αυτοί οι δύο παλληκαράδες, κανείς από τους 'δικούς μας δεν επήγαινε να κυνηγήση λεοντάρια. Το λοιπόν ό καιμένος ό μπάρμπα Θωμάς το είχε διά προσβολή και ειπε, «Θα πάω εγώ». Το λοιπόν, καλά μου παιδιά, αγοράζει μία καρραμπίνα πρώτης και μία και δυό ξεκινά να 'πα ναύρη λεοντάρια. Και να ξέρατε τί σκοπευτής που είνε ! Άνεβοκατεβαίνει τὰ θουνά κυνηγώντας τὰ λεοντάρια, και κανείς δεν ξέρει πού να τον εύρη. Τήν τελευταία φορά όπου τον είδα, διότι πρέπει να ξέρετε, καλά μου παιδιά, ότι ποτέ δεν έρχεται εις τό 'Αλγέρι χωρίς να περάση να με ιδῆ μιὰ ματιά, και να καπνίση 'ς τήν πίπα του, τό λοιπόν τί έλεγα ; ε, και τό λοιπόν τήν τελευταία φορά όπου τον είδα, θυμούμαι ότι έγύριζεν από τήν Κωνσταντινάν όπου είχε σκοτώση σε μιὰ εβδομάδα ένα πεντάμορφο λεοντάρι, άχ μάτια μου, τί λεοντάρι ! ένα λεοντάρι και δύο πάνθηρες. Βλέπετε ότι ή δουλειά του δεν πάει άσχημα.

—Πφύ ! ειπεν ό λοχίας. Να κινδυνεύη κανείς τή ζωή του διά σαράντα παλιόφραγκα που δίδει ή κυβερνήσις διά βραβείον εις όποιον σκοτώση λεοντάρι !

—Αμ' τό δέρμα ; τό ξέχασες, κύρ λοχία μου, ειπεν ή κυρά Περισσή. Καθώς μου διηγείται ό Θωμάς τα επώλησε τὰ τρία δέρματα χίλια διακόσια φραγκακια, σου λέει ό άλλος.

—Τέλος πάντων, κυρά Περισσή, ειπεν ό λοχίας Μουλινάς, ξέρεις να μας είπης διά πού επήγαινε όταν έφυγεν απ' εδώ ;

—Διά πού επήγαινε, τό ξέρω βέβαια και να σας το ειπώ εύθως. Επήγαινε, καλά μου παι-

διά, διά τό Τλέμκεν μαζί με ένα φίλο του, ό όποιός τον έβεβαίωεν ότι εκεί κάτω είνε λεοντάρια πολύ καλλίτερα παρά τὰ λεοντάρια του Βατνά και του 'Ορη. Μοναχά δεν ήτον διά να μείνουν πολύ, διότι ήθελεν ό Θωμάς να γυρίση μιάν ώραν αρχήτερα 'ς τήν Κωνσταντινάν. Τόν περιμένω τό λοιπόν από ώρα σε ώρα να τον ιδώ εξαφνα εξαφνα μπροστά μου.»

Άπερίγραπτον χαράν ήσθάνθησαν ό 'Ιωάννης και οι άδελφοί του, ότε έμαθον τήν χαρμόσυνον ταύτην είδησιν διότι τώρα πλέον δεν ήτο φόβος να άπατηθούν όπως συνέβη έως τώρα. Προς τούτοις ήσαν βέβαια τὰ καλά παιδιά ότι ό θεός των θα τα ύποδεχθῆ μετά πολλής χαράς και αγάπης, αφ' ου δεν τα είχε λησμονήση και πάντοτε ώμίλει περί των μικρών άνεψιών του.

Ευχαρίστησαν λοιπόν ενθέρμως τήν κυρά Περισσήν και τόν γενναίον λοχίαν Μουλινάν, και εύθως έσπευσαν εις τό έστιατόριον τής κυρά Ποτελοϋς να εύρουν αὐτήν και τόν κύριον Λεφιλῆν να τους αναγγείλουν τὰ χαράς ευαγγέλια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

ΝΑ ΤΟΝ ΠΡΑΞΕΙΜΕΝ ΤΟΝ ΚΙΤΣΟΝ ;

«Λοιπόν θέλεις να πάς να εύρης τόν θεϊόν σου εις τό Τλέμκεν αντί να τον περιμένης εδώ ήσυχα ήσυχα ; ήρώτησεν ό κύριος Λεφιλῆς τόν 'Ιωάννην. Άλλά δεν θα σου μείνουν πολλά χρήματα, τό ζεύρεις, παιδί μου ; Και τό Τλέμκεν δεν είνε τόσο πλησίον εις τό 'Αλγέριον όσον τό Βαϊδάγ .

—Και είνε πολύ μακράν ;

—Δεκαεπτὰ ώρας με τόν σιδηρόδρομον έως τό 'Οράν ; επετα από τό 'Οράν έως εις τό Τλέμκεν μιάν δλοκλήρον νύκτα με ταχυδρομικόν λεωφορείον.

—Και χρειάζονται πολλά χρήματα ;

—Καμμιά εκατόν πενήντα φράγκα. Και εκατόν πενήντα φράγκα είνε δυνατόν να εύρεθούν εις τό 'Αλγέριον. Τήν Άμερικην εύρηκεν ό Κολόμβος, όπου είνε πράγμα δυσκολώτερον, και δεν θα εύρωμεν ήμεις εκατόν πενήντα φράγκα ;

—Αν ειμπορούσεν ό Κίτσος να μας εύρη πάλιν κανέν χαρτί λίρες ; ειπεν άφελώς ό μικρός Φραγκέσκος.

—Ό Κίτσος ! ειπεν ό κύριος Λεφιλῆς σκεπτόμενος : ίσως !

—Πώς ; Τι θα ειπῆ αὐτό ; ήρώτησεν ό 'Ιωάννης. Επλίζετε ότι ό κύριος Γκσταλδης έκρυψε και άλλον θησαυρόν εις τήν τσέπην μας, και ότι ό Κίτσος . . .

—Άλλοίμονον ! Όχι. Άλλά αφήστε με να κάμω εγώ ό τι συλλογίζομαι. Άλήθεια, δεν μου λές, έγγραφες ευχαριστήριον γράμμα εις τόν πλοίαρχον Γαστάλδην ; Δεν απήντησεν ακόμη ;

—Ίσως θα επήγεν εις ταξείδιον.

—Πιθανόν. Άλλά ως έλθωμεν εις τό προκειμένον. Φυσικά, θέλεις τώρα εύθως να αναχωρήσης εις τό Τλέμκεν ;

—Βέβαια, εύθως αύριον, αν είνε δυνατόν.

—Αύριον ίσως θα είνε πολύ ένωρίς. Άλλά τί θα έλεγες αν εύρισκετο τρόπος να εύρης τρόπον να είσαι μεθαύριον εις τήν άμαξοστειχίαν του 'Οράν και να είνε πληρωμένα και τὰ εισιτηριά σας, και προς τούτοις να έχης εις τήν τσέπην σου τρία ή τέσσαρα χρυσά εικοσαφραγκακια ;

—Ό, κύριε Λεφιλῆ, αν ειμπορούσατε να το κατορθώσατε, πόσον θα σας ήμουν ευγνώμων !

—Πηγαίνω να δοκιμάσω. Άλλά τούτο δεν εξαρτάται μόνον από εμέ αλλά και από ένα άλλον, τόν όποιον πρέπει να ιδώ αύριον, και από σας. Περιττόν είνε να σας ειπώ τώρα περισσότερα. Αφήστε εις εμέ τήν ύπόθεσιν να την τελειώσω εγώ.

Τήν εποϋσαν, περί τας δέκα, ό κύριος Λεφιλῆς ήλθε περιχαρής εις τής κυρά Ποτελοϋς και επώναξε τὰ παιδια να έλθουν πλησίον του.

«Χαράς ευαγγέλια, παιδια μου ! θαρρώ ότι τὰ χρήματά σας τὰ κρατῶ εις χείράς μου. Μοναχά . . . τὰ χρυσά εικοσαφραγκα δεν έρχονται μόνον των, πρέπει να τα κερδήση τις ή να τα αγοράση. Για να ιδούμε, Μιχαλάκη, εγώ θαρρώ ότι θα έδινες κάθε τι διά να εύρης τόν καλόν σου θεϊόν, και να ζήσης μαζί του ήσυχος αντί να τρέχης μέσα εις τους δρόμους, χωρίς και σύ να είξεύρης πώς να περάσης τήν ώραν σου.

—Ευχαριστως, ειπεν ό Μιχαλάκης, αλλά εγώ δεν έχω τίποτε διά να το δώσω.

—Άλλά αν είχες κάτι τι, θα το έδιδες ευχαριστως ;

—Μάλιστα, θα το έδίδα.

—Με τήν καρδιάν σου ;

—Μάλιστα, με τήν καρδιάν μου.

—Και δεν θα λυπηθῆς καθόλου ;

—Όχι.

—Άκουσε τό λοιπόν : εγώ είξεύρω ένα άνθρωπον, ό όποιός θα σου δώση τὰ εκατόν φράγκα τὰ όποιά σας χρειάζονται να 'πάτε 'ς τό Τλέμκεν, και ακόμη περισσότερα, με τήν συμφωνίαν να του χαρίσης τόν . . . πίθηκόν σου.

—Τόν Κίτσο ! Να δώσωμε τόν Κίτσο ! ποτέ ! ανεφώνησεν ό Μιχαλάκης, και έσφιξε μετ' αγάπης τό ζών, τό όποιον εκάθητο ήσυχόν χωρίς να ύποπτεύη ότι δι' αὐτό γίνεται λόγος.

Τότε ό κύριος Λεφιλῆς διηγήθη εις τὰ παιδια ότι είξευρε πλούσιόν τινα Άγγλον, όνομαζόμενον κύριον Χάρισσον, ό όποιός έχει μανίαν να έχη διάφορα ζώα. Είχε λαμπράν έξοχήν ή όποια ήτο αληθινόν ζωοτροφείον. Και τί δεν είχε ; είχε όρνιθας, φασιανούς και παγίος είδους πτηνά, είχε στρουθοκαμήλους, είχε δορκάδας, δύο ή τρεις θώας, δηλαδή τσακάλια, μιάν μικράν ύαινάν εξημερωμένην και πλείστα όσα άλλα ζώα. Σκύλους δεν είχε πέντε και δέκα, είχεν δλοκλήρους δωδεκάδας. Μόνον πίθηκον δεν είχε, και το είχε μεγάλον καιμόν. Πολλάκις είχαν ήμιλήση εις τόν κύριον Λεφιλῆν και τον είχε παρακαλέση να του εύρη, και ό κύριος Λεφιλῆς είχαν ειπῆ εις αὐτόν ότι έφρόντισε και του νύρε. Ό Άγγλος ευχαριστως ήκουσε τήν πρότασιν του κ. Λεφιλῆ, και επεριμενε τὰ παιδια να έλθουν με τόν πίθηκόν των.

«Λοιπόν αν ό Μιχαλάκης θέλη, ειπεν ό κύριος Λεφιλῆς, δεν έχομεν να κάμωμεν άλλο παρά να 'πάμε εις του κυρίου Χάρισσον, και αύριον τό πρωί θα ειμπορέσετε να ξεκινήσετε διά τό 'Οράν, χωρίς να χρεώσθητε εις κανένα τίποτε.»

Ό Μιχαλάκης ήτο πολύ περίλυπος, διότι έμελλε να στερηθῆ τόν αγαπητόν του Κίτσο. Ό 'Ιωάννης και ό κύριος Λεφιλῆς διά να τον παρηγορήσουν, έλεγον εις αὐτόν ότι ό Κίτσος θα είνε πολύ εύτυχέστερος εις τήν έξοχήν του κυρίου Χάρισσον, και ότι θα ζῆ καλά, και δεν θα στενοχωρηται, αλλά θα εύρη και πολλούς φίλους.

Τέλος πάντων, αφ' ου μετά πολλά επίειση ό μικρός να άποχωρισθῆ του συντρόφου του, τόν επήρεν ό 'Ιωάννης μαζί με τόν Φραγκίσκον και ανέβησαν εις τόν ίπποσιδηρόδρομον διά να ύπάγουν εις τήν έξοχήν του Άγγλου κυρίου Χάρισσον.

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Χάρισσον, ὁ κύριος Λεφίλης καὶ τὰ τρία παιδιὰ νύσαν τὸν Ἄγγλον εἰς τὴν αὐλήν. «Σὰς ἐφέραμεν, τὸν πίθηκον,» εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ κύριος Λεφίλης. Οὗτος δὲ καθὼς εἶδε τὸν Κίτσον, εὐθύς ἐμπῆκε ἔς τὴν καρδίαν του τὸ ἐξυπνον ζῷον, καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ πόσον ζητοῦν, αὐτὸς μόνος του προσέφερε δέκα λίρας Ἀγγλικᾶς, τρεικοσίας περίπου δραχμάς, δῆλα δὴ τὸ τριπλάσιον ὧσων ἠλπίζεν ὁ κύριος Λεφίλης.

Ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ ἦτο σπαραξικάρδιος, διότι ὁ Μιχαλάκης ἔφερε τὸν Κίτσον εἰς τὰς

ἀγκάλας του καὶ του ἔλεγεν εἰς τὸ ὠτιον λόγια γλυκὰ καὶ λόγια ἀγάπης, καὶ τὸ καλὸν ζῷον ἐρκέμετο ὀλίγον μελαγχολικόν, ὡς νὰ ἠσθάνετο ὅτι θὰ ἀλλάξῃ κύριον. Ἐρριπτε βλέμματι λυπηρὰ πρὸς τὸν μικρὸν κυριὸν του, τὸν Μιχαλάκην. Ἀλλὰ δὲν διήρκεσε πολὺ ἡ λύπη τοῦ Κίτσου, διότι μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπήδα μετὰ πολλῆς χαρᾶς περίξ τοῦ Ἄγγλου, τοῦ νέου κυρίου του.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN)

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Ὁ Πέτρος ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὸ χωριὸν του ἀνεیرهύετο νὰ γίνῃ πλούσιος· ἀλλ' ὁ πλούτος δὲν ἤρχετο πρὸς αὐτόν.

— Ἀφ' οὗ δὲν ἔρχονται τὰ χρήματα νὰ μ' εὔρουν, θὰ πάγω ἐγὼ νὰ τὰ εὔρω, εἶπε καὶ ἀνεχώρησε.

Κατὰ καλὴν του τύχην ἐμβῆκεν εἰς καλὸν αὐθέντην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκράτησε πλησίον του ἑπτὰ ἔτη.

Ὁ Πέτρος ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα του καὶ τὴν πατρίδα του.

— Ἐχεις καλὴν καρδιά, τῷ εἶπεν ὁ κύριος του μὲ ὑπηρετήσας πιστὰ καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψω. Νά, πάρε αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χρυσάφι.

Τὸ κομμάτι ἐκεῖνο ἦτο μέγαν ὡσὺν τὴν κεφαλὴν τοῦ Πέτρου. Ἦτο ἴσον μὲ νεροκολόκυνθον. Ὁ Πέτρος ἦτο κατευχαριστημένος. Ἐφυγε τρέχων, κρατῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ πολύτιμον φορτίον του.

Ἦτο θέρος· ὁ ἥλιος ἔκαιε· ὁ Πέτρος ἐκουράσθη. Εἶδε διερχόμενον ἕνα ἵππεα ἐπὶ ὠραίου ἵππου.

— Ποῦ πάς ἐτσιμὲ αὐτὸ τὸ κομμάτι πάνω ἔς τὸ κεφάλι σου; Μοιάζει σὰν σάλιαγκος μὲ τὸ καύκαλό του.

— Βγήκε ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν κούρασι, εἶπε μὲ στεναγμὸν ὁ Πέτρος. Ἀπόστασα ἀπ' αὐτὸ τὸ βᾶρος. Ἀχ! πόσο σὲ ζηλεύω ἐσένα ποῦ σὲ σηκώνει ἄλλος!

— Σ' τὸ χέρι σου εἶνε ἂν θέλῃς ν' ἀλλάξωμε, εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Πῶς;

— Δόσε μου τὸ κομμάτι ποῦ ἔχεις ἐπάνω

ἔς τὸ κεφάλι σου, καὶ πάρε τὸ ἄλογό μου. Σὺ εἶσαι κουρασμένος, ἐγὼ δὲν εἶμαι· ἔτσι γίνεται εὐκολία καὶ ἔς τοὺς δύο μας.

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν ὁ Πέτρος.

Ὁ ἵππεὺς κατάβαινε ἀπὸ τὸν ἵππον καὶ λαμβάνει τὸ τεμάχιον τοῦ χρυσοῦ· ὁ Πέτρος ἀναβαίνει εἰς τὸν ἵππον καὶ ἀπομακρύνεται.

Ἀλλὰ εἰς τὸ πρῶτον μονοπάτι ὁ ἵππος, ἐνόησας ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὸν ἐμπειρον ἀναβάτην του, ἀνορθοῦται εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας καὶ ρίπτει τὸν ἀδέξιον ἵππεα εἰς ἕνα χάνδακ. Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο χωρικός τις σὺρων μὲ ἕν σχοινίον τὴν ἀγελάδα του διὰ νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ τὴν πωλήσῃ. Σταματᾷ τὸν ἵππον καὶ βοηθεῖ τὸν ἐλεεινὸν καὶ καταλασπωμένον ἵππεα ν' ἀναβῇ εἰς τὸν ἵππον του.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Πέτρος, τί καλὰ θὰ ἦτο ἂν τὸ ἄλογό μου ἦτο ἡμερον σὰν τὴν ἀγελάδα σου.

— Ἀί, ἀπήντησεν ὁ χωρικός, μὴ σ' ἀρέσει καλλίτερα ἡ ἀγελάδα μου ἀπὸ τ' ἄλογό σου;

— Ὁ! βέβαια, εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Ἄν εἶν' ἔτσι, δόσε χέρι καὶ ἄς κλεισώμε συμφωνία. Νά, πάρε τὸ σχοινί.

Ὁ χωρικός ἔλαβε τὸν ἵππον καὶ ἀπεμακρύνθη· ὁ δὲ Πέτρος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του σὺρων τὴν ἀγελάδα ἀπὸ τὸ σχοινίον· ἀλλὰ μετὰ ἡμισεῖαν ὥραν εἰδίψασε.

— Θὰ τὴν ἀρμέξω καὶ θὰ πιῶ, εἶπε.

Βάζει τὸν δερμάτινόν του σκούφον κάτω ἀπὸ τὸ μαστᾶρι καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν ζουλά. Ἀλλὰ γάλα τίποτε.

Ἡ ἀγελάς ἀνοπομονήσασα πλέον, δίδει ἐν ἰδυνάτων λάκτισμα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πέτρου. Ὁ Πέτρος ἐξηπλώθη καταματωμένος. Τότε διεῆλθε κρεοπώλης σὺρων παχύν χοῖρον. Ἐλυπήθη τὸν Πέτρον καὶ τὸν ἐσήκωσε.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Πέτρος, πῶς σὲ ζηλεύω ποῦ ἔχεις χοῖρο καὶ ὄχι ἀγελάδα.

«ΔΙΗΛΘΕ ΚΡΕΟΠΩΛΗΣ ΣΥΡΩΝ ΠΑΧΥΝ ΧΟΙΡΟΝ!»

— Σ' τὸ χέρι σου εἶνε νὰ ἔχῃς ὅ,τι ζηλεύεις. Ἄς ἀλλάξωμεν!

— Μετὰ χαρᾶς.

Δίδει τὴν ἀγελάδα εἰς τὸν κρεοπώλην καὶ ἀπομακρύνεται μὲ τὸν χοῖρον τραγῳδῶν. Μετὰ ἑκατὸν βήματα συνκντᾷ κάποιον, ὁ ὁποῖος ἐκράτει μίαν χῆνα κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του.

— Τί ὠραία χῆνα! φωνάζει ὁ Πέτρος. Πῶς σὲ ζηλεύω ποῦ τὴν ἔχεις!

— Ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαπῶ ὅσον νομίζεις. Δόσε μου τὸν χοῖρόν σου καὶ ἄς ἀλλάξωμεν.

Ὁ Πέτρος δέχεται προθύμως. Λαμβάνει τὴν χῆνα καὶ τρέχει ὡς νὰ ἦτο κλέπτης καὶ νὰ τὸν ἐκυνήγουν.

Πλησιάζει τέλος εἰς τὸ χωριὸν του καὶ ἡ καρδία του κτυπᾷ. Πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ μητέρα του ἂν ἰδῇ τὴν ὠραίαν ἐκείνην χῆνα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἐκεῖθεν ἕν ἀγυιόπαιδον.

— Μπα! ὁ χῆνος κρατᾷ τὴν χῆνα! ἀνέκραξε. Καὶ ποῦ τὴν εὐρήκεις αὐτὴ τὴν χῆνα, πατριώτη;

— Ἐδῶκα ἕνα χοῖρο καὶ τὴν ἐπήρα.

— Καὶ τὸν χοῖρο;

— Ἐδῶκα μίαν ἀγελάδα καὶ τὸν ἐπήρα.

— Καὶ τὴν ἀγελάδα;

— Ἐδῶκα ἕνα ἄλογο.

— Καὶ τὸ ἄλογο;
— Ἐδῶκα ἕνα κομμάτι χρυσάφι.
— Καὶ τὸ κομμάτι τὸ χρυσάφι;
— Ἐδούλευσα ἑπτὰ χρόνους διὰ νὰ τὸ κερδήσω.

— Ἄν εἶχες αὐτὴν τὴν πέτραν, δὲν θὰ εἶχες πλέον ἀνάγκην νὰ δουλεύεις, εἶπε τὸ πονηρὸν ἀγυιόπαιδον, ἐνόησεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ εὐπιστον ἀνθρώπων.

— Πῶς;

— Εἶνε μαγικὴ πέτρα. Μὲ αὐτὴν κάμνει κανεὶς ὅ,τι θέλει. Φθάνει νὰ τὴν πετάξῃ ὑψηλά.

— Ὁ, δός μου τὴν.

— Σὺ, τί θὰ μου δώσης;

— Αὐτὴν τὴν χῆνα.

— Ἐμπρός, δόσε χέρι.

— Καὶ τὸ ἀγυιόπαιδον φεύγει ἀφίνον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πέτρου μίαν πετρωμένην τριμμένην.

Ὁ Πέτρος κατευχαριστημένος ρίπτει εἰς τὸν ἀέρα τὴν πέτραν· ἀλλ' ἐκεῖ πλησίον ἦτο ἐνηγάδιον ἡ πολίτιμος πέτρα πίπτει ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἀλλὰ δὲν ἐκλαυσεν ὁ Πέτρος· διότι ἡ μήτηρ του διακρίνασα αὐτὸν μακρόθεν ὤρμησε καὶ τὸν ἐνηγαλίστη.

«Πῶς ΣΕ ΖΗΛΕΥΩ ΠΟΥ ἔΧΕΙΣ ΤὸΝ ΧῆΝΑ!»

Διηγῆθη δὲ εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἀνταλλαγὰς τὰς ὁποίας ἔκαμε.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ τὸν παρατήρει μ' οἶκτον.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἔκαμες εἰς αὐτὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια ποῦ ἔλειπες; τῷ εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Μία τρύπα ἔς τὸ νερό.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τὸ μάθημα τῆς Γεωμετρίας.
Μιδάσκαλος. Πότε δύο τρίγωνα εἶνε ἴσα;
Μαθητής (Μετὰ τινα κέρψιν). Ὅταν τὰ κάμψ ὁ ἴδιος
ζαχαροπλάστης καὶ τὰ δύο.

Ὁ διδάσκαλος ἐξετάζει τὸν Κωστάκη τεχνολογίαν, ἐπειδὴ δὲ εἰς ὅσας ἐπιθέσεις τοῦ ἔκαμε δὲν εἴφηρε νὰ ἀποκριθῆ, τέλος τῆ λέγει:
— Κάθησε, παιδί μου, εἶσαι κολὴ ἀδύνατος.
— Ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος; ἀπαντᾷ μετ' ἐκπλήξεως ὁ Κωστάκης... Ἄμ' ἐγὼ ἔρω βλα τὰ παιδιὰ τῆς τάξεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἰδοὺ τί μοι γράφει ἡ φίλη μου Ηῤῥασα. Ἀμπελόσσα.
«Εἰς πάντας τοὺς συνδρομητὰς ὅσοι ἔγιναν αἰτιαὶ νὰ ἀνασυστήθῃ τὸ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μικρῶν Ταμείον αἰσθητικῶν ἀπέληψιν καὶ ἀγάπην. Τὰ αἰσθητικὰ μου ταῦτα εἶνε ζωηρότατα διὰ τὸ ἴον τοῦ Ἄγροῦ, τὸν Φῶτον Τζαβέλα, τὸ Ξενητευμένον Τρυποκάροδορ καὶ τὸ Ζιζανάκι, τῶν ὁποίων τὴν συγκινητικὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνω. Παρακαλῶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν νὰ δηλώσετε αὐτοῖς τὰ αἰσθητικὰ μου ταῦτα. Ἐνυχοῦντες αὐτοὶ εἰς τὴν ἔξω χόραν δὲν λησμονοῦσι τὴν πτωχὴν πατρίδα των, εἰ ἔθνικοῦ αἰσθητικῶτος καὶ ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας των.»

Πολὺ χαριτωμένον κοράσιον φαίνεται, Ἐλλὰς. Ἀφ' οὗ ἐπιθυμῶ τὸσον πολὺ νὰ βραβευθῆς, κατὰβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ἀπὸ σὲ ἐξαρτάται.

Κύττα ἄμω νὰ μὴν κίπησ ἀπὸ τὰ πολλὰ πηδήματα, μικρὸ μου Καλλιάντζαρε, διότι τότε ἔχει ὑγιαν ζωηρότης καὶ γέλιο, τότε δάκρυα καὶ φωνεῖ. Μὰ τέλος πάντων δὲν θὰ τὸ τελειώσῃ ἐκεῖνὸ τὸ εὐλογημένον γράμμα ἡ Θεωρήσας; δὲν ἐρωτᾷς, παρακαλῶ, τὴν Ἐσπερίαν Ἀθῤῥαν διατὶ δὲν μοῦ ἔγραφε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον λύσεις;

Δὲν μοῦ λέγεις, Νηματοῦ, διατὶ γράφεις μὲ κόκκινον μελάνι; ἔχεις λόγον τινα ἢ ἄπειρα διότι ἀγαπᾷς τὸ κόκκινον χρομα;

Ὁ φίλος μου Ὀρφεὺς ἀναγνώσας ἐσχάτως τοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακας», καὶ τὸν «Βράχον τὸν Γλᾶρων» τὸσον ἐνεθουιάσθη ὥστε κατ' ὕπον ἐβλεπεν ὅτι εἶχε μίαν μεγάλην βιβλιοθήκην γεμάτην ἀπὸ τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ καὶ ἀνεγίνωσκε, καὶ ἀνεγίνωσκε... Τὸ δνεῖρον σου αὐτὸ θὰ πραγματοποιηθῆ, φίλτατε Ὀρφεῦ, διότι πολλοὶ—πολλοὶ τόμοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ θὰ δημοσιευθῶσι, καὶ θὰ δημοσιεύωνται ἀκόμη καὶ ὅταν σὺ θὰ στῆρῃς ὑπὲρ τῶν τοῦ χελλοῦ σου τὸν ἀνυπαρκτὸν νῦν μάστακα σου.

Βασίλισσα τῶν Δασῶν, ὅταν στέλλῃς πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς δημοσιεύσιν πρέπει νὰ γράφῃς καὶ τὰς λύσεις των· νομίζεις ὅτι μοῦ περισσεύει καιρὸς νὰ τὰς εὕρσκω ἐγὼ; Καὶ ἄλλοι τινεὶ φίλοι μου λησμονοῦν ἐπίσης νὰ γράφουν τὰς λύσεις καὶ ἔπειτα ἀποροῦν διατὶ δὲν δημοσιεύω τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις των.

Αἰτιῶν καθ' ἑδδομάδα με θέλει, φίλε μου Ἰάσων; τετρακίς σοῦ μὴνθὲς θέλει νὰ ἐκδίδωμαι; αἶ, τίς οἶδε! ἴσως κατωρθωθῆ καὶ τοῦτο καμμίαν ἡμέραν.

Ἐρχίσε καὶ τὸ ΔΙΑΤΙ; τὰς κατακτήσεις του ἡ Νίχη μοι γράφει ἐν Σύρον; «Σὲ παρακαλῶ ἐπίσης νὰ μοι εἴπῃς πόσον τιμᾶται τὸ ΔΙΑΤΙ, διότι τὸ πρῶτον φύλλον τὸ ὅποιον κατὰ λάθος μοι ἔστειλες μοι ἤρρεσε πολὺ.» Καὶ ποῦ νὰ

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης εἶνε ὑπὲρ τῆς καὶ με τὰς ἀνοησίας τοὺς πολλὰς δυσάρεστὰς τὸν κύριόν του ὁ ὁποῖος ἀπεφάσκει νὰ τὸν ἐτάξῃ. Εἰς τὴν σιγῆν δπου ὁ κύριός του τοῦ ἔκαμε τὸν λογαριασμὸν διὰ τὰ τὴν πληρώσῃ, ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης αὐθάδισα· τότε ὁ κύριός του ὁ ὁποῖος, νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν εἶνε παρὰ πολὺ δέουμος, παίρνει ἀπὸ τὴν τράπεζαν μίαν σοπιέραν γιαούρι καὶ τοῦ τὴν ἀτάζει εἰς τὸ πρόσωπον. Ὅταν ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τὴν συναντᾷ εἰς φίλος του:

— Τί ἔπαθες, Κουφιοκεφαλᾶκη;
— Ἐλογιαρίσθηκα μὲ τ' ἀφεντικὸ μου κ' ἐβήθηκα ἀπροπρόσωπος.

Ἐστία ἀπὸ θ. Θεοδοσιάδου.

Ἰδῆς, φίλτατὴ Νίχη, τὴν συνέχειαν, τὸ τρίτον τεῦχος ἰδίως τοῦς ὄρους τῆς συνδρομῆς εἰς εἰς τὸ ἐξάφυλλον.

Ἡ ἐπιπληξίς μου ἦτο αὐστηρά, φίλε μου Ἄλ. Σκαυρίδη, διότι τὸν φίλους μου ὄλους θεωρῶ παιδιὰ ὅπως πρέπει καὶ ἄν ἄλλος ἐτόλμα νὰ ὑβρίσῃ σὲ τὸσον σκληρῶς καὶ τὸσον ἀδικῶς, τὰς αὐτὰς ἐπιπληξίεις θὰ ἐλάμβανε.

Ἄς μάθωσιν οἱ φίλοι μου ὅτι τὸ Ὀρειτὸν τοῦ Φαραῶ μετεβλήθη εἰς Κεραυνοβόλον Δία.

Εἶσαι ἀτίτακτος, ἀγαπητέ μου Καζασμάζη, διὰ τὴν προθυμίαν τὴν ὅποιαν ἐθεῖς πρὸς μεταφράσιν τῶν στίχων τοῦ Ἡσιόδου· ἀλλ' ἡ μεταφράσις σου δὲν θὰ δημοσιευθῆ, ὅπως οὐδὲ τοῦ Κεραυνοβόλου Διός, διότι ἔχει τὰ ἐλαττώματα τὰ ὅποια ἀναγνωρίζεις καὶ μόνον σὰς.

Εἰπέ εἰς τὰς συμμαθητριάς σου, φίλη Ἰουδαίη, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἐνθουσιασμέναι μαζὶ μου, ὅτι διονέν καλλιτέρα θὰ γίνωμαι.

Ὅχι δᾶ, ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἦτο τὸσον μεγάλη, Ἀθῶν Λάλε, ὥστε νὰ δικαιολογῆ τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὸ δνεῖρόν σου ἦτο τρομακτικὸν πράγματι· ἀλλὰ πιστεύεις εἰς τὰ δνεῖρα, μικρὰ μου;

Αἶν εἶσαι ἡ μόνη, Ἐργατικὴ Μέλισσα, ἡ ὅποια εὐχαριστεῖται τὸσον πολὺ διὰ τὴν τακτικὴν μου ἐκδοσιν. Πανταχόθεν λαμβάνω εὐχαριστήσεις.

Πολὺ καλά, Βασίλισσα τῶν Δασῶν, ἡ διόρθωσις τῶν λύσεων σου ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ μὴ γράφῃς καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῶν ὁποίων μοι στέλλεις τὰς λύσεις; ἄρκει νὰ γράφῃς μόνον τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν λύσιν ἐκείτης κ' ἐγὼ ἐννοῶ. Οὕτω ὀπαλλάττεσαι καὶ σὺ τοῦ κόπου νὰ τὰς γράφῃς καὶ ἐγὼ τοῦ κόπου νὰ τὰς ἀναγινώσκω. Αὐτὸ δὲ τὸ προσῆξον καὶ ὅσοι ἄλλοι κάμνον τὸ ἴδιον διότι ἡ Βασίλισσα τῶν Δασῶν δὲν εἶνε ἡ μόνη.

Βλέπεις ὅτι τὰ φυλλάδια ἐκδίδονται τάχιστα, Ἀλέξανδρε Μέγα.

Τί σημαίνει ἐκεῖνὸ σὺ πότε με τὰ πολλὰ ἀποσιωπητικὰ, ἀγαπητῆ μου Ἀμπελιτῆ; Λοιπὸν τώρα εἶσαι σπιτονοικοκυρά; Ὅα εἶσαι μίᾳ χαρὰ με τὰ νέα σου καθήκοντα!

Ὅραϊόν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀττικὴ Νύξ, καὶ με πολλὴν εὐχαρίστησιν σὲ συγκαταριθμῶ μεταξὺ τῶν φίλων μου. Εἶμαι βεβαία ὅτι εἶσαι καλὴ κόρη.

Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ ἀττικὴ σου, Ἀτρομητὲ Ἀχιλλεῖδ, σου εὐχομαι πλήρη ἀνάρρωσιν, Ἡρωϊκὴ Πάρρα.

Εἰπέ τὴν ἡλικίαν σου νὰ σὲ κατατάξω, Ἀρχιμηθῆ.

Εἰς τὸν φίλον Ἀρτίστον τὸν Τρῶα λέγω ὅτι αἱ ἀσκήσεις του θὰ δημοσιευθῶν, ἂν εἶνε καλὰ ἔννοεσι, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρὰ των.

Ὅχι, Ἐγορῶν Ἀθηναῖς, τὸ ποιῆμά σου δὲν εἶνε μεγάλον πρᾶγμα· αἱ στίχοι του δὲν εἶνε μελωδικοί, καὶ αἱ ἰδέαι του εἶνε εἰς ἀκαταστασίαν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀποθαρρύνεσαι. Μήπως ἡ ποιικλοπτεροῦ πεταλούδα δὲν εἶνε πρότερον ἀσχημὸς κάμητι;

Βεβαίως δύνασαι νὰ στείλῃς καὶ τῶρα λύσεις, Κεραυνοβόλε Ζεῦ.

Δὲν ἔχεις δικαίον νὰ εἶσαι θυμωμένῃ μαζὶ μου, Κυκλαριά· σοὶ ἀπήντησα ἄλλα ὅπου μοὶ ἔγραψες ὄλιγα· τὸ παρᾶπῶν σου εἶνε ἄδικον· ἀγαπᾷ ἐξ ἴσου ὅσας τὰς φίλας μου, καὶ αἱ ἐπιστολαὶ σου μοὶ προξενοῦν τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν ὅταν καὶ αἱ τῶν ἄλλων. Γράφῃ μου λοιπὸν, καλὴ μου Κυκλαριά, γράφῃ μου τακτικᾶ.

Καὶ ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα, κίριε Ἀσπερ Γάτε, νὰ νομίζῃς ὅτι εἶσαι ἀγοράτης ἕνα τῶνον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ δημοσιεύωνται αἱ πνευματικὰ ἀσκήσεις σου; Λοιπὸν θὰ δεχταί ἡ συντροφία ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ; Πολὺ ταπεινὴν ἰδέαν ἔχεις περὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, μικρὸ μου φίλε. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀγοράσης κανένα τῶνον, ἂν τὸ κάμῃς διὰ νὰ με πείσῃς θὰ δημοσιευθῶν αἱ πνευματικὰ ἀσκήσεις σου· αὐταὶ καὶ χωρὶν ν' ἀγοράσῃς τῶνον θὰ δημοσιευθῶν, ἂν εἶνε καλαὶ, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρὰ των. Ἄν δὲν εἶνε καλαὶ, καὶ χιλίους τῶμους νὰ ἀγοράσῃς δὲν δημοσιεύονται.

Ναὶ Ξενητευμένον μου Τρυποκάροδορ, ὠραία εἶνε ἡ Παρίς μας, με τὸν γαλανὸν τῆς οὐρανό καὶ τὴν θαλασσινὴν σφαιράν μας. Ἀληθῶς φοβῶρ εἶνε οἱ χρόνοι τῆς σκλαβιάς· ἂς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν ὅτι ἀναπερσιν τὸν ὄρειον καὶ βαλασαμῶδη ἀέρα τῆς ἐλευθερίας...

Μάλιστα, μικρὸ μου Ζιζανάκι, θὰ γίνῃς φρονιμάκι, εἶμαι βεβαία, εἶσαι τὸσον καλὸν γράφῃ μου πάντοτε διὰ νὰ σοῦ γράφω καὶ νὰ ἔχῃς πάντοτε καμῆζι.

Ἐἶθε καλὰ, καλὰ παιδιὰ, Ἀκτίς Ἡλίου καὶ Ἀσπερ Λαγροῦδακι, ἀφ' οὗ συμπνεῖτε τὸσον εὖ πτωχὰ ἑλληνόπουλα. Ἐμαθὲ ὅτι ἔχετε πολὺ καλὴν διδασκαλίαν, λοιπὸν κυττάξτε νὰ μάθετε καλὰ τὴν ὠραίαν μας γλῶσσαν. Τὴν Παιτρίδα πρέπει νὰ τὴν ἔχωμεν καὶ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ στόμα. Ἡ καρδιά μας νὰ κτυπᾷ δι' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὰ χεῖλιά μας νὰ φιλοφρονίζον τὸ ὄνομά της, νὰ φιλοφρονίζον λέξαι εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ὅποιαν λαλοῦν οἱ ὁμοθετοὶ μας. Φιλήσατέ μου τὰ ἀδελφάκια σας Παρτίαν, Μίτσαν, καὶ Γιαννάκη.

Καλῶς το τὸ Ἄνε τῆς Γραβιάς (τὶ ὠραῖον ψευδώνυμον!) καλῶς τὴν καὶ τὴν Πηγερόκη, τὴν ὅποιαν καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς παπαρούνας της. Διατὶ δὲν ἤθλατε νὰ με ἰδέητε; πολὺ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴ ὄρειον προσωπία σας εἰς τὸ γραφεῖον μου καὶ ν' ἀκούσω τὴν ἀσημένια φωνίτσα σας. Νὰ μοῦ γράψετε τακτικᾶ, εἰδεμὴ θὰ εἶς κακίωσω. Τ' ἀκούετε; Φιλήσατέ μου τὸ χαριτωμένον Παροῦλο Παιδάκι καὶ εἰπέτε του ὅτι ἀκόμη περιμένω τὸ γράμμα του.

Ἀληθεῖα! ἄλλοτε εἰπεῖς νὰ λησμονήσω νὰ συγχαρῶ τὸν Τηλέμαχον διὰ τὰ ὠραία ἑλληνικὰ καὶ ὅποια εἶδατε εἰς τὴν... διδασκαλίαν του. Εἰς τὴν διδασκαλίαν του; Μάλιστα, κύριαι, εἰς τὴν ἄλλοτε διδασκαλίαν του, ἡ ὅποια ἐνῶ εἶνε Ἐιδετικὴ ἡμεῖς λαμπρὰ τὴν ἑλληνικὴν τὴν ὅποιαν εἰδιδάχθη παρὰ τοῦ μαθητοῦ της καὶ φίλου μου Τηλέμαχου· σὰς φαίνεται ἀπίστευτον, καὶ ἂν εἶνε ἐγὼ τὴν ἤκουσα μὲ τ' αὐτὰ μου. Εὐγε, Τηλέμαχε.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐτελειώσας τὰς χειμερῖνας ἐξετάσεις—ἂχ, αὐτὰ αἱ χειμερῖνα ἐξετάσεις!—νὰ μοῦ γράφῃς τακτικᾶ, ἀγαπητέ μου Ἡρώτε Σωματοφύλαξ. Ὁ φίλος σου Σ. Κ. δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν, ἀρκεῖ νὰ βέλῃ.

Πολὺ, μὰ πολὺ ὠραία εἶνε ἡ ἐπιστολή σου. Φοῖθε Ἀπολλῶν· ἔχεις πολλὴν εὐχέριαν εἰς τὸ γράφῃν· καὶ γνώσεις ἔχεις ἀρκετάς· ἔχω ἐλπίδας διὰ τὸν κάλαρον σου.

Τὰ λάθη δὲα τοὺς ἀνθρώπους εἶνε, Μαρανθεῖσα Μουσώτις, ἀφ' οὗ μόνῃ σου ἀναγνωρίζεις τὸ ἰδικόν σου, ἡ ζημία δὲν εἶνε μεγάλη.

Καὶ πάλιν σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις περὶ ἐμοῦ, Ροδαλὴ Ἀγόρῃλα. Ὅς πρὸς τὴν προσομίαν τοῦ διαγωνισμοῦ ἰδὲ τὸ φυλλάδιον τῆς 15ης Ἰανουαρίου ὅπου εἶνε οἱ βροί.

Ὅχι, Ἀθῶν τῆς Ἀνοίξεως, δὲν εἶνε δικαίον τὸ παρᾶπῶν σου· δὲν κάμνω προτιμήσεις· ἡ ἐμπροσίς σου μετὰ τὴν μακρὴν ἀπουσίαν με εὐχαριστεῖ· ἐπερίμενε τὴν ἀνοίξιν διὰ νὰ ἐμφανισθῆς καὶ ἀρχίσῃ τὸ καλῶδέμα σου.

Ἐίδες τί μέγας συγγραφεὺς εἶνε ὁ Βολταῖρος, φίλε μου Κοκκινοῦτῆ; καλὰ κάμνεις καὶ ἀσχολεῖσαι εἰς τοιαῦτα μεταφραστικὰ γυμνάσματα.

Πολὺ, παρὰ ποῦ ἔσπευτες εἰς τὴν ἀπόρασίν σου, Κυπριακὴ Ἀσπῆ. Εἶμαι βεβαία ὅτι θ' ἀλλάξῃς γνώμην.

Τὸ εἶπα καὶ τὸ λέγω πάλιν· δὲν ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς ἐκεῖνας αἱ ὅποια δὲν ἔχουνε τί πρὸς ἀπάντησιν. Ἐσο βέβαιον, ὡ ἀγαπητὸν μου Ἰον Τρέχρον, ὅτι αἰσθάνομαι μεγάλην εὐχαρίστησιν ὅσῃς ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς τῶν φίλων μου.

Πόσον ταχέως περνᾷ ὁ καιρὸς, Δόκτωρ Βασαρία! ἴσο μικρὸς καὶ ἀνεγνώσκων ὁ μεγάλος σου ἀδελφὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ οὗ τὸν παρετήρησις με ἀνοικτὰ μάτια· τώρα τὴν ἀναγινώσκεις σὺ καὶ τὴν ἐνοεῖς, καὶ τὰ μικρὰ σου ἀδελφία σὲ παρατηροῦν με ἀνοικτὰ μάτια!.. Πόσον ταχέως περνᾷ ὁ καιρὸς!..

Ποτὲ δὲν ἐπικταζόμην ὅτι ἐμελλον ν' ἀκούσω συγχαρητήρια καὶ διὰ τὴν βραδυτέτα μου· καὶ ἔμωσ ἰδοὺ τί μοῦ γράφει ὁ φίλος μου Βασίλειος τῶν Ἀθῆων; «Τὸ 1ῶν καὶ 180ν φυλλάδιον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοῦ παρελθόντος ἔτους μοῦ ὑπερήρσαν καὶ εἶθε νὰ καθυστερήσῃ οὕτω ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ διὰ νὰ εὕρισκωμαι εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀναγινώσκω τὸσον ὠραία διηγήματα. Μὰς ἱκανοποιήσατε πολὺ.»

Σοῦ εὐχομαι νὰ μὴ λάθῃς ἀνάγκην ποτε τῆς περὶ χρονοῦ συμβουλῆς μου, Παῖ τοῦ Παναχαικόδ.

Τόσον καλὴ κόρη ὡς σὺ, Ἰουλίττα Καραθεοδωρῆ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ τὸ Ταμείον τῶν ἀπόρων. Ποῖος εἶδερε ποῖον πτωχόπουλον θὰ σ' εὐγνωμῆ χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζῃ!

Ἡ πρίτασις σου μαρτυρεῖ ὅτι ἔχεις εὐαίσθητον καρδίαν, Ὁραία Γαλάτεια. Ὅς πρὸ τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον μ' ἐρωτᾷς σοῦ ἀπαντῶ Ναί, ὡς πρὸς τὴν τάξιν σοῦ ἀπαντῶ, εἰς τὴν ἀνωτέραν.

Ὁ φίλος μου Κύριε Μόρτε Χρῖστος (ὁ δαοῖς, ἐν παρεθέσει, τώρα μ' ἀγαπᾷ περισσότερο διότι εἶμαι τακτικῆ) ἀπέριψε τὸ φράγκικον ψευδώνυμον καὶ ἔλαβεν ἄλλο ἑλληνικόν, ἰονομάσθη Σοφὸς Πλάταν.

Πολὺ θὰ εὐχαριστήθῃ ἡ κυρία Αἰκατερίνη Δασκαρίδου, ἀγαπητῆ μου Φλωρεντία Ἀρσῆνη, ὅταν μάθῃ ὅτι τὸσον σὲ ἐνθουσιάζουν τὰ «Ρυθμικὰ Παιγνια».

Μάλιστα, ἐλήφθη εἰς καλὴν κατάστασιν ἡ φωτογραφία σου, Ἐλκῆπον Ἀχιλλεῖδ, καὶ εἰς εὐχαρίστησιν.

Εὐχαρίστως ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, Ἀετὲ τῆς Ἰππεῖρου.

Αἰτιῶν ζητιεῖς ἔγκρισιν διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ἔαρος, Μαγχοβόλορ Ἐαρ; Ὑγεις ἔγκρισιν.

Ἡ Ἐργατικὴ Μέλισσα ἐκφράζει θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τὴν Ἐσπερίαν Ἀθῤῥαν διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν εὐγενὴ προσφορὰν τοῦ βραβείου· ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν τὴν εὐχαρίστη δὲν δύναται νὰ τὸ δεχθῆ, διότι θέλει διὰ τῆς ἰδίας της ἀξίας ν' ἀποκτήσῃ βραβεῖον. Ὅς πρὸς τὴν ἐπιστολὴν σου τῆς 4ης Φεβρουαρίου ἀπαντῶ Ναί, Ἐργατικὴ Μέλισσα.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ληρθεῖσας μετὰ τὴν 22ν Μαρτίου θὰ ἀπάντησῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ προσεχῶς.

